

sınır'sızlar

Cemal NALCI

İstanbul / 2017

sınır'sızlar

Yazar

Cemal NALCI

Yayına Hazırlık

Mehtap ÖZTÜRK

Yazarla İletişim

e-mail: cemalnalc@gmail.com

Tunç Yayıncılık

(0212) 525 18 73

Fevziyaş Cd. Eskibostan Çık.Sk. Karacık Apt. No: 1 Kat: 1 D: 3-4 Fatih/İST.

tuncajans@hotmail.com

www.tuncyayincilik.com

Baskı

Renk Ofset ve Matbaa

Davutpaş Cd. İpek İş Hanı No: 6/18 Topkapı/İST.

Yayıncı Sertifika No: 31486

1. Baskı

Ağustos 2017

ISBN: 978-605-9703

5486 Sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
bu kitabın tüm Yayın Hakları Yazar'a ve Tunç Yayıncılık'a aittir.
Bu eser izin alınmadan basılamaz, aktarılamaz, çoğaltılamaz.

Ben ;

Ocak ayının 19'unda karlı bir kış günü yeryüzüne geldi. Hayata ve yaşama bir evrenli olarak bakıyor ve düşünüyorum. Tercih hakkım olsaydı "kızılderili" olmaktan gurur duyardım.

Doğa, hayvanlar (atlar ve köpekler), insanlar, edebiyat, spor, felsefe ve sanat ile ilgilenmekten mutlu olurum.

Saygılarım hayatınıza ışık, sevgilerim yaşamınıza renk katması dileğimle...

Cemal NALCI

Büyükçe bir fincan kahve yaptı. “Bir kaşık sana bana bir kaşık kahve” idi ölçüsü. Büyükçe bir fincan... Kahveyi yalnız içtiğinde kullanırdı bu fincanı. Kendi yalnızlığı gibi fincan da bir tane idi. Her kahve yaptığında, pencere yanında ki sallanan koltuğuna otururdu; koltukta, televizyonun sağ tarafında bulunan siyah beyaz bir fotoğrafın karşısındaydı. Fotoğrafı kaplayan geniş omuzları, siyah sakallarını tamamlayan dalgalı saçları ve derin buğulu yeşil gözleriyle bakışlırdı, her kahve içmelerinde. Ve her yudum da mırıldanırdı, o ise dinlerdi. Bir yudum kendine bir yudum o eski fotoğrafaydı kahve içimleri. Tepsiye bir bardak su, çikolata kâsesi ve peçete koydu. Salona geçerek sallanan koltuğuna oturdu. Yanı başındaki sehpa tepsiyi bıraktı. Ahşaptı koltuk, sehpa da. Çok severdi ahşabı, sevdasından yana. Önce bir yudum sudan içti. Sonra yudumladı kahveyi. “Bir yudum bana, sana bir yudum” diye başlardı. Ve her seferin de “yudumlar hep benden ama sen yoksun” der ve iç çekerdi. Her iç çekişlerinde ve her yudumlarında o yaşanası anılarda gezinirdi; kâh Salacak'ta Kız Kulesi'ne dalınırdı şafak öncesine kadar, kâh Adalarda Yörük Ali Pilajın da kulaç atarken fayton da serinlenirdi tenleri. Bir keresinde pilajın üstündeki çam ağaçların altında adaları seyrediyorlardı. Ansızın yağın yaz yağmurunda sıırıslıklam ıslandıkları anı hatırladı. Genç adam tişörtünü çıkarıpta sevdiği kızın başına şemsiye yaptığı an gözünün önüne gelince gülümsedi.

Bir başka gün bir başka anıyı yaşıyordu. Boğazın incisi Beykoz'un güzel semti Kanlıca'da yoğurt yedikleri gün sonrasında,

Anadolu Kavağının kesme taş yollarından Yoros Kalesine tırmanışları ve surlarından seyredilirdi boğazın manzarası, boğazın girişinde, Anadolu Fenerin de batırılırdı akşamın güneşi. Her kadehte ayrı her melodide başka bir renkle renklenirdi geceler, Aşıyan da Orhan Veli'nin kucağında. Sonra bir parça çikolata aldı. Ve bir yudum kahve ve "bir yudum da senin yerine" dedi... Yaşıyordu anılarını an be an, iki kişilik yani. Parıldayan yosun gözleriyle tebessüm etti, "bir nefes sana bana bir nefes senin adına" diye bitirirdi kahve içimlerini. Bu keyif fincanın son çeyreğinde yarım kaldı. Gözü haberlere takıldı. Savaş iyice kızışmıştı, irkildi. Daha dikkatli izledi. Almanya'daydı ve haber sansürsüz yayınlanıyordu. Vatanının güneyinde, Hatay sınırındaydı savaş. Amerika bombalıyordu İdlib'i. Suriye'nin kullanılmayan hava üssü, birkaç yıkıntı binalar ve 3-5 tane de hurda uçakların bulunduğu Hatay'ın güney sınırındaki bir yerleşim yeridir, İdlib. Çok danişıklı bir bombalama operasyonu olduğu apaçıktı. Lakin Amerika'nın illegal paralı askerlerden oluşturduğu birlikler ve o coğrafyada kandırıp desteklediği diğer terörist grupları kuzeye, yani Türkiye'nin Hatay sınırına konuşlandırıp, Türkiye'yi parçalamak ve Asya koridorunu açma operasyonuydu, bu. Haberler nefes alışlarını zorlaştırmıştı, kadının. Oğlunun görev yaptığı yerlerdi buralar. Hatay sınırında görev yapıyordu oğlu. Kalp atışlarının sesini duymaya başladı. Hayli heyecanlandı, ne yapacağını şaşırırdı. Kimi aramalıydı. Babasını da üç yıl önce kaybetmişti. Aslında kimsesi de yoktu, oğlundan başka...

Hüzünlendi. İç çekmeye başladığında, gözyaşları çenesinden damlıyordu. Gözlerinin önüne geldi oğlunun çocukluk günleri. Babasız büyümüşü oğlunu. Babasını her sorduğunda da öldüğünü söylemişti. Bundan dolayı da sevmemişti yaban ellerini çocuk. Askeri liseye girip asker olarak vatanında kaldı. Ama şimdi? Yutkundu... Ne yapmalıydı. Eli sehpadaki kahve fincanına gitti. Soğuktuktu, fincanı kavradığı gibi bir yudum da bitirdi. Sallanan koltuğunda doğruldu, telefona uzandı ve hava yollarını aradı. En

yakın uçuşa yer ayırttı. Kalktı, birkaç parça eşyasını sırt çantasına tıktı. Etrafı toplamadan evden çıktı. Kendini caddeye attı. Mevsim bahardı. Gelen taksiyi çevirdi ve havaalanına gitti. Gerekli işlemleri yaptırdı. Bekleme salonuna geçip uçağın kalkış saatini bekledi.

Aklı çocuğundaydı. Küçük oğlunda, Cemal'indeydi. "Uysal bir çocuktur. Ama ne yaptığını bilen, öngörülü, inandığından vazgeçmeyen sağlam duruşlu bir karakterdi." O zamanlarda da arkadaş gibiydiler. Asker olmak istediğinde, "sülalemizde örneği bile yok" demişti, "tek örnek Mareşal Mustafa Kemal" diye cevap vermişti. "İnanıldığı ve tanımladığı yolda yürüdü ve başardı, şimdi ben ne yapmalıyım bilemiyorum, hiç üzmemiştii beni. Hiç zor çocuk olmadı. Bir tek babasızlık üzümüştü onu. Belki de vuruk yaşadı, fırtınalar koptu kim bilir yüreğinde" diye düşündü.

- Uhr 21:15, die Abfahrt Düsseldorf bei den Istanbul-Flug von der Ankunft wird auf den Bereich. *(saat 21:15'te kalkacak olan Düsseldorf İstanbul uçağı alana yanaşmaktadır)*

Anons ile kendini topladı ve ilgili giriş kapısına gitti. Son kontrollerden sonra tünele girdi ve uçağı geçerek koltuğına oturdu. Sabırsızdı. Bir an önce uçağın kalkmasını ve İstanbul'a varmasını istedi. Cam kenarında bulutlara daldı. "Şu an ne yapıyordur acaba? Korkuyor mudur? Savaş onun bölgesinde mi? Acaba yaralanmış mıdır?" Soruları düşündükçe ezildi. Düşündüklerine yüreğı burkuldu, kısa süre sonra egoist davrandığını anladı ve kendine kızdı. "Saçmalama. Bu bir savaş ve her vatan çocuğı anasına özel. ALLAH'im sen koru onları. Analarına kavuştur kınalı kuzuları, yarabbi" diye dua etti.

Yine bir anons;

- Uhr 00:15. Düsseldorf Istanbul Flug Istanbul Atatürk Flughafen zu steigen. *(saat 00:15. Düsseldorf İstanbul uçağı İstanbul Atatürk havaalanına inmektedir.)*

İstanbul Atatürk havaalanı göründü. Bagajı olmadığı için çıkışa yöneldi. İşlemlerini yaptırıp terminal dışına çıktı ve iç hatlara gitti. Hatay'a bilet aldı ve yine yolcu salonunda beklemeye başladı. Düşünceler daha da yoğunlaştı. Duygu çöktü usuna. Hamile haberini aldığı günü düşündü. Çok sevindiği gibi çokta üzülmüştü. Hastaydı ve ölümle pençeleşiyordu. Yaşam mücadelesinde yenik düştüğünde çocuğunun ortada kalacağı anlar geldi aklına. Çok hüznünlendi. Babası da yoktu ve kimse-siz büyüyecekti. Yaşam mücadelesini kazandığında çocuğuna adamıştı kendini. "Onunla tutundum hayata" diye mırıldandı.

01:35'te İstanbul-Hatay uçağı havalandı. Yine dalmıştı, sadece oğlunu düşünüyordu. Cemal'in okula başladığı gün aklına düştü. Akşamında heyecanlı, sabahında çantasını hazırlamış beklemekteydi. Bir an gülümsedi. Okul yolunda elini tutmak istediğinde tepki vermişti ve bir daha elini tutturmamıştı, diyerek gülümsemesine devam etti. Suratındaki o tebessümle de uyudu.

Uçak saat 03:20 sularında Hatay havaalanına indi. Aynı dakikalarda İstanbul Sabiha Gökçenden gelen uçakta yolcularını indirmekteydi. Henüz gün ışımamış hem açlığını gidermek hem de ne yapacağını düşünmek için bir kafeye yöneldiğinde iki küçük dilenci çocuk geldi yanına. Üstü başı perişan, elbiseleri yırtık, salya sümük, karakaşlı kara gözlü iki kız çocuğu, açlardı. Sırt çantasından cüzdanını çıkarttı, önce para vermeyi düşündü sonra vazgeçti. Kafeye onları da götürdü. İçeriye almadılar. Kadın görevlilerle tartışmaya başladı. Nihayetinde kendi çocukları değildi ama bir yetişkinle beraberlerdi ve çocukların karnı açtı. Daha çok utanmışlardı çocuklar, "abla biz gidelim" dediler. Kadın bu durum karşısında insanlığa

sitem ediyordu. Tartışma uzadıkça sınırlar geriliyordu. O kargaşa da, 16-17 yaşlarında bir erkek çocuğu cüzdanını kaptı ve kadın ne olduğunu anlayamadan çocuk kaçmıştı. Arkasını döndüğünde çocuk gözden uzaklaşmıştı. Kadın daha da hiddetlenip tartışmaya devam ederken görevli, “bunun için onları içeri almıyoruz” dedi. Kadın, bunun doğru olmadığını ve kendisinin yanında olduklarını söylemesine rağmen dinlemediler. Cüzdanını kaptırmış ve düşünüyordu. Parası ve kartları da cüzdanındaydı. Bu yerlere yabancı ve kimseyi de tanımıyordu. “şimdi ne yapacağım ben, paramda yok. Dönemem de gidemem de.” Çok üzülmüş, omuzları düşmüştü. Kısaca ne yapacağını bilemiyordu. Başı önde, oradan ayrılmak için döndüğünde fötrlü bir adam önünde duruyordu. Elindeki şeyi kadına uzatarak, “sanırım bu sizin” dedi. Kadın çok sevinmişti, cüzdanıydı bu. Aldı ve incelemeye başladı. Başını kaldırıp adama baktığında adam yoktu, gitmişti. Etrafa baktı ancak göremedi, “bir teşekkür bile edemedim” dedi içinden, kadın cüzdanına kavuştuğu için çok mutluydu ve başka bir kafeye geçti oturdu. Heyecanını bastırmak için bir kitap çıkarttı. Ayracının bulunduğu sayfayı açtı ve kaldığı yerden okumaya devam etti. Bir ara kitabının üstünden gözü kapı girişindeki masaya takıldı. Yalnız oturan bir adam; orta boylu, 50’li yaşlarda, kulak altına kadar uzanan beyaz top sakalı, boynunda kaşkolü iyi giyimli ve kültürlü tavrıyla buralı olmadığı açıkça belli oluyordu. Gözü masanın kenarındaki siyah fötr şapkaya takıldı; “cüzdanımı bana getiren adam olmalı bu” dedi. Teşekkür etmek için kalkıp yanına gitmek istedi ama adam dalgındı. Kahvesini yudumlarken camdan gökyüzüne uzun seyirlerle bakıyordu, rahatsız etmek istemedi. Adam, bir çift gözün kendisine baktığının farkında bile değildi. Kim bilir nerelerdeydi. Sandalyesine hafif kaykılarak oturuyordu. Başını cama yaslayıp, uzaklara ta uzaklara donuk bir şekilde bakıyordu. Hangi zamanda hangi boyutta ve neleri yaşıyordu, bilinmez. İnsan; bazen bir zaman bir olay ya da kişide,

bir kapının eşiğinde gibi bir adım ötelenemiyordu. İşte o anlardandı bu an... Takılı kalmıştı zamanın o sayfalarına, adam. Kadın da adama takılı kalmıştı.

Kadının garibine gitmişti. Sadece bir siluet bir cisim vardı, karşısında. Hayata dair hiç belirti yok gibiydi adamın. Ayracını iliştirdi, kitabı kapatıp masanın üzerine bıraktı. Gözlüklerini de kitabın üstüne koydu. Hayli ilgisini çekmişti, çünkü. Hafiften gözlerini kıstı ve daha dikkatli bakmaya başladı adama. Mimiklerinin kıvrımlarında dolaştığında, acı çekiyor gibiydi. Göz kapaklarını kapattı, adam. Uyumuyordu. Bir yerlere gitmişti. Geçmişte bir yerlere...

Misafirler yerlerini aldılar ve masalarına oturdular. Günün kahramanları da kendi masalarında şahitlerle beraber memuru bekliyorlardı. Avukat giysili zayıf uzun boylu, kızıl saçlı adam bir ağır ceza hâkimi edasıyla masaya merasim yürüyüşü ile yaklaştı, görevli önce sandalyesini geri çekti ve oturması için altına doğru sürdü sandalyeyi sonra kara kaplı kalın ve büyükçe bir defter getirdi. Nikâh memurunun önüne koydu ve seremoni başladı...

İmzalar atıldı. Nikâh memuru mikrofonu eline aldı;

- “Sizleri karı-koca ilan ediyorum” dedi.

Alkış tufanı başladı. Herkes mutluydu. Işıklar eşliğinde;

- “Ayağına bas!” Tezahüratı yankılanıyordu, salonda.

Salon kapısına yaslanmış genç adam da ritmi bozan istemsiz alkışlarıyla geline mutluluklar diledi. Göz göze geldiler. Gelin gözlerini kaçırdı, genç adam hafif tebessüm etti. Sol elini kaldırarak vedasını gönderdi, döndü ve ardına bakmadan karanlığın içine doğru yürüdü...

Sadece yürüdü... Ne kadar yürüdüğünü nereye gittiğini bilmeden, yürüdü. Boğazın sert ve puslu havası suratına çarptığında Salacakta olduğunu anladı. Denizi derin nefeslerle ciğerlerine

çekti. İrkildi ve kendine geldi. Gözlerini kapatarak boğaz havasını uzun soluklarla teneffüs etmeye devam etti. Aylardan Kasım'dı, hafiften soğuğu hissetmeye başladı. Paltosunun yakalarını kaldırıp bir süre daha uzaklara, ta uzaklara baktı.

Başladı ve bitti. Canlı gibi... Doğum, yaşam ve...
Boğazı düğümlendi...

Tünediği yerden kalktı, kayaların düz taraflarına basarak kaldırıma ulaştı. Trafiğin uygun durumunda yolun karşısına geçti. Bir an durup etrafına baktı, gözleri, karşı tarafta kayaların üzerinde oturan sevgilileri gördü, güzel bir manzara idi ama kendini bir garip hissetti, içi burkulmuştu. Bir müddet onları seyretti, döndü set üstünde salaş bir meyhane gözüne çarptı. Merdivenlere yöneldi ve ağır adımlarla çıktı. İçerisi kalabalıktı. Salona, duman bulutu bir de ses hâkimdi. Konuşmalar sesli ve hararetli, cümlelerse anlamlarına ulaşamıyordu. Masalar kimi hoş sohbet havasında kimi kederin ısınma turlarındaydı. Boş bir masa aradı. Dip tarafta iki kişilik bir masa gözüne ilişti. Yine sakın adımlarla o masaya yöneldi. Bazı masaların sandalyeleri koridora taşıdığından zorlandığı anlar oldu. Nitekim son masanın yanından geçerken, sandalyesi koridorda olan kişiye çarptı. Özür diledi. Ne kafasını kaldırdı ne de çarptığı kişiye baktı. Yürümeye devam etti. İki adım atmıştı ki;

- “Hem önüne bakmıyorsun hem de adam yerine koymuyorsun” dedi masada oturan gençlerden biri. Duymazdan geldi, genç adam. Masadaki genç inatla devam etti;

- “İplemiyorsun bile... İnsan bir dönüp bakar!”

Genç adam üçüncü adımında durdu ve döndü; üniversiteli gençlerden oluşan bir guruptu bunlar, ne alkol şişede durduğu gibiydi ne de gençler masada. Hamlığa yapılan hamle ile;

- “İyi akşamlar! Hepinize afiyet olsun” dedi.

Herkes şaşırmıştı, sustular. İşte o an sandalyesine çarptığı

kişi ile göz göze geldi. 160 cm boylarında narin, ince bilekli, iri yeşil gözlü, karakaşlı esmer bir kızdı. Konuşmasına devam etti genç adam;

- “Özür dilemiştim. Şimdi de keyfinizi kaçırdığım için üzgünüm. Keyifli akşamınıza toz bile olmak istemem. Afiyet olsun. Tekrar iyi akşamlar” dedi.

Dönerken çarptığı kızı başı ile selamladı. Kız da yarı tebessüm ile karşılık verdi. Genç adam masasına doğru yürüdü ve oturdu. Aklı kızın gözlerinde kalmıştı. Yosun gözlerinde. “Oysa masum bir yüze sahip, öne çıkarttığı sertlikte sakladığı bir şeyler olmalıydı ve gözleri, yosun yeşili gözleri ve de derinliği... Çok derin. Endamı da yerinde” diye düşündü. Ve kendini toparlayıp “Ne oluyor sana? Birkaç saat önce sevdiğin kızın nikâhından geldin. Sanırım kuruntu. Ama etkilendim de” demekten kendini alamadı.

Sipariş almak için masaya garson geldi.

- “İyi akşamlar. Ne isterdiniz?”

- “İyi akşamlar. 70’lik rakı, beyaz peynir ve buz rica ediyorum.”

- “Başka bir isteğiniz var mı?”

- “Evet. Izgarada suyu çekilmemiş bir de et rica ediyorum.”

- “Pekiyi efendim, birazdan getiririm.”

Garson masayı donattı. Genç adam rakısını doldurdu, iki buz koydu, bardağı masaya iki kere tıkladıktan sonra bir dikişte bitirdi. Bardağın son yudumunda bir çift gözün kendisine izlediğini fark etti. Göz göze geldiler. Masa, ön sol çaprazdaki gençlerin masasıydı. Sandalyesine çarptığı kızın masası. Karşı taraf gözlerini kaçırdı. “Yosun Gözlü esmer” dedi. Arada bakiştılar. Kızda bakışlarını istemsiz olarak adama çevirdi, nedenini ve ne aradığını bilmeden süzdü. Genç adamda kızı izliyordu. Hoşlanmanın ötesinde bir duyguydu bu, adını bilmedikleri, tanımında zorlandıkları bir duygu, olsa gerekti, her ikisi de bakışlarını kontrol edemiyorlardı. İlgi çekici bir fiziksel

özelliği olmayan biriydi, genç adam. Ancak kız, kendini alamıyor, kaçamakta olsa sürekli onu izliyordu. Genç adam da farkında ve mümkün olduğunca rahatsızlık vermekte istemiyordu, aslında o da düşüncelerini zapt edemiyordu. Zaten küçük bir tatsızlık yaşanmıştı. Garson geldi;

- “Buyurun, etiniz. Çoban salata ister misiniz?”
- “Teşekkür ederim. Şimdilik yeterli. Gerektiğinde.”
- “Afiyet olsun.”
- “Teşekkür ederim.”

Genç adam etini yerken, istemsiz olarak ara sıra kıza bakıyordu, bakıyorlardı. Aslında genç adam da gözlerini kızdan alamıyordu. Bir ara masadaki sesler hayli yükselmişti.

- “Uzatma oğlum gerek yok. Keyfimizi niçin kaçırıyorsun ki.”
- “Keyfi mi kaldı. Hanımefendi sus pus oturuyor.”
- “Sataşma kıza be oğlum.”

Çocuk kıza döner;

- “Sen böyle değildin. Olaya bizden önce daldıydın. Hiçbir şey demedin. Üstelikte adam sana çarptı.”

- “Kaza ile oldu.”
- “Kaza ile olmuşmuş.”
- “Adam özür diledi ya.”
- “Oğlum, üstüne gitme kızın.”
- “Üstü başı mı kaldı. Biz neredeyse adamla kapışacaktık. Hanımefendi adamı seyretmekle yetindi.”

- “Adam kötü niyetli değildi. Kaldı ki kapışsak ne olur ki? Sayıca üstünüz. Zaten adam da tek başına” dedi kıvrıkcık saçlı olan genç.

- “Adamın yüzünü gördünüz mü? Hayli yüklü idi. Buna rağmen özür dileyip, üzgün olduğunu da söyledi. Daha ne yapсын ki.”

- “İyi o zaman. Madem yüklü idi, git yükünü hafiflet.”

- “Saçmalama” dedi arkadaşları. Kız bir hamlede çantasını ve mantosunu alarak masadan kalktı. Arkadaşları “nereye?”

diyemeden kız, adamın masasına gitti, karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

- “Hoş geldiniz.”

Kız cevap vermedi. Bir adama bir masaya baktı, adamı duymadı bile. Kafasını kaldırıp uzunca baktı adamın gözlerine. Bir şeyler arar gibi baktı ya da kendini mi arıyordu, ne... Genç adam da onu seyrediyordu. Yosun gözlerindeydi. Kendini toplayarak;

- “Ne içersiniz?” dedi.

- “Senin içtiğinden.”

Garsona işaret etti, genç adam. Garson genç kıza servis açtı.

- “Başka ne istersiniz?”

- “Et” dedi tabağı göstererek.

- “Aynı mı olsun?”

- “Nasıl aynı?”

- “Izgarada ve suyu çekilmemiş.”

- “Güzel. Aynıysın.”

- “Birazdan getiriyorum.”

- “Teşekkür ederim.”

- “Rakıyı nasıl alırsınız?”

- “Sizin aldığınız gibi.”

Genç adam rakıyı doldurdu, sudan sonra iki buz attı. Kız kadehi kapıldığı gibi masaya bardağın dibi ile iki dokundurdu ve bir yudumda bitirdi. Anlaşılan genç adamı çok iyi gözlemlemişti. Genç adam kızın hala gözlerindeydi. Yosun yeşili gözlerinin kırmızı arifesindeydi. Kız;

- “Hayırdır” dedi.

- “Ben de buradaydım da.”

- “Sarhoş mu oldum sandın.”

- “Yok. Benim bardağım da doluydu.”

- “Nasıl yani?”

“Kız ya rakı içme üslubunu bilmiyordu ya da rakı ile ye-
ni tanıştıyordu” diye düşündü, genç adam. “Belki de masadaki tartışmalar ve de içinde saklı olan durumların dışı vurumuydu”

diye ekledi düşüncelerine. Sonra;

- “Genelde bardak tokuşturması yapılır da... Şerefe denir, mesela...”

- “Doldur o zaman.”

Kız, hızlı gitse de özgüveni yüksek, biraz bıçkın ama tatlı görünüyordu. Bardak dolduruldu, bardaklar kaldırıldı, “şerefe” dedi kız. “Şerefe” dedi genç adam ve ekledi;

- “Sağlığına.”

Kız bir an durdu.

- “Senin sağlığına” dedi.

Kız bardağın yarısına geldiğinde, adam kızın elini tuttu. Kız şaşırıp kendini geri çekti.

- “Birinci kadehten sonra muhabbet zamanıdır. Tadında ve sindirerek içelim. Biz ona değil o bize eşlik etsin. Adım Cemal!”

- “Sema!”

- “Sanırım öğrencisin.”

- “Evet. İstanbul Üniversitesinde Edebiyat okuyorum. Başka soru sormayacağını umarım.”

- “Yeterli. Soru da size hitap etmek içindi.”

- “Ha, bir soru daha sora bilirsin.”

- “Özele gerek yok. Anlatırsan dinlerim.”

- “Bir soru sorman gerekirdi.”

- “Ne sormam gerektiğini bilmiyorum.”

- “Mesela neden geldiğimi, sor.”

- “Bunu biliyorum.”

- “İnanayım mı?”

- “Siz bilirsiniz?”

- “Klasik bir cevap değil mi?”

- “Nasıl?”

- “Sizden hoşlandım ve geldim, değil mi?”

Genç adam kendinden emin hafifçe tebessüm ederek;

- “Siz basit bir insan değilsiniz ve hafif ise hiç değilsiniz.”

- “Emin misiniz?”

- “Tabi ki de. Siz, belki de masada ilk tepki vermesi gereken kişi idiniz. Oysa siz, benim yüzümü okudunuz, gözlerimde ise an ki halimi gördünüz. Arkadaşlarınız dalaşırken siz, yüzümün kıvrımlarında ve gözlerimin derinliklerindeydiniz.”

Kız hafif şaşırmişti ve şaşkınlığını mimikleriyle resmedercesine kaşlarını kaldırıp başını da sol omuzuna doğru hafif yatırıp dudak bileşeninin yayvanlığıyla;

- “Evet, nasıl bildiniz? Çok şaşırdım, inanın. Bu kadar yani.”

- “Şaşırmak gerekiyorsa, sizin şaşırdığınıza şaşıırım. Siz baktığınızı çok iyi gören birisisiniz.”

- “Mutlu oldum. Sevinç doldum. Ama şu sizleri kaldırsak, diyorum.”

- “Bence de iyi olur. O zaman bir yudum şerefe.”

- “Neden bir yudum?”

- “Muhabbet zamanı demiştik ya! Sindirerek yani.”

- “An be an yaşamak, diyorsun.”

- “Evet, Yosun gözlü.”

- “Yosun gözlü?”

- “Şey... Seni ilk gördüğüm anda aklımda kalan tanımlama bu idi. Yosun gözlü.”

- “Hoşuma gitti.”

- “İzin var, yani.”

- “Yoksa söylemeyecek misin?”

- “En azından yanında söylemezdim.”

- “Ama hoşuma gitti.”

- “Artık rahat ve içtenlikle söylerim.”

İçkiler yudumlanırken muhabbet bir adım öndeydi. Kız genç adama, onu bu meyhanede ilk defa gördüğünü söyledi. Anlaşılan kızın müdavim olduğu bir mekândı burası ve onu buraya neyin getirdiğini sordu. Sıktıysam da anlatmaya bilirsin, diye ekledi.

- “Evet. Özel biliyorum. Ama anlatmak istersen, dinlerim.”

- “Tabi ki de özel.”

- “Üzülmeni istemem.”

- “Kastım o değil. İnsan dostu ile paylaşmalı.”
 - “Şimdi ben dost muyum, yani?”
 - “Dost dediğimiz, nedir ki? İçinde uzun yılları ve yaşanmışlıkları barındırır da, gördüğünün derinliklerinde yüzmek değil midir?”
 - “Hım... Edebiyat ve de üstüne felsefe.”
 - “Abartma, yosun gözlü.”
 - “Ben bu ‘yosun gözlü’ hitabı çok sevdim be dostum” der demez eli rakı bardağına uzanır ve “Şeref!” diyerek kadehini kaldırır.
 - “Tanış olmamıza.”
 - “Dostluğumuza.”
 - “Ben de bu hitabı sevdim diyerek “bir yudum şerefe” içilir.”
 - “Dinliyorum.”
 - “Birlikteliğimizi sonlandırdıkları bir merasimden geliyorum.”
 - “Nikâh yani.”
 - “Evet.”
 - “Aşk! Zor bir tırmanış olsa gerek. Yükseldikçe yerle temasın kesilir. Bastığın yerler ağırlığını kaldıramaz. Dokunuşlar başlar. Rüzgârlar ve fırtınalar devreye girer. Seni saran sadece atmosferdir. Sonra?
 - “Tebrik ve elveda.”
 - “Hım... Kısa bir anlatım.”
 - “Üç yıllık.”
 - “Ooo. Uzun bir zaman, arada?”
 - “Yani?”
 - “Başkaları.”
 - “Bende olmaz.”
 - “Nasıl ya?”
 - “Tanım açık, bir olmak.”
 - “Her şeyi ile mi?”
 - “Tabi ki de.”
- Kız takılmıştı, “bir olmak” cümlesine asılı kalmıştı. Daldı,

girdapların kıvrımlarından kurtulmaya çalışıyordu. Gözler uzaklarda yol alırken, bakışlar kaçıştı. Pencerenin dışındaki Kız Kulesinde kilitlendiler. Hangi senaryoların finalleri izleniyordu, kim bilir?

- “Kız Kulesi” dedi kız.
- “Evet.”
- “Hikâyesini biliyor musun?”
- “Hero ve Leandros, bir görüşte aşk.”
- “Biliyorsun yani.”
- “Eh... Böyle bir aşka mı tarafsın?”

Sustu kız. Bakışlarını kaçırmak istedi. Genç adam eliyle çenesini tutup, kendisine çevirdi.

- “Sen yürekli bir insansın. Yaşadıklarından ve andan kaçmamalısın.”

Suratı hafif pembeleşti, kızın. Genç adam tatlı bir tebessüm ile baktı. Daha bir zorda hissetti kız, kendini. İstemsiz olarak eli, yüzündeki adamın eline gitti. Bebek tenine dokunur gibi dokundu genç adamın ellerine. Biraz da “yardım et” der gibiydi ellerini uzatması. Ama zorlanıyordu. Çıkmak istiyordu, her seferinde önüne çıkan uzayın kara deliklerinden. Nasıl olduğunu bilemiyor ve buğulanıyordu yeşil iri gözleri. Göz göze idiler. Bu sefer adam buğulu yosun gözlerin derinliklerine indi. Hafif irkildi önce, sonra, kulaçsız bıraktı kendini. Tüpsüz yani... Ruhunu rahatlatmış, yüreğinin atımları farklılaşmıştı. Huzur ötesi bir şeydi, bu. Öylece kalabilirdi. “zamansız ve mekânsız.”

Her ikisi de şaşkıncı; genç kız için belki de ilk yaşanmasıydı bu, adını koyamadığı, durum genç adam için de çok farklıydı. Önce kız elini çekti, sonra genç adam. Gözler tekrar Kız Kulesinde kilitlendi.

- “Biliyor musun?” dedi kız. “Hero rahibe idi. O zamanlar da birliktelik imkânsızdı. Ama her akşam meşale elinde surlara çıkar ve...”

- “Leandros’a yol gösterirdi” dedi genç adam.

- “Bir gece rüzgâr meşaleyi söndürünce...”
- “Leandros yolunu bulamadı, yoruldu ve karanlık sulara gömüldü.”

- “Cesedi karşı sahilde bulundu. Hero, sevgilisinin ölü bedenini görünce kendini boğazın sularına bıraktı.”

- “Yaşamına sevgilisi gibi son verdi. ‘Bir olmak’ işte...”

- “Var mı ki böyle aşklar?”

- “Neden olmasın ki.”

- “Bence dünyevi kaygılar ve egolar devreye girmemeli.”

- “İşte bu sıfır ila bir aralığı kadar, sanırım.”

Kız dalmıştı. Gözleri kız kulesinde kalmıştı. Genç adam farkında, rahatsızlık vermemek için sustu. Boşalan kadehleri doldurmakla meşgul oldu. Kız hala oralardaydı. Tanımlar, yaşanansılar ve sorgular girdabında gibiydi. Ve de “kader” diye içlendi.

- “Çıkmalısın oradan” dedi genç adam.

- “Şey... Ne dedin?”

- “Anı yitiriyorsun. Çıkmalısın oradan.”

- “Hım... Sanırım haklısın.”

- “Şimdi oldu.”

- “Teşekkür ederim.”

- “Neden ki?”

- “Bu anı yaşattığın için.”

- “O zaman benim birkaç kez tekrarlamam gerekir.”

- “Öyle değil. Bilmediğin için öyle değil ya da bildiğin kadarıyla, öyle gibi.”

- “Sormayacağım. Anlatırsan dinlerim.”

Yutkundu kız. Birkaç kez sese dönüşmeyen cümleler çıktıysa da dudaklarından, karşı tarafa ulaşamadı cümleler. Kız duygu selinde boğuşuyordu. Önündeki dolu kadehi masaya bir dokundurarak diktiği gibi bitirdi, “şerefe bile demeden”. Yüzünü buruşturarak başını bir iki salladıktan sonra;

- “İçinde yaşadığımız dünya, içimizde yaşadığımız dünya ile kesişmiyor.”

- “Az da olsa mı?”
- “Bu akşamı ayrı tutarım.”
- “Neden?”
- “Belki biraz sarhoşum. Ama mutluyum.”
- “Anton Çehov.”
- “O da kim?”

- “Rus yazar. ‘İçinde yaşadığımız evren ile içimizdeki yaşadığımız evren arasında kurabildiğiniz bağ kadar mutlu olabilirsiniz’ der.”

- “Vay be! Benim cümlemi çalmış.”
- Genç adam tebessüm ederek;
- “Evet. Bir asır kadar önce... 1860-1904.”

Gülüşmeleri kahkahaya dönüştü. Bardaklar tekrar dolduruldu ve havada tokuşturulduktan sonra;

- “Anton’a.”
- “Çehov’a.”

Tekrar gülüştüler ve her ikisi de sunulan anın, iki evren arasındaki bağ olmak istediler, mümkün olan her zaman ve mekân da. Çoğu zaman dudaklar susar gözler anlatırdı; anı, geçmişi belki geleceği, anlatıyordu, gözler ve derinliklerinde saklıyordu gizemlerini. İçilen mey sunulan meze sadece anın boşluklarını dolduruyordu. İki kadehin havada buluşması ve birbirlerine buse kondurur gibi çınlaması, mezelerden alınan bir ısırık ise anın haz doyumlarını tattırıyordu. Göz muhabbeti ne kadar sürdü, bilinmez. Masaya kır saçlı, göbekli, pos bıyıklı babacan görünümlü 50’li yaşlarda bir adam yaklaştı;

- “İyi akşamlar, afiyet olsun” dedi.
- “İyi akşamlar, teşekkür ederiz. Buyurunuz!”
- “Önce özür dilerim.”
- “Rica ederiz. Özürlük bir şey yok” derken gelen adama sandalye çekti.
- “Ne ikram edelim size?”
- “Anlayışınıza sığınarak bir iki ricam olacak... Buyurun”

dedi genç adam, kıza bakarak.

- “Abartısız 2 saattir sizi izliyorum. Çok güzel bir ilişkiniz ve ışığınız var. Hoş bir çift olduğunuz belli.”

- “Teşekkür ederiz. Lütfen abartmayınız” derken genç adam tekrar kıza baktı. Kız rahat ve huzurluydu.

- “Bu akşam siz ne zaman kalkarsanız salon o zaman kapanacak. Ancak hiç rahatsız olmayın.”

Kız ve genç adam salona baktıklarında, masalar boştu. Toparlanmak istediler ve garsona işaret ettiler, hesap için. Adam kollarından tutup her ikisine de oturmalarını söyledi.

- “Lütfen! Neden geldiğimi samimi bir ifade ile söyledim. Keyfinize bakın. Mutluluk saçıyorsunuz zaten.”

Gelen garson;

- “Hesabınız ödendi” dedi.

- “Nasıl, kim?”

- “Tamam oğlum. Meyve salatası, peynir ve 35’lik rakı getir.”

- “Peki baba” dedi ve garson ayrıldı.

- “Siz mi ödediniz?”

- “Ben mekân sahibi Mustafa, müsaade ederseniz bir kadeh içmek istiyorum sizlerle.”

Garson masayı tekrar donattı. Mustafa;

- “Oğlum, anahtarları al. Beni eve bıraktıktan sonra arkadaşlarını gönder. Dostlar çıkana kadar buradasın. Dostlarımı arabayla evlerine sen bırakacaksın.”

Genç adam ve genç kız ne diyeceklerini şaşırdılar.

- “Tamam, baba” dedi garson ve masadan uzaklaştı.

- “Sakın ola ki bana mahcup olduk demeyin. Anton Çehov’dan da biraz bize olsun. Bunun için sizlere minnettarım” dedi Mustafa baba ve 35’lik rakının kapağını açarak, hoş anların yaşandığı bu masadaki dostlarına kendi sakilik yaptı.

Genç adam, “Rus yazarlarını bilmesi ve de kendi oluşturdukları tabloyu anlamlandırması da ayrı bir derinlikti.” Diye düşünürken bir taraftan da kadehlerin buzlarını servis ediyordu.

- “Hadi dostluğa” dedi Mustafa baba.

- “Dostluğa” dediler hep beraber.

Kadehler iki kere masaya tıklandıktan sonra havada buluştu. Mustafa babanın kadehi iki parmak aşağıdaydı. İstif bozulmadı ve bir dikişte kadehlerini bitirdiler.

- “Sizlere tekrar teşekkür ederim. Yorum istemiyorum. Mutluluğunuz daim olsun. İyi geceler.”

Mustafa, baba edasıyla masadan kalktı ve giderken ardında anlamları yüklü bakışlar bıraktı.

Hoş bir ortamın şaşkınlıklarını yaşıyorlardı. Baba Mustafa ve Anton Çehov’u ilişkilendirdiler. Anlaşılan Mustafa baba 68 kuşağının eskilerindendi, dediler. Kız;

- “Aslında abartacak çok şey yok. Bu güzelliği biz oluşturduk. Derinliği olanlar fark etti. Ve mutluluğumuza katılmak istediler. Hepsini bu!”

- “Haklısın yosun gözlü. Ama karşılığı fazla oldu.”

- “Hiçte öyle değil. Nadide ortamı yine nadide insanlar fark eder. Mustafa baba da kendince karşılık verdi. Herhalde mutlu olmasının bedeli olarak düşündü.”

- “Hımm... Bu mutlu tabloyu sen oluşturdu.”

- “Doğrusu bu tabloyu beraber oluşturduk. Ancak bu tablonun oluşumunun merkezinde sen vardın.”

- “Nasıl yani? Ben zaten kendim ve kederimle baş başa iken, nasıl böyle bir tabloyu oluşturabilirim ki?”

Kız gülerek genç adamın gözlerine baktı ve ellerini avuçlarına aldı.

- “Mustafa baba nasıl bu tabloya geldi ise, işte ben de aynı sebepten geldim.”

Genç adam, toy bir delikanlı heyecanı ile suratı pembeleşti. Ellerinde yosun gözlünün ellerinin sıcaklığını hayli derinden hissetti. Gözlerini ise ayıramıyordu. Ellerini bırakmadı. Kalktı yan sandalyeye geçerken, kızı oturduğu sandalyeye oturtturdu. Cam kenarında, beraberce vücutlarını Kız Kulesine döndürdüler.

Kız, o ana kadar hissetmediği huzur içinde adamın göğsüne bıraktı kendini. Adam da her iki koluyla sarmaladı. Daha bir kendine çekerek sıkıca sarıldı. Uzun bir müddet öylece kaldılar. Kız kulesinin ve anın ötelerindeydiler. Yaşanmışın çıkılmadık kuytularında ya da geleceğin bilinmedik renk cümbüşü askılarındaydılar.

Nadiren vapur düdüklü duyuluyordu. Toparlandılar. Bulutlara doğru baktıklarında, tanyeri yaklaşıyordu. Ardından ezanlar okumaya başladı. İşaret ettiler, garson geldi.

- “Gidiyor muyuz, abi?” Dedi.

- “Hayli geç olmuş. Kusura bakma! Seni de uykusuz bıraktık. Ne olur affet bizi.”

- “Lütfen abi. Bu benim görevim. Mustafa babayı nasıl kırarım.”

- “Masayı toplamana yardımcı olalım.”

- “Teşekkürler abi. Sabah gelenler halleder.”

Kalktılar ve arabaya bindiler. Kız adresini söylerken hala genç adamın göğsündeydi. Kısa bir süre sonra kızın evinin önüne geldiler. Genç adam inip kapıyı açtı. Kıza bina kapısına kadar refakat etti.

- “Her şey için çok teşekkür ederim. İnan yaşadıklarımız ömrümce benimle yaşayacak. İyi geceler” diyerek arabaya doğru dönüp yürüdü. Kız, birkaç adımda genç adama yetişip elini sıkıca tuttu.

- “Nereye?”

- “Eve.”

- “Eve geldik, zaten.”

- “Bu senin evin, istersen daire kapısına kadar eşlik edeyim.”

- “Teşekkür ederim. Sen gidebilirsin” dedi arabayı kullanan garsona. Garson kafasını biraz yukarı kaldırdı, düşünür gibi. Başı ile tasdikleyerek;

- “Tamam. Sizlere iyi geceler, dedi. Arabaya binip oradan uzaklaştı.”

Genç adam kızın koluna girdi. Kız kolunu çekerek;

- “Ne oldu ki” dedi genç adam şaşkın bir şekilde.

- “Sarhoş mu sandın beni?”

- “Üzgünüm.”

- “Hala resmisin be.”

Kız bir hamlede adamın sağ koluna girip, sağ eliyle de elini tutarak başını omzuna dayadı.

- “Şimdi oldu” dedi kız.

Bina kapısını açıp içeri girdiler. Ana girişin karşısında alt kata ve üst katlara giden merdiven ayırımında durdular. Merdivenlerin sağında ve solunda ikişer daire kapısı ve birer asansör vardı. Kız, asansör yerine merdivenlere yöneldi.

- “2. Kat yürüyelim” dedi.

Merdivenleri ahesli ve konuşmadan çıktılar. Anahtarını çıkartıp genç adama uzattı.

- “11 numara” dedi kız.

Genç adam kapıyı açtı, içeri girerken kız engelledi.

- “Herkesin yaptığından yapalım” dedi.

- “Nedir o?”

- “Ooo... Sende hiçbir şey bilmiyorsun” gülererek.

- “Öpmem mi gerekiyor.”

- “O kadar da değil.”

- “Tabi ki de.”

Birbirlerine baktılar, genç adam anlam veremedi.

- “Bende anlam veremiyorum. Herkesin yaptığı gibi kucağında götür beni.”

Genç adam şaşırılmış ama ikiletmemişti. Sağ eli ondaydı. Sol elini bacak eklemelerine götürüp kızını kaldırdı, hafifti. Kapı salona açılıyordu, pencere tarafında duran kanepenin üstüne bıraktı, kızını. Kız, adamı boynundan tutup kendine çekti. Öpmek istedi, adam müsaade etmedi, çömeldiği yerden kalktı ve kapıya

doğru yürüdü. Kız şaşırmişti. Adam kapıyı kapatıp geri geldi. Kızın yanı başına tekrar çöktü.

- "Giyin yatırırım seni."
- "Neden öpmedin, beni? Güzel mi bulmuyorsun?"
- "Kadınısı tepkimeler."
- "Ne demek istedin ki."
- "İşte bu muhabbetlere girmek istemiyorum. Biraz dinlen konuşuruz."

- "Sarhoş muamelesi yapıyorsun bana."

- "Bu benim için hoş bir durum değil."

Genç adam tekrar kızı kucakladı ve odasına götürdü, yatağına yatırdı. Kız yine diretti. Genç adam;

- "Sen uyuduktan sonra ben kapıyı çeker giderim."

- "Hayır. Burada kal. Benimle kal."

Kız, bedenini yatağın diğer tarafına alarak, eliyle yanına gelmesini işaret etti. Genç adam, bu isteğin kendince uygun olmadığını yinelese de kız diretti.

- "Her şey için teşekkürler. Ben gidiyorum."

- "Lütfen gitme! Özür dilerim. Yanlış yaptım. Kalmanı istiyorum. Seni bu halde yolculamak istemiyorum. Lütfen, beni kırma, kal. Hastayım!"

- "Hasta mısın?"

Kız, cevap veremedi. Ağlamaklı idi. Arkasını döndü, sessizce ağlıyordu. Bir müddet sonra gözleri kapandı. Uyudu.

Genç adam salon camının önüne gelip, tülü açtı. Bir sigara yaktı ve dışarıyı seyretmeye başladı. Uzaklara... ta uzaklara daldı. Başka türküler dinledi us'unda. Yaşadıklarına anlam vermeye çalışıyordu. Üç yıl süren bir birlikteliğin altı ay önce aile baskısıyla önü kesilip, dün sonlandırılan hayaller ve akşamında tanıştığı yosun gözlü... Nasıl bir kurguydu bu? Evet, hayalleri vardı, evlenen kızla. Ailesi akrabasının çocuğuna söz vermiş olduğundan önlerinde sadece mecburi olarak uzaklara gitmek kalmıştı. Bu uzakları ikisi de tasvip etmiyordu. Kız,

ablasının bu eyleminden dolayı aileden kopartılmış, hasreti ise ablasının sonu olmuştu. Genç adam da, “eğri dikilen fidanın doğru büyüyeceği” inancından uygun görmüyordu, bu eylemi. Ya yosun gözlü? Etkilenmişti, yosun gözlüden. Her ikisi de sanki yıllar öncesinden tanışmış gibiydiler. Hatta önceki yaşamdan yarım kalan bir birlikteliğin ikinci perdesini yaşar gibiydiler. Ama bu kadar çabuk mu, olmalıydı? Diye hayıflandı. Dün nikâhta o duyguları kendi yaşamıştı. Şimdi yaşadıkları doğrumuydu, acaba? Tanımlarına mı kendine mi yoksa an’a mı ihanet ediyordu? Sorular sarmal bir halde birbirini üretiyor ve çıkmazlara doğru sürüklüyordu. Sigara içimleri de neredeyse aralıksızdı, söndürmeden diğerini yakıyordu. Gözlerini kapadı. Bu sefer uzaklara gitmedi ve zihninin içinde dolaşıyordu. Bir müddet öyle kaldı. Gözlerini açtığında “merdivenin her basamağı bir sonraki basamağı hazırlar” dedi. Rahatlamıştı. Omuzundan yük alınmış gibiydi...

Bu sefer de kızın “hastayım” sözü takıldı aklına. Hatta meyhanede “sağlığına” dediğinde de kız duralamış ve “senin sağlığına” demişti. Anlam verememiş, soramamıştı da. Sormalıydı acaba, diye düşündü...

Kız uyanmıştı. Adam salon penceresinin önünde duruyordu. Usulca yaklaşıp belinden sarılarak başını sırtına dayadı.

- “Mutluyum. Hem de çok mutluyum dostum” dedi.

Genç adamda ellerini elleriyle sararak;

- “Ben de. Tarifini söze dökemediğim bir mutluluk içersindeyim. Teşekkür ederim.”

Kız daha bir sıkı sarıldı, sanki her an elinden alınacak bir şeyi korurcasına sarıldı, gözlerini kapatarak. Başını dönmüştü. “midem bulanıyor” demeye kalmadan istifra etti. Genç adamın giysileri kusmuk olsa da kızını kucakladığı gibi banyoya götürdü. Kızı düşün altına soktu ve soğuk suyu açtı. Kız çığlık attı. Kızın elini yüzünü yıkadı. Kendi giysilerini de temizledikten sonra;

- “Ben salona geçiyorum. Kurulanıp gelirsin” dedi ve banyodan yarı çıplak çıktı.

Yarım saat sonra kız geldiğinde adam kanepede uyuyordu. Üstüne pike örttü. Bir müddet adamı süzdü. Saçlarını okşadı, dalgalı siyah saçlarını ve öptü. Sonra yanına kıvrıldı, yattı. Önce seyretti. Sonra döndü, başı ve sırtını adamın göğsüne yapıştırdı. Kollarını kollarına alarak göğsünde kilitledi ve uyudu.

Akşam ezanı okuyordu. Genç adam uyandı. Kız yanında ve kucaklarında uyuyordu. Eller hala göğsünde kilitliydi. Hoşuna gitti. Daha bir sıkı sarıldı. Kız uyanır gibi oldu. Yüzünde mutluluğun tebessümü ile vücudunu salıverdi. Huzur ve rahat içindeydi. Genç adam sadece seyretti bir müddet... Sonra usulca kalktı, pikeyi kızın bedenine iyice örttü. Banyoda giysilerine baktı, kurumamışlardı. Yüzünü yıkadı ve aynanın karşısında öylece kala kaldı. Kendine bakıyordu ama seyretmiyordu, belki de sorguluyor ya da sorulara cevap arıyordu. Tesadüfte olsa şanslı hissetti kendini, mutlu ve huzurlu idi. Kaygı da duymuyor ve çok rahattı. Dolaptan bir bornoz çıkarıp giydi ve mutfığa geçti. Buzdolabını açtı. Şöyle bir göz gezdirdi içine, “ortalamanın üzerinde yaşıyor” diye sese dönüştürdü düşüncelerini. Gözüne hazır köfte takıldı, aldı ve tezgâhın üstüne bıraktı. Yanına patates dilimledi ve tavada kızartırken, ocağın diğer gözünde de çorba yaptı. Çorba demini alırken salatayı yapmış limonunu sıkıyordu. Masaya güzel bir servis açtı. Peçeteler, mumlar, yoğurt kâseleri, soslar... Kıza dokunmuyor, uyusun istiyordu. Tabaklar, kaşıklar yerli yerindeydiler. Çorbayı getirdi, masaya bıraktı. Servis edeceği an kıza tekrar baktığında hala uyuyordu. Servisi yapmayı yarıda kesti. Masanın ucuna onu görebilecek yere oturdu. Masadaki sigarasına uzandı, bir dal çıkarıp yaktı. Derin bir nefes aldığı anda, ne dumanı bırakmak istedi ne de kızdan gözlerini alabilirdi...

- “Söndürecek misin, sigarayı?”
- “Günaydın! Uyandırmadım umarım.”
- “İyi akşamlar! Uyumuyordum ki.”

Önce ben seni seyrediyordum. Sonra oturdun beni seyredirken ben de gözlerimi kısarak seni seyretmeye devam ettim.

- “Sen çok...”
- “Adiyim değil mi?”

- “Yok be. Üçkâğıtçı da değil. Sen çok özelsin yaa...” Koşarak kanepeye fırladı. Sarıldı, sarıldılar. Duygularını frenlemek istemiyorlardı, her ikisi de. İçsel tepkimelerin dışı vurumuydu. Zararsızdı bu eylemler. Mutluydular. Öptü genç adam kızını, kız da onu.

- “Çok mutluyum dostum” dedi.
- “Ben de yosun gözlüm.”

- “Hep böyle olsun sabahlarımız.”
- “Kahvaltı hazır şekilde mi?”

- “Yok bee... Böyle mutlu, neşeli ve huzurlu ya...” diyerek genç adamın üstüne çıktı. Boğuşur gibi yuvarlandılar ve beraberce kanepeden düştüler. Uzunca güleştiler. Genç adam;

- “Haydi, yemeği soğutmayalım yosun gözlüm” dedi.
- “Kaptan sensin. Nasıl istersen.”

Kalktılar. Genç adam servisi açarken, kız yüzünü yıkayıp geldi. Masanın uçlarına oturdular.

Akşam kaldığı yerden devam ediyordu. Kız mutluydu. İlk defa yaşıyordu bu yoğun duyguları. Anı kaçırmak istemiyor, mümkün olduğunca yaşarken katkısını da sağlıyordu.

Yemekler bitmek üzereyken “aynısından” iki Türk kahvesi yapıp yanında suyu ve çikolatalarıyla geldi, kız. İki sandalyeyi camın kenarına dizip ardışık oturarak sırtını güvendiği adamın sinesine yasladı, Kız Kulesindeki gibi. Kahveler bitmiş ama tek kelime dahi konuşmadan manzarayı seyretmeye devam ettiler. Gördüklerini mi yoksa hayal ettikleri mi, bilinmez. Tılsımı bozmak

istememediler. Kız, başını geriye doğru kaldırarak sevdiği adamın gözlerine bıraktı gözlerini. Genç adam da başını kızın alnına doğru eğerek yosun gözlerine bıraktı gözlerini ve mırıldandı;

- “Benzemiyor gülüm, benzemiyor çiçeklerin açışı gülüşüne.”

Bahar benzemiyor, dokunduğumda bedenine.

Ne gelen gün benziyor, düne.

Ne de yaşanan aşklar bir öncekine...”

“Şimdi yanımda olsaydın yosun gözlüm, bu çocuk bizim çocuğumuz olacaktı. Ne de güzel olurdu, bizim çocuğumuz olsaydı. Beraberce gidiyor olacaktık oğlumuzun yanına. Oğlunun da delikanlılık yılları annesiz geçmişti. Elele, ne kadar da mutlu olurdu bizi gördüğünde. Ama sen! Sen yıllar önce çekip gittin. Bu dünyada beni yalnız bıraktın.” Diye mırıldanırken, gözpınarları sulanmıştı. Kadın da fark etmişti. Ağlamamak için kendini zorluyordu, adam. Kadın, “çok uzaklarda ve kabuksuz bir yara” dedi içinden. Bir çift gözün kendisini izlediğinin hala farkında değildi. Düşüncelerinde her anı yaşayarak izliyordu, adam. Kadın da adamın her mimiklerinde bir yaşanmışlık görüyor ve okumaya çalışıyordu.

Aynı anda bir ses ile ikisi de irkildi. Önce tren sesine benzettiler, ürpererek etrafa bakındılar. Sanki tren, Toros dağlarının sinesinde yol alıyor, inişlerinde ve her etek kıvrımında bacaları tüten Yörüklerle selam veriyor, dar geçitlerde, “bir atlı geçti rüzgâr kanatlı” edasıyla diğer uçtan çıkıyor gibiydi. Birbirlerine baktılar sonra da diğer masalara. Müşteriler anı yaşıyorlardı. Anormal bir şey yoktu yani. Tekrar birbirlerine baktıklarında garipsemişlerdi, hissettiklerini. Masanın üzerinde duran kitaplarını açıp okumaya devam ettiler. Bu sefer ki ses, telsiz cızırtısına benziyordu. Kulak kabarttılar. Camdan dışarı baktıklarında ise

sabahın ilk ışıkları تنها caddelere yeni yansıyordu.

Cı... cızırt... cız...

Şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Aynı anda tekrar cama döndüler. Bir şeyler görmek istediler. Yine bomboş sokaklar. Kaldırımlarda birkaç köpek ve çatılarda davetkâr bir iki kedi vardı.

Ve sesler;

Cız... cı... cızırt...

- “Burası Meriç, Vatan...”

Şoktalar. Bir ses bir konuşma duyduklarını sandılar. Ne içerde böyle bir ses vardı. Ne de dışarıda bu sesi oluşturacak bir görüntü.

- “Vatan, konuşan Meriç, Vatan...”

Derin ve boğuk ses kendi isyanında anlamına baş kaldırıyor, hedefine varamadan sırtından vurularak alkanlara düşüyordu, soğuk gecenin puslu havasında...

- “Vatan, konuşan Meriç, Vatan...”

- “Mühimmat bitti...”

- “Acil takviye bekliyoruz... Duyuyor musun, Vatan?”

Kod adı vatan da kendi boğuşmasını yenemiyordu, besbelli. Neredeyse sınır hattı telsizlerinden aynı çağrılar geliyordu.

Cehenneme dönen mıntıkada kendi sesine mağlup oluyordu komutan. Anlaşılan muhaberatta vurulmuştu. Açık kalan telsizden iniltiler, acının verdiği ağlama ve dualar yükseliyordu. Komutan son emrini veriyordu, ölüm emrini;

- “Süngü taakk!”

- “Süngü taakk!”

- “Ben siperden çıkmadan kimse çıkmayacak! Herkes yanında ki silah arkadaşını korusun.”

- “Anlaşıldı komutanım” dediler hep bir ağızdan.

- “Hakkım hepinize helal olsun.”

- “Bizim de hakkımız helal olsun, komutanım.”

- “Şimdi.”

Yakın dövüş, göğüs göğse dövüş başlamıştı. “ALLAH

ALLAH” nidalarıyla karşı taarruza geçtiler. Süngülere ve dipçiklere otomatik tabancayla karşılık veriyorlardı. Henüz baharında düşüyordu çiçekler. Düşerken bir kaçını da yanlarına seriyorlardı. Çiçekler baharı göremeden soluyordu...

Zayıat büyük. Karakol düşmüştü. Gerilerden iri yarı asker elbiseli sarışın biri belirdi. Boynunda poşu bağlıydı. Yerde yatanlara baktığında, şehit olan askerlerden çok daha fazlası kendi adamlarıydı. Gözleri timsah gözlerine büründü. Kızmıştı. Köpürüyor, salyaları akarak bağıriyordu, zor anlaşılın Kürtçesiyle;

- “Ev çawa business e. Damn! Gelek zilamen me yen miri. *(Bu nasıl iş. Lanet olsun! Bunların çoğu bizim adamlar.)*”

Belinden tabancasını çıkarıp, şehit olan askerlerin üzerine mermileri boşalttı. Bir yandan tekmeliyor bir yandan da bağıriyor küfrediyordu, hırsını alamadığı için İngilizce konuştuğunun farkında bile değildi.

- “We do business with diameters. *(Çapulcularla iş yapıyoruz.)*”

Başlarında bir Amerikalı, ne işi vardı? Dünyanın diğer ucuydu, Amerika. Uçakla bile yarım günden fazla. Dünyanın her kargaşasının altından çıkan Amerika; Arap yarımadasını sömürmesine aldığı yetmez gibi Irak ve Libya’dan sonra Suriye’ye gözünü dikmiş ve beraberinde “Kürt kartını” oynayarak tüm petrole ve suya hâkim olmaya çalışıyordu, anlaşılın. Hem de İslam coğrafyasında müslümanın müslümanı öldürdüğü, bahşedilen kitabını ve peygamberini anlayamayan, tarihi sentezinde atasının çizdiği yolu göremeyen, müttefiki Türkiye’de oynanan sinsice oyunun içine çekilmişti. Zavallı yöre halkı, kandırıldıklarının farkında değillerdi. Batısından doğusuna birbirlerinden kız alıp vermiş, aynı toprağın insanları. Amerika senaryosuyla kandırılarak ya da zorlanarak ayrıştırıldıklarının farkında değillerdi. Onca insan kendi topraklarında ve onları kendi kirli amaçları doğrultusunda namlunun ucuna iten ve yok olmasını seyreden Amerika... Amerikalılar.

Ve bir başka kıvrımın sonunda başka bir kanyonun kara deliği. Kara trenin canavar sireni ve uzaklarda ki iniltieler yankılanıyordu, kara duvarlarda... İşte tam da bu ansızlıklarda, kara deliğin zifir duvarlarındaki sesi görür gibi, ellerini kilitlediği bacaklarını göğsüne çekmiş saçlarının kızılığında yeşeriyordu, göz ve yaşlar... Bir anne idi, bu. Bir müddet sonra başı dizlerine düştü.

Karşı masadaki de bir baba. O da farklı değildi. Kara duvarların ötesinden gelen görüntüleri duyar gibi, gözleri, tabiat ananın yeşil zırhı gibi uzaklara ta uzaklara bakıyordu, merasim askeri edalı...

Sonra camda yansımalarını gördüler, burkuldular. Bir süre kendi yansımalarına baktılar. Ve birbirlerini gördüler yansı-mada. Tanıdık gibi yani. Başlarını önlerine çevirdiler. “gözler” dedi, her ikisi içinden. Bir müddet masalarına kollarını dayayıp başları önde sessizce dinlediler, görür gibi...

Başka bir çevrimle irkildiler aynı anda, gözleri ve kulakları aynı nokta da frekans sesleri geliyordu, belli belirsiz.

Cı... cı... cızırt...

Bu... cızır... rası... cızırt... fir... ri...

Cı...cızırt... Vatan...

- “Burası firri... cevap ver, Vatan...”

Yine silah sesleri, yine roketler... Cephe gerisine düşüyor-du, Mehmetler... Birer beşer düşüyorlardı. Silah sesleri daha çok, daha yakın ve daha güçlü geliyordu. Otomatik tüfekleri makineliler bastırıyordu. Tüm sesler birbirinin içine girmiş, konuşmalar duyulmuyordu.

Tata tatat... piiiüüü... booommm...

- “Vatan düşüyoruz... Va... tan...”

Tata tatatatat...

Roketler sahne aldığında şehit olan Mehmetlerin sesi bile duyulmuyordu, artık.

İkisi birden yerlerinden fırlayıp, cama yapıştılar. Öylece kala kaldılar. Dışarıda yağmur yoktu ama pencere de damlalar süzülüyordu. Fark ettiklerinde ise irkildiler. Döndüler birbirlerine baktılar, şaşkındılar. Aynı sesi görüyor ve aynı görüntüyü duyuyorlardı. Sandalyelerine çöktüler. Başları avuçlarında masaya dayanmış, iki göz tek yürek oldular.

Uzunca bir süre öyle kaldılar. Kadın kendini toparladı ve kafasını kaldırıp adama baktı. Bildik bir şeyler arar gibi baktı. “Gözleri!” dedi, kadın. “Bu derinlik, bu bakışlar. İnanılır gibi değil” diye içinden konuşuyordu, kendinle. “Bu kadar değişmiş olabilir mi? Yanılıyor da olamam. Sen misin, yoksa?” demek geldi içinden. İstemsiz olarak kalktı. Adamın masasına gitti. Elini uzattı adamın yüzüne doğru, dokunmak istedi, sormak istedi; “Nerelerdeydin?” diye. Adam kafasını kaldırdı, durum karşısında kendini istemsiz bir refleksle geri çekti. Kadın utanarak hamlesini değiştirdi.

- “Ben Sema!” Diyerek adamla tanışma tokalaşması için elini uzattı. “Sanırım sizsiniz.” Devamını getiremedi, yutkundu. Durumu toparlamaya çalıştı;

- “Yani cüzdanımı bulup bana getiren kişisiniz. Teşekkür bile edemedim size. Siz olmasaydınız tüm param ve kartlarımı çaldırılmış olacaktım. Tekrar teşekkür ederim.”

- “Ben de Cemal. Bunda abartılacak bir şey yok. Olaya tesadüf rast geldim, çocukta hızlıca yanımdan geçiyordu ben de çelme taktım, hepsi bu kadar yani.”

Kadın, adamın ismini duyduğunda yüreğinin kabardığını hissetti. Yutkunamadı, nefes alışları yürek atışlarıyla yarışıyor-du. “Acaba?” diyebilirdi. “Sen olmalısın be dostum... O gece, sandalyeme çarptığın gece, gözlerinden okumuştum yükünü. Adamım, sensin be sensin.”

Kadının ismini duyduğunda adamın kulak çeperlerinde, yazlık bir sinemanın perde tozları savrulurken eski bir film

sahne alıyordu, usunda. “Bu gözler, aynı gözler. Unutmam imkânsız. O sensin. Yosun gözlüm. O gece, sandalyene çarptığım gece... Benim be yosun gözlüm, adamın!” Diye haykırmak geldi içinden, haykıramadı. Mustafa baba öldüğünü söylemişti. Kaderin kötü bir şakası olsa gerek, “herhalde serap görüyorum. Kaldı ki, tanımadığım ve de yalnız bir kadına da bunu sormam yakışı kalmaz.” Diye düşündü.

Kadın hala anaforların içinden çıkamamıştı. Yıllar önce ki adam, “adamım” diye haykırmak istedi, kadın boşluktaıdı. “bu nasıl iştir?” dedi kendine. “Sırası mıydı şimdi? Oysa ben buralara biricik oğlumu görmeye geldim. Neden durduk yere depreşirsin. Nasıl bir kaderdir, bu? Umudum olmuşsun, oğlumla. Hayata, sağlığa dair engelleri sizlerle aşmışım. Yaşamda tek tutunduğum sizlerdiniz. Sen misin, dostum? Söyle bana, sen misin?” Kadının rengi deniz çakarı gibiydi. Yanıyor, soluyor ve geceye bulanıyordu yüzü. Sonrasında fırtınaya tutulmuş gibi terler boşalıyordu yüzünden. Adam da gördüğü manzara karşısında şaşırıp öylece kala kalmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken çantasından su çıkararak kadına uzattı. Kadın farkında değildi. Adam;

- “Buyurun! Su için.” Dediye de kadın tepki veremedi. Adam yerinden kalktı, kadına bir iki yudum su içirse de hal devam ediyordu. Adam birkaç mendili ıslatarak kadının yüzünü sildi.

Kadın kendine gelir gibi oldu, özür diledi.

- “Özürlük bir şey yok. Hiç iyi görünmüyorsunuz.”

- “Birazdan geçer.”

- “Ne oldu size? Ben de çok endişelendim.”

Kadın cevap veremedi. Çantasından küçük bir kolonya çıkarırken, adamın kendisini tanımamasına şaşırır önce, sonrasında ise “yıllar geçti aradan” diyerek sitemini hafifletti. Kolonyayı avucuna dökerken, adam kolonyayı aldı kadının bileklerine döktü ve bileklerini ovalamaya başladı. Kadın önce şaşırđı, tepki vermek istese de veremedi. Tuhaf bir şekilde güven hissetti ve

öylece kala kaldı, kadın. Çok yakınlardı. Adamı yakından seyrediyordu. Gözlerindeydi gözleri. Saçları yoktu. Alın genişliği daha net görünüyordu. Top sakalı ağırmış ancak yüzünde kırışıklıklar yoktu. Ve elleri... Adamın, her tarafında geziniyordu gözleri. Aradan onca sene geçmesine rağmen, “adamımı buldum” diye düşünüyordu. Şaşkınlık, huzur ya da sığınılan bir limandı, adam. En azından güven duyuyordu. Düşüncelerini de filtre kullanmadan sese dönüştürüyordu.

- “Kocamdan sonra bana dokunan ilk erkeksiniz.”

- “Pardon, üzgünüm” diyerek ellerini çaktı.

Rahatsız etmemek için devam etmek istemedi, adam. Kadını incelemeye başladı, bir şeyler arar gibi. Uzun uzadıya süzdü. O da geçmişti arıyordu kadında. “İmkânsız” diyebilirdi içinden. Adam hayranlıkla kadını seyrediyordu. Ses tonunun samimiyeti, içtenliği ve huzurlu cümlelerin raksını izliyordu, dudaklarında. Kalın dudaklar, hafif kalkık burnunun her iki yanını yosun yeşili iri gözler tamamlıyordu. Hafif kırılmış siyah saçları da yüzünü tamamlıyordu, duraladı adam. Adam dalmıştı yosun yeşili gözlere. Bir süre sonra rahat ve hafiflemiş hissetti kendini. Sanki bildik sularda yüzüyordu. Ses tonlamaları da sanki... “Ama o artık yok ki. Yıllar önce öldü. Tam 34 yıl önce beni bırakıp gitti” dedi içinden.

- “Pardon” dedi kadın.

Adam irkildi. Yanakları da allaşır gibiydi. Özür diledi, uyanmak istemediği bir hayalden uyanmanın tepkimesiyle.

- “Daldınız galiba?”

- “Evet.”

- “Beni süzer gibiydiniz.”

- “Özür dilerim. Çok üzgünüm.”

- “Büyütmeye gerek yok.”

- “Yanlış yaptım, biliyorum.”

- “İnsanlar birbirlerine benzerler. Yanlış yapılan bir şey de yok.”

- “Sanırım eskiden, çok eskilerden birini hatırlattınız.”

- “Hımm... O kadar benziyor muyum?” Diye sorarken kuşularının yersiz olmadığına inandı, kadın.

- “Pardon! Konu uzadıkça daha çok mahcup oluyorum. Kapatalım isterseniz.” Dese de 34 yıl sonrasına taşınan yosun gözler aynıydı, dedi içinden.

- “Ne kadar eski?”

- “Lütfen kapatalım, utanıyorum.”

- “Cevap vermenizi rica ediyorum. Ne kadar eski?”

- “34 yıl.”

- “34 yıl mı?” Derken, kadın duyduğuna inanamadı. Yıllarca içinde yeşerttiği “adamı” olmasını istiyordu, ya da...

- “Neden bu kadar şaşırdınız?”

- “Şey” diyebilirdi ancak. Kuşukuları kalp atışlarını da devreye sokmuş, atımlarını duyabiliyordu. Cevap vermeliydi ve ne diyeceğini bilemiyordu. Usundan uzak aklına gelen ilk cümleyi sese dönüştürdü;

- “Çok uzun zaman değil mi? Enteresan bir aşk herhalde.”

- “Öte, daha öte. Tanımsız... Yaşanası.”

- “Vay be! Unutmadınız, ha.” Derken içini bir huzur kaplamıştı, kadının.

- “Unutmak mı?”

- “Öldü mü?”

- “Evet.” Dediğinde kadının şüpheleri bir balonun havası boşaldıkça rotasız sağa sola çarpa çarpa düşmesi gibiydi. Belli etmemek için sorularına devam etti.

- “Çocuğunuz ondan mı?” Diye sorduğunda daha da saçmaladığını anladı.

- “Hayır!”

- “Pardon ya, saçmaladım işte!”

- “Çok aradım, yıllarca. İzini bulduğumda ölmüştü. Ağır hastaymış.”

- “Çok üzüldüm. Kusura bakmayın. Sizi duygulandırıp, üzdim.”

- “Sorun yok. Asıl siz kusura bakmayın. Sizi de sıktım.”
- “Olur, mu öyle şey. İnsan hayatın da en önemli anıdır bunlar.”

- “Anı olmasını istemezdim.”

Kadının şüpheleri bir anda yok oldu. Adam öldüğünü söylemişti. Üzüldü kadın. Hem adamın sevdiği kadına hem de kendine üzülmüştü. “Belki yıllar sonra bir umut” demişti. Adam;

- “Bir şey mi, oldu?”

- “Yo... Yok.” Diyebildi kadın, yutkunarak.

- “Sanırım aynı yere yolculuk” dedi adam.

Şaşkınlık olmadığı gibi eski bir tanış tavrında, bıraktıkları yerden muhabbete devam ediyorlardı.

- “Ben anneyim.”

- “Ben de baba.”

- “O, benim tek çocuğum.”

- “Benim de.”

- “Önce Hatay. Oradan da Altınözü’ne gideceğim. Gidebilsem de sınıra oğlumun yanına gideceğim.”

- “Ben de. Ne tesadüf ki güzergâhımız aynı.”

Kadın şaşkın, kadın düşünceli... “bu tavır, bu ses tonu ve hele bu gözler” dedi, içinden. Adam, sevdiği kadının öldüğünü söylemesine rağmen kadın hala “bir umut” adına arayışlardaydı. Çok ama çok tanıdık geliyordu. Aynı amaca yolculuk ise kaderin ta kendisi olmalıydı. Düşüncelerini sese dönüştüremedi. Ama adamı süzmeye devam etti.

- “Oğlum subay, yüzbaşı” dedi kadın.

- “Benim oğlum da subay, asteğmen.”

- “Aynı karakoldalar mıdır, acaba?”

- “Fark etmez! Aynı mıntıkanın subayları, beraberler yani. Bölgenin komutanı da oğlunuz. Benim oğlumda oğlunuzun yardımcısıdır. Öyle olduğunu sanıyorum.”

- “Oğlum telefonda, kardeş gibi sevdiği bir adaşından bahsedirdi. O da asteğmen. Telefon konuşmamızın yarısı bu çocuğu

anlatmakla geçer. Nedense onu çok sevdiğini yineler, her telefon görüşmemizde. Kendisine benzediğini de özellikle vurgular.”

Kadın bir yandan konuşurken diğer yandan çantasından cüzdanını çıkarıyordu.

- “Yaklaşık 1,85 boylarında, atletik yapılı geniş omuzlu, kumral ve yeşil gözlü.”

- “İlginç.”

- “Neden ki?”

- “Oğlunuzun adı Cemal mi?”

- “Siz nereden biliyorsunuz?”

- “Oğlumun adı da Cemal” dedi.

Cüzdanından bir resim çıkararak adama uzattığında, adam da cüzdanından aynı fotoğrafı çıkarıp kadına gösteriyordu. İkisi de şaşırmişti. Ellerinde aynı fotoğraf duruyordu. Resimdekilerde birbirlerine çok benziyorlardı. Önlerinde dere, arkalarında dağlar, üstte, direkte dalgalanan “Türk Bayrağının” altında, “Atatürk” büstünün her iki yanında iki Türk subayının resmiydi, bu fotoğraf. Sağ yandaki yüzbaşı birkaç santim daha kısa idi, sol yandaki asteğmendî. Şaşırmışlardı.

Kadın; gayriihtiyarî mutlu oldu, hem çocukların tanışmasına hem de özellikle adamın bu birliktelikte yer almasına. Bu duyguya kendi de anlam veremedi.

- “Ne güzel bir arada ve tanış olmaları. İnşallah başlarına bir şeyler gelmemiştir. Her gün şehit, her gün canlar yitiyor” dedi kadın. Bir yandan da çocuklarının kardeş gibi birbirlerini sevmesi kadının adama daha fazla güvenmesini sağladı.

- “Evet. İç basında yer vermiyorlar. İnternette takip ettiğimiz kadarı ile her gün askerlerimiz ve polislerimiz şehit oluyor. Hem de hunharca; çarşıda, yolda, eşi ya da çocuklarının gözü önünde.”

- “Bizler yurt dışından takip ettiğimiz için, haberleri bire bir doğru ve kırpmadan yayımlıyorlar. Gencecik çocukları öldürüyorlar. Kimi nişanlı, kimi doğacak çocuğunu beklemekte ve yüreği dağlanmış analar...”

- “Ve de babalar. Çok acı.”
- “ALLAH’ım sen koru onları.”
- “Âmin. Biliyoruz ki şu an savaş halindedeler.”
- “ALLAH kahretsin! Neyin savaşını veriyoruz. Suriye ile ne savaş yapıyoruz?”
- “Suriye ile savaşmıyoruz, Irak’la da savaşmadık.”
- “Kürtlerle mi savaşılıyor?”
- “Hayır! Hiç birisiyle savaşmıyoruz. Kürtlerde bu ülkenin insanları; Lazlar gibi, Çerkezler gibi, Dadaşlar gibi ya da Trakyalılar gibi...”
- “Peki! Neden savaşılıyor? Ne ile savaşılıyor? Kiminle savaşılıyor?”
- “Emperyalist güçlerin ahlak ötesi çıkarlarında oluşan batakılıkta çırpınıyoruz.”
- “Nasıl yani?”
- “ÖSO (özel Suriye ordusu), pkk, işid, dayeş vb. İngiliz oyunu, Amerikan ve Cia eylemleri ile İsrail’in emrindedeler. Yani bunlar Vatikan destekli İlluminati kabilesine hizmet ederler. Başlarında da Rockefeller ve Rothschild hanedanları vardır. Rothschild İsrail topraklarını kendi parası ile satın almış, biliyor muydunuz? Mesele vatan meselesi değil. Herkes bu hanedanlık tarafından kandırılmış durumdadır.”
- “Ya bizimkiler?”
- “Onlarda. Bu durum tüm dünya için geçerli. Ya kandırılmış ya da satın alınmışlardır.”
- “Bu kadar insanın ölmesi!”
- “Hedef bu zaten; haklı gösterebilecekleri bir bahane ile gencecik insanlar ölecek ki savaş malzemeleri satsınlar, topunu, tüfeğini, tankını, uçaklarını... Aklına ne geliyorsa, ha bunları yaparken de oluşturdukları senaryolarda kendilerini haklı ve kurtarıcı gösterirler. Örneğin yakın geçmişte ki Irak, Irak’ı tanımaz hale soktular. Petrollerini aldılar, namuslarını aldılar ve en acısı dünya buna seyirci kaldı. Bir de insan olduğumuzu

iddia ederiz. Yetmezmiş gibi dini dar ederekten sapkınlıklara bulaşırız. Neden? İnsanlığı tehdit eden nükleer başlıklı füzeleri var diye. Anlayacağınız senaryoları yazmışlar ve de oynatıyorlar. Bizler de haklılarmış gibi alkış tutuyoruz.”

- “Bu oyun bu kadar basit mi, oynanıyor?”

- “Algı oluşturuyorlar. Mesela; Usame Bin Ladin, kendi yarattıkları canavar. Afgan esrarını almak için “İkiz Kuleleri” vurdular. Hem de kendi topraklarında. Dünya ikiz kule görüntülerini seyrederken, lanetler okudu. Kuzey-Güney savaşıdan sonra hiç kan görmedikleri kendi topraklarında. Niçin? Halkta parlamento da anında savaş onayı vererek Afgan savaşını haklı buldular. Gerçekler gün ışığına çıkana kadar... Yani “ikiz kuleleri” yıkım planındaki gibi toprağın altındaki nükleer patlamayla gerçekleştirdiler. Bir ağaç dalına çarpan uçağın kanadı koparken, demir yığını kuleye çarpan uçak karşıdan çıkıyor, kanadı kopmadan. Olacak iş değil, yani. Uçaktaki terörist dedikleri de orada olmadıkları gibi hala yaşamlarına devam ediyorlar. Mesela; Japonların Pearl Harbor baskını; Atom bombasını denemek için koca donanmayı yani kendi çocuklarını feda ettiler. Haklı sebep oluşturup Japonlara atom bombasını attılar. Çünkü bu denemeyi ne Amerika da ne de Avrupa da yapabilirlerdi. Nedeni ise kendi insanları üzerinde denemek istemiyorlardı.”

- “Oha yani.”

Kadın şaşkınlıkla dinliyordu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

- “Bu kadar kuralsız mı, yani?”

- “Hıh, kural ötesi. Dünyada kargaşa yarattıkları her ülkeden madenlerini çaldılar. Darbelerle ülkeleri küçük devletçiklere böldüler. Başlarına kendi adamlarını yani piyonlarını getirip, ülkeleri gibi yönettiler. Sömürdüler yani.”

- “İnanılır gibi değil.”

- “Anasız babasız kalanlar. Aç kalanlar. Sakat kalanlar. Hepsi aynı sistemin diğer canavar kolları.”

- “Ne gibi?”

- “Sakatlar organ mafyasına, çocuklar da Avrupa’ya satıldı. Hele hele Avrupa’nın göbeğinde Bosna da hayvanlarla kadınları çiftleştirdiler, Müslüman kadınları... Savaş bitiminde mağlup veya galip ülke fark etmez, aslında fark etmiyor da. Çünkü savaşan ülkeler yeniden inşa olması için paraya ihtiyaçları olacak, oluyor da. Burada uluslararası finans kurumları devreye giriyor ve bu finans kurumlarının hepsi yine bu hanedanın şirketleridir. Yüksek faizlerle para satarlar. Anlayacağın, bunlar için biz böcek bile değiliz. Tabii savaşız olanlar da var. Suudi’den askeri koruma karşılığı petrol, Azeri’den sokak mafyacılığı karşılığı doğal gaz ve petrol. Bitmedi. Sıra ülkemizde. En önemli su kaynaklarımız ve dünyanın %70 rezervine sahip bor madeni, toryum ve dahası...”

- “Bu kadar karmaşaya gerek var mı?”

- “Sizin gibi iyi niyetli insanlar için yok.”

- “Bu işin daha sade şekli var; gülümsemek, sevgi, onur.

Üstelik bunlar için ne maliyet ne de sistem gerekli.”

Adam daha fazla uzatmak istemedi, konuyu değiştirerek;

- “Nasıl gideceğimize dair plan yapalım.”

- “En kısa yolu tercih edelim.”

- “Ya araba kiralayacağız ya da taksi ile Altınözü’ne gideceğiz.”

- “Kaptan sensin” dedi kadın. Adam bu hitap karşısında yine duraladı. Kadınla tanıştığından beri her seferinde “yosun gözlüyü” duyar ve görür oluyordu. Gözleri, tavırları, kurduğu cümleler ve hitap şekli, öldüğünü bilmesek sanki o, yılların özlemiyle sarılıp sinesine yapıştırmak istiyordu. Hele, “Hey dostum! Bir şey mi oldu, kaptan” seslenişi, “nasıl bir şakaydı bu?” diye düşündü.

- “Her ihtimale karşı telefon numaralarımızı kaydedelim mi?”

- “Evet. Çok iyi olur.”

Adamın ötelere gelişleri zor oluyordu. Sigarasının son nefeslerini tütürürken etrafa bakındı. Sabahın erken saatleri

olduğundan henüz kimsecikler yok gibiydi. Kadına döndü;

- “Çarşı uyanmamış henüz. Taksiye binip gidelim.”

- “İyi olur!”

Yolun kenarında bekleyen taksiye işaret ederler.

- “Günaydın!”

- “Günaydın!”

- “Altınözü gideceğiz.”

- “Pekiyi efendi.”

Taksi şoförünün konuşması, şivesi ve edinimleriyle bölgenin yerlisi olduğu aşikârdı. Adamdan daha uzunca, göbekli, kel ve kirli sakallı, yörenin vazgeçilmez şalvarıyla ortalama bir adamdı.

- “Ne zaman varırız?”

- “Yolumuz 80 km civarında. 1-1.5 saatte gideriz, sanırım.”

- “Tamam gidelim.”

Taksinin kapısını açarak kadını arka koltuğa geçmesine yardımcı oldu. Kendi de şoförün yanına oturdu. Yola çıktılar.

Şoför, telsizden Altınözü’ne doğru yola çıktığını bildirdi, taksi durağına. Sabahın erken saatleri olduğundan yol tenhaydı. Şoföre hızlı gitmesini söylediler. Yaklaşık yarım saatlik yol almalarına rağmen yol hala tenhaydı. Adam nedenini sordu. Şoför;

- “Turistik gezi mi?”

- “Asker ziyareti” dedi kadın.

- “Tehlikeli bir zaman, sınırda savaş var.”

- “Ne savaşı” dedi adam.

- “Savaş işte... Türklerle Kürtler arasında, Araplarda var.”

- “Ne zamandır Türkler Kürtlerle savaşıyor? Araplar ne alaka?”

- “Suriye’de zaten savaş var.”

- “Evet.”

- “Kürtler de 40 yıldır savaş halinde.”

- “Kürdistan kurulalı 40 yıl mı, oldu?” Şaşırmıştı şoför.

- “Şey... Yani...” Diyebildi.

- “Çok enteresan.”

- “Neden efendi?”

- “Eğer bir savaş varsa ki yok, 40 yıl sürmez.”
- “Sahi ya, 40 yıl savaş mı olur!”
- “O zaman bir gariplik var ortada. Öyle değil mi?” diye sordu, şoföre. “Ha bir de Kürtlerden bahsettin. Namus uğruna kendi öz kızını bile öldüren ya da erkek kardeşine öldürten bu halk, nasıl oluyor da kızının dağa çıkmasına izin veriyor, üstelik erkeklerin hâkim olduğu zorlu dağ yaşantısı içinde? İnanılır gibi değil. Benim bildiğim Kürtler, Lazlar hatta Anadolu'muzun birçok yöresinde ki insanlarımız böyle bir durumu onaylamazken bana çok enteresan geliyor. Akıl alır gibi değil yani.”
- “İnsan biraz düşününce, haklısınız galiba. Ama şu an yaşananlara da anlam veremiyorum.”
- “Çiftçisin değil mi?”
- “Evet.”
- “Yetiştirdiğin ürünlerini satman gerekiyor. Silah üreticileri de ürettiklerini satması gerekiyor.”
- “Dünyada çok devlet var, satsınlar.”
- “Yani bir kere sattılar. Sonra o silahların çürümesini ya da modasının geçmesini bekleyecekler, öyle mi?”
- “Yeni modelini üretsınler.”
- “Yine belli bir zaman bekleyecekler. Bir daha yeni model derken bir asırda 3-5 bilemedin 10 modelle para kazanmayı bekleyecekler.”
- “Bilmem ki.”
- “Ama sen her yıl tarlamı ekiyorsun, ürünlerini topluyorsun, neden?”
- “Satmak için, para kazanıp çoluk çocuğuma bakmam gerek.”
- “Neden bu işi 3-5 yılda bir yapıyorsun?”
- “Ama o sürede aç kalırız.”
- “İşte! Gözleri bir türlü doymak bilmeyen bu bir avuç adamlar da, doyuramadıkları gözleri için ürünlerini böyle satıyorlar.”
- “Bu adamların pazar yerleri savaş alanları mı?”

- “Evet. Savaş, her zaman para babalarının savaşıdır, bunu sakın unutma. Bu adamlar o kadar parayı on yılda bir kazanmaya bağlamazlar.”

- “Sanırım olmaz herhalde.”

- “Pazarı kendileri oluştururlar ve yazdıkları senaryoyu da bizlere oynatırlar. Hem de para, mal ve özellikle de can kaybetmeden her şekilde kazanırlar.”

- “Nasıl yani?”

Adam bir an düşündü. Şimdi onca bilimsel kelimelerle nasıl anlatabilirdi emperyalistlerin gözü dönmüş kan emiciliğini. Yolda uzundu, hem burada ki insanların fikirlerini öğrenmek hem de gerçek yaşananları bilmek istiyordu. Aklına;

- “Tarlan var mı, senin?”

- “Pamuk tarlam var.”

- “Tarlayı sürersin.”

- “Evet.”

- “Tohumu eker, sular ve korursun.”

- “Doğru.”

- “Çevre köyler veya kasabalardan gündelik işçi bulursun. Barındırır, yedirir ve içirirsin. Hasatı toplatır ve ambarlara taşıtırısın.”

- “E, vallahi doğru. Efendi sen pamuk tüccarı mısın?”

- “Hayır. Tüccarda değilim. Buraya kadar tamam mı?”

- “Tamam.”

- “Bunca işi neden yaparsın?”

- “Bu da soru mu, efendi. Herkes gibi ailemin geçimini sağlamak için.”

- “Bu masrafların tümünü sen yaparsın. Ama birileri gelir kendi hakkı gibi ürünü ambarından alır.”

- “Komam onu oraya, vururum.”

Adam tebessüm ederek;

- “O, senin bu yapacağını bildiği için diğer köylüyü de kıskırtır. Bir diğerini ya da hepinizi kıskırtır.”

- “O zaman hepimiz birbirimizle savaşmış oluruz.”

- "Hah işte, şu anda bu topraklar da yaşanan gerçekte bu. Zaten amaçta bu ve anlayana kadar ambarlar boşalır. İslam âleminin durumu bu değil mi ki."

- "Petrol gider yani."

- "Petrol gider, afyon gider, altın gider, tüm madenler gider."

- "Geriye kirlenmiş tarla kalır. Traktör gider, makineler gider, binalar gider. Gider de gider."

- "Kirlenmiş toprak ve fakir bizler baş başa kalırız."

- "Bitti mi?"

- "Bizler bittik ama yaşam devam ediyor."

- "Ne yapabiliriz ki."

- "Mecburen tarlayı eski haline getirmen lazım. Bina yapman lazım, makineler ve traktör alman lazım."

- "Nasıl?"

- "Borç bulman gerekiyor. İşte! Senin malını, canını alanlar ne hikmetse toprağı sana bırakıyorlar."

- "He ya. Neden?"

- "Sana yüksek faizlerle borç verip, onca masrafları yaptıktan sonra ürününü 3-5 kuruşa satıp borcunu ödeyesin diye."

- "Böyle borç bitmez ki. Nasıl bir tezgâhtır, bu? Sanki zincirsiz birer köle gibiyiz."

- "Bitmedi. Alacaklarını garanti etmek için de senin toprağını bir kaç bölerek."

- "O niye ki?"

- "Toprak sahiplerini rahat yönetmek ve kontrol etmek için. O toprakların başına kendi yetiştirdikleri sizin insanları getirirler."

- "Bizim insanlar olması iyidir."

- "Öyle görünürler de onlara hizmet ederler. Ola ki; gerçekte size hizmet etmeye başlayınca yeni bir kargaşa ve o gider daha sadık biri gelir."

- "Vay anam vay... Irak'ta olduğu gibi yani, öyle mi?"

- "Yugoslavya'yı parçaladılar. Şimdi kaç devlet var?"

- "Sahi ya!"

- “Tezgâh dedik de, adı Amerika.”

- “Hee burada da Amerikan askerleri var.”

- “Gördün mü?”

- “He... Çokça gördüm.”

- “Sahadakiler Amerikalı. Destekleyenler İngiliz, Fransız vb. oyunu yazanlar İsrail ve Vatikan. En tepedekiler de bu para babaları.”

- “Onlarda kim?”

- “Para babaları dedim ya. Trilyon dolarlarla oynayan emperyalistler. Roldshild ve Rocefeller hanedanları. Bu ülke bu savaşı bir asır önce verdi. Mustafa Kemal Atatürk bunları ve bunların uzantıları olan içimizdekileri de yendi. Dünyada başka örneği olmayan kurtuluş savaşını yaptı. Ezilmiş milletlere örnek olsun ve de kimseye biat etmesinler diye halkın kendi yönetimi olan ‘cumhuriyet’ yönetimini getirip, Türkiye Cumhuriyeti’ni kurdu. Hiç birimizi ayrı tutmayıp hepimize ‘Türk Milleti’ dedi.”

- “Neden bu hale geldik ki?”

- “Sindiremediler. Atamızın ölümünden beri içimize hainleri yerleştirdiler.”

- “Kürtlerle, Araplarla, Karadenizlilerle hatta Trakyalılarla bile kız alıp verdik, aslında.”

- “Ne güzel söylüyorsun. Şimdi sorarım sana, kime mermi sıkacaksın?”

- “Kötü tezgâha gelmişiz. Kandırılmışız desene.”

Şoför, adamın anlattıklarından fazla anlamasa da kandırıldıklarını geçte olsa anlamıştı. Hele ki pamuğun çilesini iyi biliyordu. Üründen kendileri değil de araçların kazanmasını öteden beri sindiremiyordu. Kaldı ki komşusuyla, dostuyla vuruşacak olması akıl işi değildi. Şimdi ambarı boşaltmaları ise onu kızdıırıyordu. Nevri dönmüştü. İçinden söylene söylene arabayı kullanmaya devam etti.

Susmuşlardı. Kadın arka koltukta uzanmış adamsa candan çevreyi seyrediyordu. Gördüklerine inanamıyordu. Onca

zamandan sonra bölge eskisinden kötü görünüyordu. Terk edilmiş bir kasaba görüntüsündeydi.

Asi nehri görüldü. Antakya'ya yaklaşıyorlardı. Şoför;

- “Merkezde mola verelim mi?”

- “İyi olur. Yemekte yeriz.”

- “Şurada iyi kebab yapan bir yer var. Hatay künefesi de meşhurdur.”

- “Olur” dedi adam.

Araba tarif edilen kebabçının önünde durdu. Adam kadını uyandırdı. Arabadan indiler ve cam kenarında bir masaya oturdular. Garson geldi.

- “Hoş geldiniz. Buyurun.”

- “Domates çorbası, Sini kebab ve Künefe rica ediyorum.”

- “Aynısından iki tane olsun, dedi kadın.”

- “Lütfen siz de söyleyin” dedi adam taksi şoförüne.

Ama kadının cümlesi adamı yine ötelere götürmüştü. Gerilere çok gerilere gitti. Siparişlerimiz hep “aynısından iki tane” olsun derdi. “Öldüğünü Mustafa baba söylememiş olsa yaşadığına inanacağım.” Diye yine mırıldandı içinden.

Taksi şoförünün telefonu çaldı. “Alo” derken, masadan kalkıp uzaklaştı.

Adam;

- “Mümkün olduğunca konuşmaya girmemeni ve de özellikle Kürtçe bildiğini hissettirmemeni rica ediyorum.”

- “Anladım. Ancak şu ‘sizli’ konuşmaları kaldırsak, nasıl olur?”

Adam yine duraladı, üst üste yumruk yiyen boksöre dönmüştü.

- “Bundan sonraki cümleli de biliyorum, sanırım.”

Bu sefer kadın şaşırdı;

- “Nasıl yani?”

- “Öyle tahmin ediyorum.”
- “Tahmin et, mesela?”
- “Abartmak istemem.”
- “Abart ya. Ne olur ki?”
- “Dost olmak. Tanış olmak.”
- “E... güzel. Çok güzel!”
- “Bir yudum, muhabbete.”

Kadının benzi attı. Ne diyeceğini şaşırıldı. Konuşmak soru sormak istedi, ancak kekeledi. Adamın dikkatinden kaçmadı. Şoförün gelişiyile muhabbet olduğu yerde kaldı.

Yemekler yendi, çaylar içildi. Şoför yolun açık ve temiz olduğunu söyledi. Hesap ödendi, taksiye bindiler ve yola devam ettiler.

Bir önceki konuşmayı hala çözemeyen şoför muhabbeti değiştirmek istercesine;

- “Karı kocanız sanırım.”
- “Hayır” dediler aynı anda.

Şoför şaşırıldı. Boşanmışlar herhalde diye düşündü. Gerçi bu şehirli milletine de akıl sır ermez, nikâhsızda yaşayabiliyorlardı. Ne geniş mezhepleri var bunların yahu, diyerek içinden kendinle konuştu. Arabanın içinde tekrar suskunluk hâkimdi.

Yolun uzadığını fark etti adam.

- “Daha gelmedik mi?”
- “Fazla kalmadı dedi” şoför. Telsizden anons geldi. Konuşmaya katıldı.
- “Ma te xist di re de? (yola çıktınız mı?)”
- “ere (evet.)”
- “Li ku yi? (nerdesiniz?)”
- “Em ne hem ali ser riya akademiyen leskeri 1,5 km li wir... (harbiye yol ayırımına gelmek üzereyiz, 1,5 km var.)”
- “Like em axifi? (konuştuğumuz gibi mi?)”

- “Ere. (evet)”
- “Ma ew de u baven leşkeran. (askerlerin anne ve babası yanında mı?)”
- “Ere. (evet)”
- “Vegerin rast eli ser riya. (yol ayrımından sağa dön.)”
- “Ez fem. (anladım)”
- “Em rock mezin pişti 200 methyl otad. (200 metre sonra büyük kayanın oradayız?)”
- “Okay. (tamam)”

Kadın duyduklarına inanamadı. Duydukları beynini zonklatıyor, alenen tuzağa çekildiklerini kulaklarıyla işitmişti. Kendini toparladı ve konuşmaları tercüme ederek adamın telefonuna gönderdi.

- “Tuzağa çekiliyoruz. 1,5 km sonra yol ayrımından sağa girecek. Orada bekleyenler var.”
- “Anlaşıldı ve hazırlıklı ol. Arabayı sola döndürüp devam edeceğiz. Sıkı tutun” diye yazdı, adam.
- “Doğru yolda mıyız?” diye sordu şoföre.
- “Evet. 1,5 km sonra Harbiye yol ayrımından sağa döndükten sonra, yolumuz azalacak.”
- “Anladım.”

Araba yol ayrımına yaklaştığında şoför direksiyonu Harbiye yol ayrımından sağa kırdı. Adam hazırlıklıydı. Ani hamle ile direksiyonu sola döndürdü. Şoför panikleyerek;

- “Ne yapıyorsun?” diye bağırdı.
- “Ya sen ne yapıyorsun?”
- “Sağdaki yoldan devam edeceğim.”
- “Orada bekleyenlere, teröristlere teslim edeceksin, bizi. Seni hain” dedi ve kapıştılar.

Adam var gücüyle direksiyonu döndürdü, araba bir sağa bir sola giderek yolda zig zağlar çizdi. Şoför bir yumruk savurdu adamın sol çenesine doğru, adam sarsıldı ve yumruk darbesiyle kاپıya yapıştığında kadın ani bir hamleyle kaşkolünü şoförün

boğazına doladı ve sıktı. Nefes almakta zorluk çeken şoförün direnci kırıldı, ayağını fren pedalından kaldırdı. Araba artık adamın kontrolündeydi. Bir hayli ilerledikten sonra arabayı durdurdular. Adam kendi kaşkolü ile şoförün ellerini bağıladı. Direksiyona geçerek yola devam ettiler. Adam;

- “Neden böyle bir şey yaptın?”

- “Anlatsam da anlamazsın.”

- “Hele sen bir anlat.”

- “Mecburum” dedi.

- “Neden mecburmuşsun?”

- “Buradaki halk olarak tehdit ediliyoruz. Bizler o kadar önemli değiliz. Ancak ailemiz ve çocuklarımızla şantaj yapıyorlar.”

- “Kim bunlar?”

- “Arap’ı, Kürdü, Amerikalısı... Ne ararsan var.”

- “Sana inanmak isterim ama inanmıyorum.”

- “Vallahi böyle.”

- “Yemin ediyorsun. Lakin bizi göz göre göre ölüme götürüyordun.”

- “Seçeneğim yok.”

- “Neden biz?”

- “Buralı değilsiniz. Kim olduğunuz belli değil. Bu kadarı yeterli aslında ama bir de asker yakınısınız. Üzgünüm.”

Kadın ve adam birbirlerine baktılar ne olduğuna ve nerelelere geldiklerine şaşırıp anlamaya çalıştılsa da işin içinden pek çıkamadılar.

Şoför hüznü ve hatta ağlamaklıdır. “Siz hiçbir şey bilmiyorsunuz” dedi adama, yolun karşılarını göstererek;

- “Şu evlerin ve arazilerin durumlarını görebiliyor musun?”

- “Evet. Neredeyse yaşam belirtileri yok.”

- “Neden, biliyor musun? Hepsi şu an “yaşam bedeli” ödüyorlar. Bizler önemli değiliz. Ama çocuklarımız. İşte onlar için ne yapıyorsak yapıyoruz.”

- “Ne demek bu?”

- “Siz çocuklarımız için ölümü göze alarak buralara kadar geldiniz. Belki de göremeden öleceksiniz. Neden?”

- “Evlat. Canımızdan parça” dedi kadın.

- “Bizler için farklı mı sanıyorsunuz. Ben taksilerinde parasız şoförüm ve de olanı biteni görebildiğim için haber topluyorum. Bu bilgileri de onlara iletiyorum. Karım her gün onların evinde temizlik ve yemek yapıyor. Her gün aşığlanıyor ve de başından ne geçer bilmiyorum. Yetişkin kızlarımız eğlencelik, oğullarımızda hazır asker olarak yetiştiriyorlar. Üstelik çocuk yaşta ve ateş hattının en önünde bir av gibi gönderiyorlar. Av olmaya giden av köpeği gibi... Anlayacağın efendi, ya yer tespiti yapacak it olacak, ya vurulup ölecek yer tespiti yapacak...”

Şoför ağlıyordu. Kadın ve adam şaşkınlıkla dinliyorlardı. Onları öldürtmeye çalışan şoförle, ölüme giden kendileri arasında pekte bir farkları yoktu. O, “çocukları için öldürtüyordu, biz de çocuklarımız için öldüreceğiz, kuşkusuz” diye düşünüyorlardı. Bir taraftan da çevreyi, yaşam belirtisi olmayan manzarayı izliyorlardı. Zaten yaşam koşulları zor olan köy insanların evleri de neredeyse harabe öncesi, tarlalar ise çoraklaşmış durumdaydı.

- “Bak arkadaş” dedi adam. “Bu anlattıkların insanlık dışı, bunu anlayabiliyoruz. Manzarada söylediklerini fazlasıyla destekliyor. İnan yardım etmek isteriz. Biz de senin gibi önce çocuklarımızı korumamız gerekiyor. Kader bizleri ölmeden karşılaştırırsa sizlere elimizden geleni yaparız. Buna inanmanı isteriz.”

Şoför başını salladı. Sonra;

- “İyi insanlara benziyorsunuz. Ama ben de yanlış yapmıyorum.”

- “Ama bizi öldürtecektin.”

- “Evet. Olmadı, şimdi siz beni öldürdünüz. Hem de ailemle beraber” dediğinde şaşırıldılar.

- “Nasıl yani?”

- “Sizleri teslim etmediğim için, demek ki ben de sizlerden

biriyim, diye düşünecekler. Bunun karşılığı da ölüm” derken ağ-
lıyor ve sesi arabanın her bir camında patlayarak yankılanıyordu.

- “Bu doğru değil ki.”

- “Haklısınız. Ama kuralları onlar koyar ve kural da bu kadar açık ve nettir. Ancak buralarda bir tek doğru var. O da sizleri onlara teslim etmemdi. Gerisi ihanet ve cezası ölümdür. Sadece ben olsam gam yemem. Karım ve çocuklarım da bu cezanın içinde.”

- “İnanılır gibi değil.”

- “Bir insanın ya da insanların ölmesini nasıl isterim ki. Bundan dolayı mecbur bırakıldık. Buralarda ki halkın tamamı bu mecburiyet içindeler.”

Adam dikiz aynasından Sema’ya bakıyordu, kadın da adama. İki de suskundu ve söyleyecek bir şey bulamıyorlardı. Ne diyeceklerini şaşırıldılar. Henüz yolun başında çocukları için mecbur kalan bu yörenin insanları gibi oldular. Taksi şoförü sessizliği bozdu;

- “Peki, siz nasıl anladınız?”

- “Ses ve mimiklerin çoğu zaman birbirleriyle örtüşmüyordu. Davranışların kaçamak ve samimi değildi, yani. Yer yerde mecburiyetten oynanan bir rol içindeydin. Aslında bu da senin iyi bir insan olduğunun işaretiydi.”

Şoför başını eğmiş dinliyordu. Kötülük yapma mecburiyetinde kalmasına rağmen “iyi insan” olduğunu anlamaları gururunu okşamıştı.

- “O kavşakta olacaklarını nasıl bildiniz?”

- “Onu da bu yiğit kadın bildi.”

- “Nasıl yani, Kürtçe biliyor musun?”

- “Evet. Uyuyor gibiydim ama tüm konuşmalarını duydum. Kaptana telefonla Türkçesini yazdım.”

- “Şimdi adam gibi otur. Zaten bir yumruk alacaklıyım. Gi-
deceğimiz yerde aracını sana vereceğiz. Anlaşıldı mı?”

- “Tamam, da aslında arabayı verseniz de sonuç değişmeyecektir” dedi şoför.

Her biri bu olanlara lanet okuyordu içinden. İnsanlığın zorlandığı bu mecbur kalışlarını bir türlü anlamlandıramıyorlardı. Belki de daha kötülerine mecbur bırakılacaklardı.

Araç telsizinden çağrı geldi. Önce cevap vermediler. Anons üst üste tekrarlanınca, adam,

- “Akıllı davran. Konuşmalarında hata yapma ya da sen bilirsin.”

- “Ez cejn, Ez guhdariya. (*ben bayram, dinliyorum*)”

- “Çima hûn bi bersiv. (*neden cevap vermiyorsun?*)”

- “Ez hatim revandin. (*kaçırıldım*)”

- “İli ku yî. (*neredesin*)”

- “ez...”

Cümleye devam edemeden kadın şoförün ağzını kapattı, adam da telsizi.

- “Bunu neden yaptın?”

- “Mecburum demiştim. Sizlere anlattım. Ailem için bir umuttu.”

- “Anladım. Belki de iyi oldu. Bu nasıl iştir böyle.”

- “Bak efendi! Buralar tamamen onların kontrolü altında. Hatay onların yarım kalmış hesabı. Sırf Atatürk’e inat yerle bir ediyorlar buraları.”

- “Neden Atatürk’e inat olsun ki. Hatay önce devlet sonra da ilhak oldu. Senin anlayacağın hiçbir zorlama olmadı.”

- “İngiliz bu efendi! Ya da senin söylediğin kişiler. Menfaatlerine dokundun mu, unutmuyor bu itler. Onlarda açık kalmış bir yara. Bir türlü hırslarından dolayı kabuk bağlamıyor.”

Adam kadına dönerek;

- “Biraz su verebilir misin?”

Kadın suyu verdi. Adam suyu alıp şoföre uzatarak “iç” dedi. Şoför şaşırarak teşekkür etti. Suyu içtikten sonra;

- “Siz iyi insanlarsınız.”

- “Bu millette iyi cumhurlardan oluşan bir millet. Zaten hep böyle yaşıyorduk. Dış güçler kaşdı ve sizlerde oyuna geldiniz.

Şimdi acıyı hep beraber çekiyoruz. Hem de ta can evimizden.”

Şoför başını eğdi ve utancından konuşamadı. Bir müddet öylece kala kaldı. Kafasını kaldırdığında, gözleri afalladı ve bağırıldı;

- “Sakın yol ayırımındaki kırmızı ışıkta durma!”
- “Neden ki?”
- “Pusu var. Tuzak var, orada. Durma ve hızlıca geç.”
- “Koltuğun arasına yat” dedi kadına adam.

Adam, ışıklara yaklaşınca vites küçülterek hızlandı. Işıkları hızlıca geçerken pusudakiler de ateş etmeye başladılar. Taksidекileri kaçırmamak için araçlara bindiler ve takip ederek ateşe devam ettiler. Karşılık veremiyorlardı. Kovalamaca 10-15 dakika sürdü. İleri ki yol ayırımında Türk Askerlerini gördüler. Teröristler takip etmeyi bırakıp geri döndüler. Adam;

- “Bir şeyin var mı?” diye seslendi kadına.
- “Ben de bir şey yok” dedi kadın.

Ama şoför vurulmuştu. Kapı delik deşik, her taraf cam kırığı ve kandı. Adam arabanın dörtlülerini yakarak, Türk Askerinin kontrol noktasına geldi. Tüfekler çevrildi, çavuş;

- “Dur! Ellerinizi başınızın üstünde araçtan inin.”

Kapılar açıldı. Eller baş üstünde tutularak arabadan indiler. Adam çavuşa dönerek;

- “O taksi şoförü vuruldu” dedi.
- “Sihhiye gelsin. Yaralı var burada” diye seslendi çavuş.

Sihhiye şoföre ilk müdahaleyi yaptı, şoförü ambulansa alarak acı siren sesleriyle hastaneye giderken, çavuş ve iki erat ise kadın ve adamı komutanın yanına götürdüler. Çavuş;

- “Komutanım, taksideki kişiler bunlar.”
- “Siz kimsiniz? Dedi uzun boylu esmer sert görünümlü birliğin komutanı.”

- “Çocuklarımızı görmeye geldik.”
- “Buraya mı?”
- “Evet” dedi adam.

- “Sizler delirdiniz mi? Geri dönün.”
- “Siz ne diyorsunuz, binbaşım? Şaka mı yapıyorsunuz?”
- Cevap, kararlı ve tok gelince binbaşı kaşlarını çatarak;
- “Daha buraya ulaşırken ölüyordunuz. Bu işin şakası mı olur. Çavuş!”
- “Emret komutanım.”
- “Kimliklerinin fotokopisini ve telefon numaralarını alıp gönderin.”
- “Biz bir yere gitmiyoruz.”
- “Oyun mu oynuyoruz burada” dedi binbaşı.
- “Biz, oyun olmadığını yaşadık biraz önce.”
- “Henüz başlangıç.”
- “Haklısınız. Henüz başlangıç.”
- “O zaman hala hayatta iken dönün.”
- “Hayır! Ölüm dediğinle nasılsa bir gün tanışacağız. Ama evlat sevgisi, ölümü göze alacak kadar yücedir.”
- Binbaşı yutkundu. Söyleyecek söz bulamadı. Kadın;
- “Dünyaya getirmekle olmuyor, komutanım. Öleceksekte bu uğurda ölmeliyiz. Çocuklarımız için. Vatanız için ölmeliyiz.”
- Komutan, bu kendinden emin cümleler karşısında daha da duraladı. Ne söyleyeceğini düşünürken telsizden gelen sesler konuşmayı böldü.
- “Burası Derniye. Vatan... Cevap ver Vatan.”
- “Bayrak dinlemede.”
- “Derniye konuşuyor. Yoğun ateş altındayız.”
- Roketlerle saldırıyorlardı. Silah sesleri birbirlerine karışmış, ölüm kusuyorlardı. Kulakları sağır edencesine gelen sesler, herkesi duyulandı.
- “Sesleri sen de duyuyorsun ama bir şey yapamıyorsun” dedi adam.
- Komutanı daha da kahrediyordu. Emrinde birlik vardı. Ancak yerinden kıpırdamıyordu. Askerdi. Emre itaatsizlik edemezdi.
- “Bak komutanım” dedi adam.

- “Telsizden gelen sesleri duyuyorum. Sen de duyuyorsun. Bırak geçelim. Bu yiğit kadın anne ve ben de bir babayım. İkimizin de oğulları cephede. Müsaade ediniz çocuklarımızı görelim.”

- “Mümkün değil” dedi binbaşı.

- “Yapma komutanım, müsaade ediniz.”

- “Olmaz beyefendi. Kanunlara aykırı, biliyorsunuz.”

- “Biliyorum. Görmezden gelebilirsiniz.”

- “Görmezden gelsem de cepheye gidiyorsunuz. Orası cehennem gibi, tüm karakollar yoğun ateş altında. Karakollarımız bir bir düşüyor. Ve biz bir şey yapamıyoruz.”

- “Sizler bulunduğunuz yeri terk edemezsiniz. Ama durum bizim için aynı değil.”

- “O çocuklar göz göre göre ölürken benim elim kolum bağlı. Sizleri de ölüme gönderemem.”

- “Komutanım, belki baba olmayabilirsin. Ancak burada ki tüm askerlerin babasısn. Sen buradaki askerlerimizi koru, biz de evlatlarımızı.”

- “Siz tek başınıza ne yapabilirsiniz, ölürsünüz.”

- “Evet binbaşı! Siz bu çocuklar için ölmeyi göze almıyor musunuz?”

- “Tabii ki de alıyorum. Bunlar asker ocağında benim çocuklarım. Vatan ise yüreğimizin sevdası, alınımızın ölüm fermanıdır.”

- “Hah işte! O cephedekiler de bizim çocuklarımız. Şimdi bize izin ver. Ya da... Arkamızdan vurmayaacağına göre biz gidiyoruz.”

Adam, kadının elini tutarak döndü ve karanlığa doğru yürüdü. Binbaşı şaşırılmıştı. Kısa süre de kendini toparladı;

- “Çavuş!”

- “Emret komutanım!”

- “Bu ikisini alın götürün.”

- “Nereye komutanım?”

- “Odama ve başında bekleyin.”

- “Emredersiniz komutanım.”

Askerler özür dileyerek onları komutan odasına götürdüler. Adam kadını sandalyeye oturttu ve oda da turlamaya başladı. Bir ara askerlere dönerek;

- “Nasılsınız çocuklar?”
- “Teşekkür ederiz efendim. Sizler nasılsınız?”
- “Çocuklarımızı göremediğimiz sürece iyi değiliz.”
- “Anlıyoruz efendim.”
- “Vatanımızın neresindensiniz?”
- “Karadenizliyim” dedi yeşil gözlü olanı.
- “Egedenim” dedi kumral olanı.

Gök mavisi gözleriyle,”Güneyindenim” dedi diğeri.

Adam, bölgeyi ve bölgede yaşayanları öğrenmek için askerlere sorular sordu. Aldığı cevaplara hiçte şaşırmadı, oynanan oyunları ve kaşınan yaraları bildiğinden canı çok daha fazla sıkıldı.

Kadın ise düşünceliydi. Sancılıydı kadın, böğrü yanar gibi kor alevler taşıyordu. Dayanamadı kalktı, birer birer askerlerin yüzlerini avucunun içine aldı. Ana edasıyla okşadı, kokladı, öptü askerleri. O an kapıda binbaşı belirdi.

- “Dikkat!” Dedi kumral olanı.

Binbaşı önce askerlere baktı, başını hafif eğerek selamlarını aldı. Sonra masasına oturdu. İkisini de iyice süzdükten sonra;

- “Siz karı-koca mısınız?”

Aynı anda;

- “Hayır!” Dediler.

- “İnanılır gibi değil” dedi binbaşı ve konuşmasına devam etti.

- “Siz, tesadüf iki ebeveyn yola çıkıyorsunuz. Çocuklarınız aynı yerde asker. Tesadüf bu ya, siz de ölüme de beraber gidiyorsunuz. Bu askerlerin adı nedir?”

- “Cemal” dediler aynı anda.

Odayı sessizlik kapladı, binbaşı ve askerler şaşırmışlardı. Birbirlerine baktılar. Anlamsız bakışlarda cevap arıyorlardı.

- “Anne baba adları da aynı değildir, umarım” diyerek havanın tesadüflüğünü bir nebze dağıtmak istedi, binbaşı.

- “Benim çocuğun ikinci adı ‘Kadir’” dedi, baba.

- “Sizlerin isimleri nedir?”

- “Sema.”

- “Cemal.”

- “Baba adı da Cemal, ha...”

- “Yoksa sizinkinin de mi baba adı Cemal” diyerek havayı tekrar soğutmaya devam etmek istedi. Ancak; kadın “evet” cevabını verdiğinde binbaşı, gülmek, anlamak ve şaşkınlık üçleminde yutkundu. Askerlere dönerek;

- “Bize çay getirin” dedi.

- “Emredersiniz komutanım.”

- “Buyurun sizler de oturun.”

Kadın atılıp;

- “Komutanım artık biz gidelim, lütfen.”

Adam başı ile onaylar.

- “Evet, komutanım bize izin vermelisiniz.”

- “Durun biraz. Önce çaylarımızı içelim. İzin versem ne olur ki, planınız bile yoktur sizin.”

- “Yüreğimiz var” dedi kadın sertçe ve kendinden emin bir yüreklilikle.

- “Bu sözlere beylik cümleler diyeceğim ama tepkinizde çok kararlısınız.”

Kapı tıklandı, askerler çaylarla içeri girdiler ve çay servisini yaptılar. Teşekkür ettiler hep bir ağızdan. Askerlerden çıkmasını istedi, komutan.

- “Emredersiniz komutanım” dediler ve odadan çıktı askerler.

Çaylar yudumlanırken, komutan sordu;

- “Sizler nereden geliyorsunuz?”

- “Almanya” dedi kadın.

- “İstanbul” dedi adam.

- “Pardon, özür dilerim. Sizin adınızı sormadık.”

- “Siz isminizi söylemediniz ama burada Osman Nevres yazıyor.”

- “Evet. Binbaşı Osman Nevres Büyükata.”
- “Hasan Tahsin” dedi adam. Binbaşı adama hafif tebesüm ederek;
- “Anlaşılan biliyorsunuz.”
- “Tabii ki de. Nasıl bilmem. İzmir de düşmana ilk kurşunu sıkın gazeteci yazar Hasan Tahsin’i.”
- “Herkes gerçek adını bilmez. Çocuklarınız, hangi bölgede askerler?”
- “19. alay, 1. Tabur, 4. Bölük... Aynı mıntıkadalar” dedi adam.
- “Görevleri nedir?”
- “Benim oğlum yüzbaşı” diye cevap verdi, kadın.
- “Benimki de yedek subay” dedi adam.
- “Ooo... Subay yani bu adamlar.”
- “Evet. Dediler.”
- “Yüzbaşıyı tanıyorum. Sert mizaçlıdır, dürüst ve onurludur. Yakinen tanıdığınızda güzel bir kalbi vardır. Sanırım bekâr da.”
- “Evlenmek istemedi.”
- “Neden?”
- “Bilmiyorum. Asker olduğu için, sanırım.”
- “Bizler evliyiz.”
- “Belki de babasız büyüdüğündendir.”
- “Babası.”
- “Öldü. Oğlum doğmadan önce ve doğduğunda da babasının adını verdim, oğluma.”
- “Üzüldüm.”
- “Başınız sağ olsun” dedi adam.
- “Enteresan hikâyeniz var, sanırım. Biriniz Almanya’dan diğeriniz İstanbul’dan aynı amaç uğruna yola çıktınız. Aynı zaman da havaalanına indiniz. Kafeterya ve taksi derken bu kader yolculuğuna dönüşmüş. Hım...”
- “Sanırım öyle” dedi kadın.
- “Artık biz gidelim, komutanım. Lütfen!”
- “Nereye gideceğinizi biliyorsunuz. 1-2 km. gitmeden

vururlar sizi. İyisi mi benim misafirim olun.”

- “Çok teşekkür ederiz, binbaşım.”

- “Lütfen bana isimle hitap ediniz.”

- “Peki, Nevres binbaşım. Yolu demiştiniz, ben biliyorum.”

Nevres binbaşı yine şaşırıldı.

- “Nasıl yani?”

- “34 yıl önce burada yani çocuklarımızın bulunduğu sınır boyunda askerlik yaptım” dedi.

- “Vay be! Anlaşılan bu akşam sürekli şaşıracağım sanırım.”

- “Karakol geçişlerini ve mıntıkları iyi bilirim.”

- “34 yıl sonra da mı?”

- “Dağ yollarının fazla değiştiğini sanmıyorum. Karakol mıntıkları da sanırım aynıdır.”

- “Yol kesenleri ne yapacaksınız?”

- “Çoğu Arap’tır. Arapça sorun olmaz.”

- “Bak! Burada eksik bilginiz var.”

- “Teröristler Kürtçe ve İngilizce biliyor.”

- “Evet, emperyalist güçler sürekli paralı askerler gönderiyorlar, çoğu da hapishaneden çıkartılmalar, İngilizce de sorun olmaz.”

- “Kürtçe?”

- “Ben Kürtçe biliyorum. Anneanem tarafından... Problem olmaz.”

- “Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Direkt ölüme gidiyorsunuz. Akıl alır gibi değil.”

- “Ölüm dediğin nedir ki, binbaşım, kum saati misali.”

- “Öleceksek çocuklarımızla vatan için göğüs göğüse çarpışarak ölürüz. Yerimize gelene zaman kazandırırız. Çanak-kale gibi...”

Binbaşı, ebeveynlerin bu tutumundan hatta ölümü göze alan bu kararlılık karşısında nasıl bir tepki vereceğini düşünüyordu hatta veremiyordu da. Her şeyden önce asker ve sorumluydu. Ama duyguları hep öndeydi ve zaptetmeye çalışıyordu.

- "Gitmeye kararlısınız" dedi binbaşı.

Yerinden kalktı ve dolabını açtı. Otomatik tabanca ve şarjörlerini masaya çıkarttı. Kadın;

- "Bana yok mu?" Diye sordu.

Komutan kadına döndü ve öyle bir baktı ki, ama bir şey demedi. Bir tabanca daha çıkarttı. Komutan;

- Beni inandırdınız. Ancak ölüme gitmenize izin verdiğim için bu vebali nasıl taşıyım bilemiyorum."

- "Bizden yana hakkımız helaldir, Nevres binbaşım."

- "Benim de" dedi kadın.

Vedalaştılar. Kapıdan çıkarken;

- "Durun!"

- "Termal dürbün ve telsiz işinize yarar. Alın bunları."

Boynundan çıkararak uzattı.

- "Benim kodum Bayrak... Sizininki de..."

- "Bizimki de 1. 9. 2. 3 olsun."

- "1923 yani."

- "Evet."

- "İrtibatta kalalım."

- "Her şey için teşekkür ederiz."

- "Ha... Bu da benim jip'in anahtarı, deposu tam doludur. İçeride çelik yelek ve miğferlerde var. Yolunuz açık olsun, bol şanslar."

Adam marşa bastı ve ufuk hattında kaybolurken, komutan askerlere döndü;

- "Bir şey gördünüz mü, asker?"

- "Görmedik komutanım" dediler hep bir ağızdan, uzaklaşan arabanın ardından.

- "Farları açmayı unuttun" dedi kadın.

- "Gece fazla karanlık değil, yolu görebiliyorum. Mümkün olduğunca yerimizi ışık olarak göstermemeliyiz."

- “Anladım.”
- “Sağdaki öbek çalılıkların orada duracağım.”
- “Neden?”
- “Çelik yelekleri giyelim.”
- “O nedir?”
- “Adı üstünde yelek, kumaş içlerinde çelik var.”
- “Demek öyle. Nasıl giyilir?”
- “Fanila gibi. Fazladan üstten ve yandan kuşakları var.”
- Çalılıklara geldiklerinde durdular. Montlarını çıkarıp çelik yelekleri giymek üzereyken;
- “Arkamı dön” dedi kadın.
- “Dönmuştüm zaten.”
- “Tamam mı?”
- “Kuşakları kaldı.”
- “Onları ben hallederim.”
- Döndü ve kuşakları sıkıca taktı, araca binip yola devam ettiler.
- “Sen etrafa dikkatlice bak. Gördüğün garip şeyler olursa bana söyle.”
- “Emredersin kaptan!”
- “Çok âlemsin Sema.”
- “E, Artık bir takım olduk ya!”
- “Takım 40 kişiden oluşur.”
- “Küçüğüne manga mı diyorlardı?”
- “O da 10 kişiden oluşur.”
- “Biz neyiz o zaman?”
- “Topu hepsi iki tane yaşlı ve akli evvel” dedi adam.
- “Halt etmişsin sen. Hıh, yaşlı olan sensin.”
- “Kadınısı tepkimeler.”
- “Kızıyorum bak!
- “Kızgınlığımı sonraya sakla. İnan çok işe yarayacak. Ha kızgınlık dedin de sana da yakışıyor.”
- “Ne demek istedin, şimdi?”
- “Yakışıyor işte.”

- “Hani yaşlıydım.”
- “İdare et yahu.”
- “Cemal!”
- “Efendim!”
- “Bu dalaşmalarımız hiç yabancı gelmiyor, bana.”
- “Nasıl yani?”
- “Tanıdık gibi. Hatta çok tanıdık.”

Adam bu sefer öyle şaşırmıştı ki arabanın ön sağ tekeri çukura girdiğinde direksiyonu ne tarafa çevireceğini bilemedi, direksiyonu kırarken koltuklarından bir hayli havalanmışlardı. Kadın, arabanın kapı koluna zor tutunarak;

- “Hayırdır kaptan. Önündeki çukuru da görmüyorsun, ihtiyar seni.”

- “Eh işte iki bunak gidiyoruz.”

- “Sen kendi adına konuş.”

Epeyce yol almışlardı. Kadın, adamın kolunu dürttü. Kayalıkların orada bir karartı gördüğünü işaret etti. Adam o yöne baktı ancak bir şey göremedi. Yine de kadına geriye dönüp karartının hareket edip etmeyeceğini takip etmesini istedi. Termal dürbünü de kadına verdi, kendisi de pür dikkat yola bakıyordu. Bir yandan da yolun her iki tarafını izlerken, kadın heyecanlanarak karartının hareket ettiğini gördü ve adama usulca, “gölge hareket ediyor” dedi. Adam, paniklememesini söyleyerek, direksiyona geçmesini istedi. Yer değiştirdiler. Adam miğferin birini kadının kafasına geçirdi, diğerini de kendi giydi. Tabancasını çıkardı ve mermiyi namluya sürdü, vitesin yanına bıraktı. Diğer tabancaya da mermi sürdü, kılıfına koydu. Otomatik tabancaya da aynı işlemi yaptı ve namlusunu camdan çıkartıp tetikte beklemeye başladı.

- “Ne oluyor?” dedi kadın.

- “Kızma zamanı geldi. Sanırım bunlar devriye, fazla olmaları lazım. Yarım manga kadar.”

- “Beş kişiler mi?”

- “Sanırım...”
- “Önümüzde iki karartı daha var.”
- “Bir de arkada üç. Başka görüyor musun?”
- “Hayır.”
- “İyi. 25 metre ilerlerinde de yolun sağ ve solunda çapraz ateş için yatan birer kişi daha olmalı.”
- “5 etti.”
- “Başın direksiyon seviyesinde kalsın. Sakın ola ki kaldırma. Ben işaret ettiğimde ise farların uzunlarını yak. Anlaşıldı mı?”
- “Tamam kaptan.”

İyice yaklaşmışlardı. Reflektörleri sallayıp durmalarını istediler. Biraz daha yaklaştıklarında “şimdi” dedi adam. Kadın uzun farları yaktı. Anlık kör olan teröristler paniklediler ve ateş bile edemediler. Adam, önce solundakini, kadına yakın olanı vurdu sonra kendi tarafındakini.

Ta..ta..tat...

Ta.. ta..tat...

- “Ahh... Yandım.”

- “Ahh...”

Çaprazdakiler şaşırılmışlardı. Tüfeğin tetiğine bile dokunamadılar.

Şimdi farları kapat. Tekrar aç. Kapat. Aç...

Adam bu sefer de soldaki, kadının tarafındakine ateş etti terörist olduğu yere yığıldı. Sağdakinin yanından geçerken el bombası attı. O da bulunduğu yerde paramparça oldu. Arkadaki küfürler savurarak onlara doğru koşuyordu. Kadın, dikiz aynasından teröristi gördüğünde duygu sağanağı içindeydi. Komutları yüreğinden alıyordu, ani bir hareketle el frenini çekti araba patinaj yaparak ters istikamete döndüğünde var gücüyle gaz pedalına yüklendi. Adam şaşkın ve sarsıntı içinde kendini zor toparlayıp otomatik tabancanın şarjörünü değiştirdi. Üzerlerine gelen teröriste nişan alarak tüm mermileri boşalttı. Yere düşen teröristin başı ucunda arabayı durdurdu kadın. Adam

arabadan indi. Cesedinin yanına eğilerek ceplerini yokladı. Bazı kâğıt parçaları ve boynunda asılı keseyi aldı. Kadın da diğer teröristlerin silah ve cephanelerini topladı ve aracın arka koltuğuna yerleştirdi.

- “Hayırdır, Sema?”

- “Bakarsın lazım olur. Tedbirli olmakta fayda var” dedi.

- “Vay be! Sen bayağı kaptırmışsın kendini.”

- “Eee, herhalde boğaza rakı içmeye gitmiyoruz, değil mi ya.”

Adamın şaşkınlığı kısa sürse de, kadının her tepkimelerinde ve cümle kuruluşlarında ötelere, çok gerilere gider, sonra da “sanırım kuruntu yapıyorum” diye hayıflanırdı kendine. Araca binerek tekrar yola devam ettiler. Adam yavaş gitmesini söyledi kadına. Aracın üst lambasını açarak kâğıtları inceledi. İngilizce Kürtçe çeviriler yazıyordu, kâğıtta. Bunlar diyalog konuşmalarıydı, kadın da şaşırdı. Demek ki mıntıkada Amerikalılar cirit atıyordu. Yörenin eğitimden, ekonomiden, sosyal gelişimden yoksun bırakılışı ve geri kalmışlığı kaşımının zeminini oluşturmuşlar ve her şeyi hazırlamışlardı. Adam sonra keseyi açtı. Büyük kâğıt parçalarını çıkartıp düzeltilti. Bu planlarda yerleşim yeri ve pusu noktaları işaretliydi. “Bu çok işimize yarar” dedi adam. Kesenin dibinde daha küçük kâğıtlar gördü. Bunlar, bolca dolar, az miktarda da avro vardı. Her şey apaçık ortadaydı. Tezgâhlar, dökülen kanlar, kandırılmış ve sömürülmüş insanlar... Adam telsize uzandı ve mandala bastı;

- “Konuşan 1. 9. 2. 3... Bayrak duyuyor musun?”

- “Bayrak... Ben 1. 9. 2. 3... duyuyor musun?”

- “Evet, ben Bayrak... Sizi duyuyorum 1. 9. 2. 3.”

- “Karbeyaz yolu istikametinde seyrediyorduk.”

- “Evet, 1. 9. 2. 3.”

- “Yol çevirmesine denk geldik.”

- “Ne oldu?”

- “Çatışmaya girdik.”

- “Yaralandınız mı? Kaç kişilerdi?”

- “Yaralanmadık. 5 kişilerdi.”
- “Sonra.”
- “Şu an hepsi ölü.”
- “Bravo.”
- “Bayrak!”
- “Dinlemedeyim 1. 9. 2. 3.”
- “Adamların üzerlerinde dolar ve avro çıktı.”
- “Bunu biliyoruz.”
- “Defter kâğıtları da var, Kürtçe İngilizce diyalog yazıları mevcut.”
- “Bunu da biliyoruz. Amerikalılar cirit atıyor.”
- “Bir de plan.”
- “Ne var o planda”.
- “Çevirme noktasından sonra birer kilometre aralıklarla tam 4 pusu noktası daha var. 4 kere 5 eder 20. 5’te temizledik 25. Yani 2,5 manga terörist demek.”
- “E, 1. 9. 2. 3.”
- “Yerleşim yerine yakın olan ilk pusuda en az bir manga vardır.”
- “3 manga eder.”
- “Sonra.”
- “Sanırım bir takım olmaları lazım. Yani bir manga daha olmalı.”
- “Bir takım olmak zorunda mı?” Dedi kadın.
- “Bu bir askeri düzen” dedi binbaşı.
- “Doğru 1. 9. 2. 3.”
- “Büyük olasılıkla gözetlemededirler.”
- “Yani?”
- “Tepelerden izleniyoruz. Eğer bu beş noktanın karşılıklı gözetlemecileri varsa, bu manga gözetlemede demektir. Ama sadece bir yöne dizilmişse yarım manga gezici demektir.”
- “1. 9. 2. 3... bayrak konuşuyor.”
- “1. 9. 2. 3... dinlemede.”

- “Çok güzel bir iş çıkarmışsınız, kaptan. Komutan mı desem?”
- “Teşekkürler Bayrak. O iş sizin işiniz.”
- “Bence dönün 1. 9. 2. 3.”
- “Olmaz Bayrak. Yola devam.”
- “Kararlısınız.”
- “Evet Bayrak.”
- “Üstleri Karbeyaz bucağında haberiniz olsun.”
- “Planda da öyle görünüyor.”
- “Şimdi ne yapacaksınız?”
- “Dağ yolunu kullanacağız. Böylece dört pusuyu teğet geçmiş olacağız.”
- “Nasıl?”
- “Güneydoğu yönünden Keskinçik yoluna çıkacağız.”
- “Yolu mu takip edeceksiniz?”
- “Hayır. Yine güneydoğu istikametinden Hacıpaşa yoluna çıkacağız.”
- “Yolu kullanmayın.”
- “Haklısın Bayrak. Dağ yolundan devam edip karakollarımızdan birine varacağız.”
- “Derniye, Firri, Meriç, Şavra düştü.”
- “Anlaşıldı, Bayrak.”
- “ALLAH sizinle olsun.”
- “Sizlerle de.”

Binbaşı Nevres sevincinden ağlıyordu. Duygu yüklüydü. Muhaberat onbaşısına sarıldı. Geriye döndüğünde, aynı sevinçle yakınında ki askerlerde ağlıyordu.

- “Ne yapmalıyız, kaptan?” Dedi kadın.
- “Öncelikle çok dikkat etmeliyiz. Yani dört kulak, dört göz ve hatta varsa fazlası olmalıyız.”
- “Bir olmak mı?”
- “Anlamadım.”

- “Yani tek vücut, aynı düşünüp aynı şeyleri yapmak gibi, demek istemiştin.”

- “Evet...” Evet, dese de adam yine gelgitlerin içinde buldu kendini.

- “Hım... Olur, kaptan.”

- “Şimdi! Bu plana göre şu dağ yolunu kullanırsak, kalan dört pusuyu da görünmeden geçeriz. Gözetleme noktaları hala muamma. Çok dikkatli olmalıyız.”

- “Jawohl. (*Evet efendim.*)”

- “Almanca ha.”

- “Bölgeden etkilendim. Maşallah, uluslararası arena gibi, ülkemizi seven ne çok millet varmış, her dilden terörist mevcut.”

- “Evet. Daha yolumuz var. İleriden dağ yoluna sapalım...”

- “Serweren ok. (*tamam kaptan*)”

- “Bu da Kürtçe mi?”

- “Ere. (*Evet*)”

- “Sipas (*teşekkür*)”

- “Ooo.”

- “İstersen spasiba (*teşekkür*).”

- “Başka?”

- “Didi madloba. (*Çok teşekkür ederim.*)”

- “Bu hangi lisan?”

- “Gürcüce.”

- “Şimdi tam beynelmilel olduk.”

Dağ yoluna saptılar. Yol patikadan bozma ve düz olmadığı gibi topraktı. Yavaş ilerliyorlardı. Aslında görüş mesafeleri müsaitti. Ağaçlar yüksek değil, coğrafyanın özelliği hâkimdi. Genelde maki bitki örtüsü ile kaplıydı. Yüksek denilebilecek ağaçlar ise geniş aralıklarla zeytinlikle kaplıydı. Doğanın bitki örtüsü ve ayın yansıması, çevreyi daha iyi görebilmelerine çok uygundu. Her ikisi de çok az konuşuyor, dikkatli ve her noktayı süzüyorlardı.

- “Oğlunu anlatsana” dedi kadın. Adam kadına şöyle bir

baktıktan sonra, “kendi çocuğu da olması gerekmiyor, sonuçta bir anne, duygu şelalesindeki özlemelerinin yansımaları sınırlamak istiyor, herhalde” diye düşündü.

- “Aylardan Ocak takvim ise 19’u gösteriyordu. Dışarıya kar hava ise ayazdı. Saat öğleden sonra 2’yi 36 geçte doğum haneden çıktığında, yumuk elleri buruş buruş olmuş vücudu da mora yakın bir renkle kaplıydı.”

- “Neden mora yakın bir renk ki?”

- “Kordon dolanması olmuştu.”

- “Çok yazık ya! Sonra ne oldu?”

- “İkinci görüşüm yeni doğan odasında idi, oğlum küvezde ben ise onu camdan seyrediyordum.”

- “Çok acı be!”

- “Öyle. 3-4 gün sonra hastaneden ayrılırken oğlum orada kaldı.”

- “Sizler için çok kötü.”

- “Yaklaşık 5 günde ona süt taşıdım. Sonunda onu da hastaneden alıp eve geldik. İlk banyosunu hatırlıyorum, ilk bez değişimini de.”

- “Sen mi yaptın?” Diye sorduğunda kadın, adam gülümseyerek;

- “Evet. Minik elleri ve ayakları vardı. Dokunurken bile insan tereddüt ediyor, kırılacak hissine kapılıyordu. Kendisi de çok küçük ve zayıftı.”

Kadın bir yandan yolu gözlüyor arada adamın mimiklerinde geziniyordu. Ses tonu da açıkça belli ediyordu, her şeyi.

- “Sonra” dedi kadın.

- “İlk ‘baba’ demişti. Yürümeye başladığı an dün gibi gözümün önünde. Okula başlaması, bildiği doğrudan vazgeçmeyip diklenişleri, sevgilileri ve o şimdi asker.”

- “Annesinden hiç bahsetmedin.”

Adam cevap vermedi, uzun bir süre sustular. Kadın yola vermişti kendini, adam ise dalmıştı.

Suskunluk fazla uzun sürmedi, sessizliği ilk kadın bozdu. Bir ara yolun sağında ki çalılıklarda hareket olduğunu gördü. Adama işaret parmağıyla yeri gösterdi. Adam otomatik tabancanın emniyetini seriye getirerek o noktaya nefes almadan bakıyordu ki kararlı yola atladı. Adam tam tetiğe dokunacakken diğer küçük karartılar da yola çıktı. Bu bir domuz sürüsü idi. Derin bir nefes aldılar. Sürü yolun karşı tarafına geçerek çalılıklarda kayboldu. Rahatlamışlardı. Arabayı daha yavaş sürmeye başladılar.

Hayli yol almışlar ama suskunluk devam ediyordu. Yaklaşık 40-45 dakika olmuştu. Domuz sürüsünün dışında olağan dışı gelişme yoktu. Bu durum adamın hoşuna gitmedi. Hem de hiç hoşuna gitmemişti. Kadın aralıklarla adamı süzüyordu. Ve;

- “Bir gariplik mi var?” diye sordu.
- “Gayet normal seyretmemiz bana tuhaf geliyor.”
- “Neden ki? Böylesi daha iyi değil mi?”
- “İyi değil. Normal de değil. İhtimalle takip ediliyoruz.”
- “Yok, canım! Seninki de kuruntu olsa gerek.”
- “Ummak isterim. Ama değil. Bizi bir yerlere doğru çekiyorlar.”

- “Nasıl yani, ya?”

- “Önümüzde belirli noktalar var mı?”

- “Ne gibi?”

- “Kanyon, yerleşim yeri, mağara, kavşak, mezra vb.”

- “Planlar senin elinde.”

- “Burada coğrafya ile ilgili çizimler yok. Sen yine de ileride dağların olup olmadığına bak.”

- “Yola mı bakayım, yoksa söylediklerini mi yapayım?”

- “Her ikisini de. Elinden ne geliyorsa, her üçü beşi... Her neyse hepsi yani, yapmaya çalış. Bu durum hiç iyi değil.”

Kadın da ürkmüştü ama belli etmek istemiyordu. Tüm dik-kati ile yola bakıyordu. Nefesi bile yarım alıyordu.

- “Kaptan!”
- “Efendim, canım.”

Kadın şaşırmişti, bu hitap şekli hem kulağına hem de ruhuna hoş bir ses olarak yankılandı. Üstelikte çok tanıdık geliyordu.

- “Tekrarlar mısın?”
- “Neyi?”
- “Biraz önce söylediğini tabii ki de.”
- “Ne dedim ki?”
- “Tekrarla işte.”

Adam anlamıştı. Eskiden kalma bir alışkanlıktı ve istemsiz olarak söylemiş oldu. Bu sefer düzelterek;

- “Efendim Sema” dedi.
- “Böyle değildi.”
- “Özür dilerim.”
- “Neden ki?”
- “Samimiyet sınırlarımı aştım, düşünmeden.”

Aslında hoşuna gitmişti, kadının. Adamın, “düşünmeden” dediğinde ise kadının şüpheleri sürekli kuvvetleniyordu.

- “Sema.”
- “Efendim.”
- “Ufuk hattını görüyor musun?”
- “Sağ, sol?”
- “Senin tarafındaki. Dikkatli bak. Birazdan yürüten 5 kişi göreceksin. Dağların gökyüzü ile birleştiği nokta.”

Kadın dikkatlice baktığında ufuk hattında birerli kolda yürüten beş kişiyi gördü. Bunlar muamma olan manganın yarısı idi.

- “Evet, görüyorum. Diğer 5 kişi neredeler, kaptan?”
- “Sanırım benim tarafımda ki ufuk hattındalar. Sen daha net görebilirsin.”
- “Bakıyorum ama göremiyorum.”
- “Eğer bu doğruysa yakınımızdalar ve bilmediğimiz başka bir pusuya gidiyoruz.”
- “Korkutma beni, kaptan.”

- “Korkma zamanı değil kızma zamanı olabilir. Hatta çok kızma zamanı. Anladın mı?”

- “Anladım, kaptan.”

Yan aynadan sistematik olarak hareketler fark etti adam. Sema’yı dürttü. Aynayı gösterdi. O da gördü.

- “Nedir bu? Neden ateş etmiyorlar?”

- “Birbirlerini koruyarak ve yer değiştirerek ilerliyorlardı. Anlaşılan çok yakında bilmedik bir pusu daha var.”

- “Nereden biliyorsun?”

- “Ateş etmiyorlar, dedin ya.”

- “Yani?”

- “Birazdan iki mevzi arasında kalacağız. Hatta ufuktaki-lerle üç mevzi olduğunu sanıyorum.”

- “Sacayağı yani. Bermuda şeytan üçgeni gibi, çocuklarımızı görmeden ölecek miyiz?”

Adam, kadını sağ omzundan tutar ve silkeler.

- “Ölümü aklından çıkar, Sema.”

- “Korkuyorum.”

- “Kızma zamanı dedim ya.”

- “Ölümden değil. Çocuğumu görememenden korkuyorum.”

- “Kendine gel. Çocuklarımızı göreceğiz. Sana söz veriyorum, çocuklarımızı göreceğiz. Şimdi korkma zamanı değil. Dikkatini dağıtma, bize yardım et ve ileride ki kayanın arkasına arabayı çek.”

- “Tamam, kaptan” dedi sesi titreyerek.

Yavaşça arabayı kayanın arkasına çektiler. Adam arabadan indi, silahlarını kontrol etti. Telsizi açtı;

- “Bayrak... Burası 1. 9. 2. 3... Duyuyor musun?” Dedi çok yavaş bir sesle.

- “Bayrak dinleme de.”

- “Mangayı bulduk.”

- “Nasıl yani?”

- “Beş tanesi sol ufuk hattımızda. Diğer beş tanesi de sağ arkamızdan bizi takip ediyorlar.”

- “Sizi görmüşlerdir.”

- “Evet.”

- "1. 9. 2. 3 çıkın oradan. Geri dönün."
- "Dönemeyiz. Çok geç. Dönmeyiz de... Müsademeye gir-mediler."
- "E, o ne demek?"
- "Büyük olasılıkla gizli yerleri veya karargâhları var."
- "Lütfen çıkın oradan. Büyük tuzağa gidiyorsunuz."
- "Haklısın Bayrak."
- "O zaman çıkın oradan."
- "Kapatmak zorundayım Bayrak." Dedi ve telsizi kapattı. Binbaşı Nevres üzgün hatta çok kızmıştı. "Seni ihtiyar... Seni bunak... Seni inatçı keçi... Bile bile ölüme gidiyorsunuz. ALLAH kahretsin!" Farkında olmadan telsiz masasını tekme-liyordu. Askerlerden biri;
- "Komutanım! Dua etmekten başka çare yok. O adam doğ-ruyu yapıyor. Siz de bizler de onun yaptığını yapardık."
- "Evet oğlum." Dedi binbaşı. Elini askerin omuzuna koyarak onayladı. Ve yürüdü, odasına girdi. Kapıyı sertçe kapadı. Ma-sasına oturdu. "Biliyorum kaptan. Sizler doğruyu yapıyorsunuz. Bizim elimiz kolumuz bağlı. ALLAH kahretsin ki bağlı."
- Başını iki eli arasına alarak öylece kala kaldı, ağlıyordu Nevres binbaşı.

- Adam kadına dönerek;
- "Sen burada kal. Bu tabancayı al. Mermi namlunun ağzın-da, horozu kalkık ve emniyeti de açık. Bunlar yedek şarjörler. Bu mandala bastığında şarjörü çıkarır ve aynı yere dolu şarjörü takarsin sonrada mekanizmayı çekip bırakırsın. Anlaşıldı mı?"
- "Anladım. Ama gelenin senin olduğunu nasıl anlayacağım?"
- "Aramızda bir parola oluşturalım."
- "Kız Kulesi olsun."
- Adam bu sefer tebessüm ederek şaşırmıştı. Döner ve git-mek üzereyken;

- “Dur” dedi kadın.

Adam durdu ve kadın adama sarıldı. Bu sarılış “beni bırakma” sarılışıydı. Adam da hissetti, mutluda oldu hatta öylece kalmayı bile içinden geçirdi. Ancak yeri ve zamanı değildi.

- “Bol şanslar. ALLAH seni korusun.”

- “Teşekkür ederim seni de” dedi ve karanlığın içinde kayboldu.

Adam karanlıkta sessizce ilerledi. Çalılıkları ve zeytin ağaçlarını kendine siper ederek, menzil mesafesini oluşturdu. Yaklaştığını düşünerek kendine bir siper buldu ve beklemeye koyuldu. Kısa bir süre sonra teröristlerin siluetlerini gördü. 1, 2, 3. Aralıklar umduğundan fazlaydı. 4 ve 5’inci teröristi henüz görememişti. Biraz daha bekledi. Diğer teröristler hala görünürde değillerdi. 3’lü grup yaklaşmışlardı. 1 önde, 2 ve 3 birbirlerine çok yakındı. Nişan aldı ve 2’nci teröriste ateş etti, terörist vurulmuştu. Ardından 3’üncüsü. 1’incisi için tetiğe dokunduğunda silah tutukluk yaptı. Kurma kolunu çekmek istedi. Kol sıkıştığından çekemedi. Terörist ateş ederek üstüne geliyordu. Tam namlu ile karşı karşıya geldiğinde, kasaturasını teröristin kalbine sapladı. Yüzü kan içinde kaldı. Kayanın dibine çöktü. Kafasını yukarı kaldırarak, insanlıktan çıkmış emperyalist yaratıklara lanet etmek istedi. Gözüne ay ilişti. Çeyrek hilaldeydi. Aklına 4 ve 5’inci teröristler geldi. Onlardan henüz ses yoktu. Yerinden kıpırdayamadı. Sema’yı düşündü. “şimdi çok korkuyordur” dedi içinden...“O da bir anne. Benim gibi... Yapacak başka bir şeyi yok. Bu uğurda ölümü göze aldık. ALLAH’ım! Ne olur çocuklarımıza sağ salim kavuştur bizi. Yardım et, Yarabbi” dedi. Sonra sevdiği kadını düşündü. Hüzünlendi. “Sende buralarda bir yerdesin. Bize yardım et. Işığımız ol”. Topladı kendini. Otomatik tabancaya miğferini taktı ve kayanın üstüne doğru yükseltti. Kısa bir süre sonra terörist tüfeğiyle seride ateş ederek miğfer kucağına düştü. Miğferi kayanın yanına görünür bir durumda bıraktı. Tabancasını kılıfından çıkararak tetikte bekledi.

Terörist tüfek elinde yaklaştı. Miğfere dokunduğunda, adam yatarak ateş etti. Tek kurşunla teröristi vurdu, ölmüştü terörist. Yüziüne baktığında 30 yaşlarında bir adamdı. Anlaşılan gözetlemekiler deneyimli, dedi. Silah sesiyle irkildi.

Ta...ta...ta..ta..ta..ta..ta..

Neredeyse şarjör bitmek üzereydi. “Sema bu”. Hızla koşmaya başladı. “korkudan sürekli tetiğe basıyor” diye düşündü. Tabanca sesi kesildi. “Ya yakalandı ya da...” Vardığında teröristle boğuşuyordu, Sema. Arkadan yaklaştı. Bıçağın bulunduğu elin bileğinden tutarak geriye çevirdi. O an kadını gördüğünde adam da kendinden geçmişti. Öyle ki geriye kıvrıdığı kolu kırdı ve teröristin iki kürek kemiği arasına sapladı, bıçağı. Bağırmasından kadının üstüne yığıldı, terörist. Kadın titriyor ve ağlıyordu. Teröristi kaldırıp attı. Kadına sarıldı.

- “Ağla” dedi adam.

- “Beni bırakma. Parolasına da, Kız Kulesine de, Hero ve Leandros’una da. Beni bir daha bırakma Cemal. Anladın mı dostum?”

- “Seni bir daha bırakmayacağım, yosun gözlü.”

İkisi de söylediklerinin pek farkında değillerdi. Tamamen içsel seslerin dışı vurumuydu. Kontrolsüz, bilinç ötesi tepkimelerdi.

Bir müddet öylece kala kaldılar. Kendilerine geldiklerinde tepki vermeden sarılmaya devam ettiler. Ta ki, hesapta olmayan pusudaki adamlar gelene kadar.

- “O, iyi geceler kumrular. Gecenin bu saatinde ne arıyorsunuz, buralarda? Dedi iri kıyım olanı, esmer uzun pis sakallıyla “kabasakalı” andırıyordu. Diğerleri de çocuk yaşta ikisi kız altısı erkek olan mangasıyla gelmişti. Anlaşılan bilinmeyen gizli mangaydı, bu.”

- “Biz...”

Diyemeden tüfeğin dipçığı ile kafasına vurdular, adamın. Düşüp bayıldı. Kadın adamın üstüne kapandı. “Vurmayın” diye bağırırdı. Sakallı olan komutanları;

- “Kaldırın şunları. Bağlayın ve mağaraya götürün, diye gürlledi.”

Ufuk hattındaki diğer beş adam geldiler.

- “Ere, heval. Ma em çi bikin. *(Evet heval. Biz ne yapalım?)*”

- “Van em in. Em de ji bö cave. *(Bunlar bizde. Mağaraya gidiyoruz. Sizlerde gözetleme yerlerine dönün.)*”

- “Okay, heval. Kef bikin. *(Tamam heval. İyi eğlenceler, diyerek oradan ayrıldılar.)*”

- “Baş hün atıye. *(Size de iyi nöbetler.)*”

Gizli tutulan, projelerde çizilmeyen ve de hesapta olmayan bir mağaraları vardı. Anlaşılan her iki konuşlanma arasında teması sağlıyor, gözden kaçanlar için de sürpriz bir tuzak teşkil ediyordu burası.

Adamın ve kadının ellerini bağladılar. Adam baygın olduğundan, iki kolu arasına tüfeği sokarak sürükleyip götürdüler. Mağaraya geldiler. Mağara nöbetçileri kızlardı. İçeriye; nemli, rutubetli pis bir odaya attılar. Adam hala baygındı.

Kabasakallı bağırıyordu;

- “Giredana di zincira ü hang it up. Bingehe Filistine rawestandin. *(Zincire bağlayın ve asın şunu. Filistin askısı yapın.)*”

Adamın arkadan bağlı kollarına zincir takıp halaskarla yukarı çektiler. Dizlerinin üzerine geldiğinde kabasakal bir futbol topuna vurur gibi suratına tekme attı. Adam baygın, ağzından ve burnundan kanlar akıyordu. Kadın;

- “Ne yapıyorsun pis adam, sen de hiç insaf yok mu? Neden işkence yapıyorsun?”

- “Sus be kadın!” Diyerek tokat attı, kadının ağzından kan geliyordu.

- “Ew li ser hişe xwe. *(Ayılın şunu)*” diye bağırıyordu kabasakal.

Bir kova su döktüler, adamın başından aşağı. Henüz ayılıp gibi olmuşken bir tekme daha vurdu, kabasakal. Adamın beyaz sakalları kırmızı bulandı. İki yumruk indirdi suratına, sağlı sollu... Gık bile demiyordu. Adam, o zevki bu itlere tattırmak

istemiyordu. Kabasakal daha da hırslandı. Bilinçsizce yumruklarını sallıyordu. Kadın ayağa kalkarak, göğsünü siper etti, adama. Kabasakal daha da kızmıştı.

- “Çekil oradan be kadın. Seni de gebertmeyeyim.”

- “Sen insan değilsin. Beni de öldürebilirsin?”

- “İnsanlıkla ilgisi yok. Savaş halindeyiz.”

- “Neyin savaşı?”

- “Türklere karşı verilen Kürt direnişidir, bu.”

- “Kandırılmış bir avuç çapulcusunuz, siz.”

- “Doğru konuş kadın.”

- “Ben niye kanmadım. Ben de Kürt’üm.”

Kabasakal şaşkın bir şekilde kadına baktı;

- “Madem Kürt’sün, ne işin var senin burada?”

- “Oğluma geldim.”

- “Hangi dağda?”

- “Dağda değil, asker.”

- “Hem de asker. Bizler zaten Türk Ordusu ile savaşıyoruz.

Söyle oğluna bizim saflara geçsin. Seni de serbest bırakalım. Ama bu adamın şansı yok, o ölecek.”

- “O benim kocam.”

- “Yani sen bir Türk ile mi evlisin?”

- “Ben de Türküm. Sende bu topraklarda yaşıyorsun. Laz’ı, Çerkez’i, Kürdü, Dadaş’ı, Trakyalı ve Yörük’ü ile bu ülkenin milletiyiz. Bu milletin adı da “Türk”tür. Yani sen de Türk’sün.”

- “Ben Kürdüm. Sen asimile olmuşsun.”

- “Sen kandırılmışsın.”

- “Kes sesini be kadın!”

- “Kandırılmış olmazsan bu Arapların, Cia ajanlarının, Amerikan conilerinin ve de İngiliz itlerinin ne işi var burada? Sorarım sana. Ne işleri var bunların burada?”

- “Yardım ediyorlar.”

- “Ne karşılığı?”

- “Karşılık yok.”

- “Ben söyleyeyim. Seni kullanarak ki sadece seni değil Arap’ı, Ermeni’yi, Türk’ü ve kendi askerlerini, yani conileri de kullanarak bu bölgenin petrolünü ve suyunu elde etmek istiyorlar. Sen de hayalini kurduğun sözde Kürdistan ile avunuyorsun. Şunu bil ki amaçlarına ulaştıklarında önce sizleri yok edecekler. Sizler hala uyuyorsunuz. Uyanın be!”

- “Sana susmanı söylemiştim. Kızdırıyorsun beni.”

- “Susmak mı? Gözlerini aç biraz. Bu kan emici emperyalistler dünyanın her yerinde aynı senaryoyu uyguladılar. Ve ilk yok ettikleri de sizin gibi hayallerle kandırdıklarıdır.”

- “Sen çok mu biliyorsun?”

- “Sen de biliyorsun aslında. Ya kandırıldın ya da nemalanıp kandırıyorsun.”

- “Ji deve jinike Close. (*Kapatın şu kadını ağzını.*)”

- “Bu çocuklar gencecik. Bunları nasıl kandırıyorsun. Devlet hayali ile mi?”

- “Sana sus dedim.”

- “İşine gelmedi değil mi? Şu çocukların haline bak. Hepsi perişan ve hepsi korku içindeler.”

Kadına bir tokat daha attı kabasakal. Kadının burnundan da kan gelmeye başladı.

- “Sana sus demiştim. Beni dinlemedin.”

- “Yoksa bu yalanların yanında aileleriyle de tehdit ediyorsundur, bu zavallı hale gelmiş çocukları burada tutamazsın.”

- “Çareser desten ve jine. Heta ku lingen we de ji b oje van bedengiyan it. (*Çözün şu kadının ellerini. Ayakları yerden kesilinceye kadar da kaldırın şu iti.*)”

- “Manyak mısın be adam. Bağ dokularını tendonlarını koparacaksın.”

- “Tu dikari derkeve. Web iminin, heval. (Sizler de dışarı çıkın. Sen kal heval.)”

- “Ben mi?” diye işaret etti, arkadaki uzun boylu olanı.

- “Yes we. Mahün bakire ne? (*Evet sen. Bakirsen değil mi?*)”

Çocuk utanır başını öne eğer.

- “Roger. (Anlaşıldı)” dedi kabasakal. “Ev jina te ye, çi tişte lu tu dixwazi bibe. (Bu kadın senin istediğini yapabilirsin.)”

- “Çawa da? (Nasıl yani?)” dedi utanarak.

- “Ez wek göstet im. Li vir fem bikin. (Ben mi göstereyim. Anla işte.)”

Kabasakal zindandan dışarı çıktı. Ne yapacağını bilemeyen 16 yaşlarında bir çocuk, kadın ve baygın adam hücrede kaldılar. Kabasakal mağaradan çıkarken nöbetteki iki kızı alarak mağaranın arkasına gitti.

Çocuk şaşkın, utangaç ve neredeyse ağlamaklıdır. Kadın adamın kandan görünmeyen yüzünü silmekte bir yandan da çocukla konuşmaktaydı.

- “Senin adın ne çocuk?”

- “Hüseyin teyze.”

- “Teyze mi?”

- “Sen annemden büyüksün.”

- “Önemli değil oğlum.”

- “Neden buradasın?”

- “Mecburen.”

- “Neden mecbursun ki?”

- “Senin de biraz önce dediğin gibi tehdit ediliyoruz. Babanı anneni öldürürüz diyorlar. Zaten kız kardeşim öldü, öldürüldü, annem de. Bir tek babam sağ ya da ben öyle sanıyorum. Babamı da uzun zamandır görmedim.”

- “Nasıl? Çatışmada mı öldüler?”

- “Hayır. Kadın ve kızlar ev işleri yapıyorlar. Diğer işlere de zorlanıyorlar. Kardeşim 14 yaşındaydı, karşı koydu. Annem onu kurtarmak adına isteklerine boyun eğdi. Hem de kardeşimin gözleri önünde. Kızını kurtarma adına boyun eğdi...”

Çocuk anlatırken salya sümük ağılıyordu. Titremeye başladı.

- “Sakin ol, oğlum. Hep beraber bunları atlatacağız. İstersen anlatma.”

- “Yetmedi. Kardeşime çullandılar. Annem birini yaraladı. Diğeri annemi vurdu. Oracıkta öldü. Kardeşim, annemin vurulduğunu görünce o adamın yüzünü tırnaklayıp canını yakmıştı. Elinde silah olan adam, kardeşimi de vurup öldürdü.”

- “Sen bunları gördün mü?”

- “Hayır.”

- “Görmüş gibi anlatıyorsun.”

- “Kinimi taze tutmak için.”

- “Burada olmak istemiyorsun, öyle mi?”

- “Fırsatım olsa babamı da alıp kaçardım buradan.”

- “Baban ne iş yapıyor.”

- “Onlar da genç olanlar çatışıyor. Yaşlılarda geri hizmette bulunuyor. Ama aileleriyle değil. Bu adamların iş yerlerinde çalışıyorlar. Benzin istasyonu, pamuk tarlası, benim babam da takside şoförlük yapıyor. Hem yollar gözetleniyor hem de bilgi taşınıyor, telsizle.”

- “Babanın adı Bayram mı?” Çocuk babasının adını duyunca gözleri ıslıl ıslıl oldu. Uzun zamandır görmediği hatta yaşadığına bile emin olamadığı babasından haber vardı. Hem de tanıyorlardı. Heyecanlanmıştı;

- “Siz nereden biliyorsunuz? Babamı gördünüz mü? Yaşıyor mu, babam?”

- “Bizi Altınözü’ne baban getirdi.”

- “Sizi ihbar etmiştir.”

- “Hayır. Bizi pusudan ölümden kurtardı. Altınözü’ndeki askeri birliğe getirdi.”

- “İnanamıyorum. Eğer böyle bir şey yapmışsa kesin takip edip ateş etmişlerdir.”

- “Evet, haklısın. Arabalarla takip edip ateş ettiler.”

- “Babam...”

- “Baban...”

- “Öldü mü?”

- “Yaralandı.”

- “Ama bizi birliğe getirdi. Orada babana müdahale edildi ve hastaneye sevk ettiler.”

- “Sonra.”

- “Bilmiyoruz. Ama hafif yaraları vardı...” Dedi kadın, bakışlarını kaçırarak.

- “Abla!”

- “Efendim, oğlum.”

- “Sizi buradan çıkaracağım.”

- “Nasıl olacak bu. Üstelik tehlikeli. Bizi zaten öldürecekler. Kendini öldürtme.”

- “Ne farkeder ki abla. Annem ve kardeşim ölmüş. Babamda bende onursuz yaşıyoruz. Öleceksekte bir kere ölmeli insanlık adına, şerefimizle.”

- “Aferin oğlum! Bu yaşta, bu durumda ve bunları düşünmen çok güzel, umarım bahtınızda düşüncelerin gibi güzel olur.”

- “Sen abi ile ilgilen. Ben dışarıdaki duruma bakıp geleceğim.”

- “Tamam Hüseyin...”

Çocuk mağaradan çıktı. Pantolonunu düzeltiyor gibi etrafa baktı. Nöbetteki iki kız değişmiş, diğer iki kız nöbetteydi. Kızların yanına gitti. Öylesine konuşmaya başladılar.

Adam kendine gelmek üzereydi. İnlüyordu. Kadın ne dediğini duyamadı. Yanına gitti. Başını koynuna aldı. “söyle dostum” dedi saçlarını okşayarak. Adam yarı baygın olduğundan ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. İnlemesi devam ediyordu, bilinçsizce.

- “Yo... Yosun göz... Gözlüm... Yosun gözlüm neredesin?”

Kadın duyduklarına inanamadı. Önce yanlış duyduğunu sanarak kulağını adamın dudaklarına yaklaştırdı;

- “Kaptan, ne diyorsun?”

- “Yosun gözlüm neredesin?”

Bu sefer net duymuştu kadın. Ağlamaya başladı. Gözyaşlarını tutamıyordu. “Biliyordum, senin olduğunu biliyordum” dedi.

- “Buradayım dostum. Yanındayım.”

- “Affet beni... Seni çok aradım... Bulamadım.”

- “Buradayım. Aç gözlerini karşıdayım.”

- “Mustafa baba ile konuştum. Hastaymışsın... Almanya’ya götürmüşler seni. Geldim, seni bulmak için Almanya’ya geldim. Bulduğumda ise öldüğünü söylediler. Uzun zaman yasını tuttum. Hala özlüyorum seni...”

- “Ben de çok özledim. Senin olduğunu anladım. Yıllar çok şeyler almış sende. Olsun! Artık beraberiz ya, kavuştuk işte. Aç gözlerini, ne olur? Karşıdayım, benim ben, ‘Yosun Gözlün’.”

Kadın hala ağlıyordu. Hıçkırıkla hıçkırıkla ağlıyordu. Bir yandan kaşkolü ile yüzünü siliyor. Bir yandan koklayıp yüreğine yapıştırıyordu, adamı. Ne yapacağını, nereye koyacağını bilemeden sarılıyor, öpüyor, okşuyordu. Bir müddet sonra adam kendine gelmeye başladı.

- “Ne oldu bana. Her yerim sızlıyor. Sema sen misin?”

- “Evet dostum. Benim kaptan.”

- “Mağarada mıyız?”

- “Evet. Ben yanındayım.”

- “Sağ olasin. Bırakmamışsın beni.”

- “Seni mi? Bırakmam... Bırakmam artık.”

Kadın hala gözyaşları içindeydi. Sıkıca sarılmış ve durmayan yaşlar yosun gözlerini kızıla bürümüştü. Adam şaşkın, ama bir o kadar da mutlu ve anlam bulmaya çalışan bakışlarla kadını seyrediyordu. Kadın zor da olsa adamı askıdan kurtararak ellerini çözdü ve kuru bir yere yatırdı. Kollarını ve bacaklarını ovmaya başladı. Adamın canı yansa da sesini çıkartmadı. Hatta rahatladı ve huzur içinde gözlerini kapadı. Kadın panikledi. İki omzundan sarsmaya başladı.

- “Hey uyan. Uyan kaptan. Beni bırakma! Söz vermiştin, beni bırakamazsın.”

- “Bir yudum... Anton Çehov, fırsat buldukça bir yudum yani.”

- “Seni manyak, ben burada kalp krizi geçiriyorum. Sen Çehov diyorsun.”

- “ ‘İçinde yaşadığımız evren ile içimizde yaşadığımız evren

arasında kurabildiğimiz bağ kadar mutluyuz'... Anton diyor, ben değil.”

- “Anton’a da Çehov’a da... Sen manyak mısın? Esiriz burada.”

- “Kurtuluruz be gülüm kurtuluruz. Daha çocuklarımızı göreceğiz.”

- “Görecek miyiz kaptan çocuklarımızı.”

- “ALLAH’ın izniyle göreceğiz.”

- “Kaptan, biliyor musun?”

- “Neyi?”

- “Senin çocuğunda artık benim çocuğumdur. Bu böyle bilene...”

Bu sözler adamın hoşuna gitmişti. Sevgi dolu hafif gülümsemi. Kadın, “benim ki zaten senin çocuğun” dedi içinden. Durduk yere tekrar sarıldı adama. Başını göğsüne koydu, adam şaşkın. Kadının bu duygu yoğunluğuna tam bir anlam veremedi. Mutluydu ama. Çünkü bu sarılma bu sıcaklık çok tanıdık geliyordu. Kendini salık verdi. O da anı yaşıyordu.

Çocuk odaya girdi. Toparlandılar. Birkaç sargı bezi, oksijenli su uzattı. Beraberce adamın yaralarını temizlediler.

- “Haydi hazırlanın”.

- “Nereye çocuk?” diye sordu adam.

- “Bu taraf kandırıldı. Abla doğruları söyledi. Bizler ailemizden dolayı mecbur buradayız. Babamı da kurtarmışsınız. Çıkalım buradan.”

- “Ya dışarıdakiler?”

- “Hepsi benim gibi çocuk.”

- “Dört’ü kız. İki tanesi kapıda nöbetçi, diğer ikisini kabasakal mağaranın arkasına götürmüş. Ahlak ötesi emelleri için.”

- “Diğer beş çocuk?”

- “Erzak almaya gittiler. 5-6 saatten önce gelemezler. Şimdi tam zamanı bu tabancayı al, tek engel kabasakal.”

Kadın ve adam şaşkınlıkla çocuğu izliyorlardı. Adam şaşkınlığını çabuk atlatarak;

- “Plan yapmalıyız.”

- “Ben kapıdaki iki kızı buraya çağırırım. Etkisiz hale getiririz.”

- “Kabasakal!”

- “Onu da sen hallet. Ben kızları çağdırmaya gidiyorum.”

Çocuk tekrar mağaradan çıktı. Kızların yanına gitti ve yardım etmeleri için içeri girmelerini söyledi. İçeri girdiler. Kadın kapının arkasındaydı. Adam diğer yanda, içeri gelen ilk kızın ağzını kapatarak silahı başına dayadı. İkinci kız hamle yapmadan sırtında çocuğun tüfeğini hissetti. Şaşırmışlardı. Adam;

- “Kimse zarar görmeyecek çocuklar. Siz de biliyorsunuz ki kandırıldınız. Şimdi sessiz olun ve hep beraber buradan kurtulalım.”

Adamın yanındaki kız direnmek istedi. Kadın tüfekleri aldı. O arada dışarıdan kızların sesi geliyordu.

- “Dinleyin” dedi Hüseyin.

- “Çi ne! Ji ber ve rewşe de ne. Tu çawa derxistin devre xwişka li girl ya bi nave namüse hün dikarin bibinin. *(Yapma! Davamız bu değil. Nasıl kardeş diye gördüğün kızın namusuna göz koyarsın.)*”

- “Dojehe bi rümet, em dijin, heywanen wek tops çiya, me hümeyan heye ku hinek kef bikin. *(Boş versene namusu, dağ başında hayvanlar gibi yaşıyoruz, biraz eğlenmekte hepimizin hakkı.)*”

- “Em bi xatire te wek bira ji femandare. Çi hun çî, ne rast e. Ez e we rapor. *(Seni bir komutan, bir abi gibi gördük. Bu yaptığın doğru değil. Rapor edeceğim seni.)*”

- “Çi rapora? Geloew ditu bawer diki. Tu tevgereke disipline ten. Ew ji difikirim ku we YE digin ew e. *(Ne raporu? Sana mı inanacaklar. Disiplin cezası alırsın. Abi zannettiklerinin yaptıkları da bu.)*”

- “Nalet le be! Min bi tene bihele. *(Lanet olsun! Bırak beni.)*”

- “Duydunuz mu arkadaşlar. İşin gerçek yüzü işte bu, önce ailelerimizle tehdit sonra yalan sözlerle bizleri kandırıyorlar. Şimdi de... İnandınız mı?”

Adamın yanındaki kız;

- “Bu konuşan kızın adı Rojda. Bizim gibi birkaç yıl önce dağa çıktı. Henüz 15 yaşındayken 40 yaşındaki amcasının oğluyla evlendirmişler. Karşı koyamadı, ölümle tehdit etmişler. Rojda da gerdek gecesi kaçmış. Ama bu sefer de dağdakiler tarafından buralara getirildi. Bizler gibi, hepimizin benzer hikâyeleri var. Anlayacağınız bilerek buralarda değiliz. Ne yapabiliriz ki?”

- “Ya özgürlük ya da ölüm” Dedi çocuk ve devam etti; “benim kız kardeşim ölümü seçti, bu adilere yem olmamak için, başka seçim hakkı yoktu. Ama sizlerin var.”

Kızlar anlamaya başlamışlardı, direnmediler. Adam ortamın samimiyetini görünce mağaradan sessizce çıktı. Kayalığın arka tarafına, kabasakalın sırt istikametinden tırmanmaya başladı. İşkence izleri hayli hissettiriyordu, rampayı zorlanarak tırmandı. Acı çekmesine rağmen sessizce ve dikkatli ilerledi. Tepeye tırmandığında ise gördüğü manzara karşısında nutku tutuldu. Her iki kızı da yatırıp kafalarına tabancayı dayamış tecavüz etmeye çalışıyordu. Kızlar çırpınmaya çalışsalar da fazla alternatifleri yoktu. Ağlıyorlardı. Adamla göz göze geldi, kızlar. Sus işareti yaptı, adam. Kızlarda yardıma yardımcı oldular. Ses etmediler. Kabasakal ensesinde soğuk demiri hissettiğinde kafasını kaldıramadı. Toparlanmaya çalışırken;

- “Silahımı at. Yoksa kızı vururum” dedi.

- “Bu kadar aşığılıksın. Hem kandır, hem zorla ve şimdi de vuracaksın ha? Davan bu kadar hafif işte, vur o zaman” dedi adam.

- “Ölmesini mi istiyorsun?”

- “Tetiğe dokunduğun an, kelleni uçmuş bil.”

- “Blöf yapıyorsun.”

- “Dene o zaman. Yaptığın işkencenin de karşılığını almış olursun.”

- “Tamam” dedi kabasakal.

Adam silahı aldı tetiğini düşürdü. Kabasakal ayağa kalkarken, dönerek tekme savurdu adam yuvarlandı, elindeki silahlar da düştü. Kabasakal silahın birini kaptı ve adama doğrulttu.

- “Bakalım şimdi ne yapacaksın. Dua etmene bile izin vermeyeceğim.”

Tabancanın horozunu kaldırıp adama nişan aldı. Tam ateş edeceken iki el silah sesi duyuldu. “yandım” sesi ile yere yığıldı, kabasakal. Biri yerdeki kızın tabancasından çıkan mermi idi. Arkasını dönünce Sema’yı gördü ve elindeki tüfekten hala duman çıkıyordu.

- “Sen neden buradasın? Dedi.”

- “Seni yalnız bırakamazdım, “bir olmak”, yani.”

Koştı kadına sarıldı. Hüseyin ve iki kızda geldiler. Diğer kızlarda toparlanıp onlara katıldılar.

- “Hepinize teşekkür ederiz çocuklar.”

- “Aslında bizler teşekkür ederiz. Hayatımızın baharında solup, yok edeceklerdi.”

- “Bizleri de kurtardığınız için de teşekkür ederiz” dedi kızlar.

- “Bakın çocuklar! Hayatınız bundan sonra başlıyor. Birbirlerinize kenetlenin. Destek olun.”

- “Şimdi ne yapacağız baba” dedi kız. Kabasakaldan kurtardığı kızdı, bu, Rojda.

- “Öncelikle buradan uzaklaşalım. Sizleri uygun gördüğünüz yere bırakalım. Ailelerinizi bulun, haydi şimdi arabaya binelim.”

- “Bizler sizinle gelmek istiyoruz. Aramızda konuştuk sizlerle geliyoruz. Sizler bize yardım ettiniz, sıra bizde.”

- “Olmaz! Orası cephe. Ölümün kol gezdiği yer. Buna müsaade edemeyiz.”

- “Ama sizler ölüme gidiyorsunuz.”

- “Biz anne babayız. Evlatlarımızı yalnız bırakamayız. İleride anlarsınız. Umarız güzel bir hayatınız olur.”

Çocuklar duygulanmışlardı. Sarıldılar. Hep beraber sevgi yumağı oluşturmuşlardı. Ağlaştılar ve toparlanıp arabanın yanına geldiler. Kadın aracın şoför mahalline giderken, adam;

- “Yere yatın” diye bağırarak kadının üstüne atlayıp hedef küçülttü. Sürünerek aracın sağ ön tekerine kendini ve kadını

siper etti. Hüseyin de sağ arka tekeri siper edip ateşe etmeye başladı. Kızlarda arabanın altından ateşe destek veriyorlardı. Ani bir baskındı bu. Otomatik tüfekler susmuyordu. Araç kevgire dönmüştü. Bunlar gözetlemede ki diğer beş teröristti. Karşılıklı müsademe devam ediyor ama sonuç alınamıyordu. Adam;

- “Beni koruyun” diyerek yerinden fırladığı gibi kayalıklarda kayboldu. Hüseyin, kızlar ve Sema seri atışlarla karşı cepheyi dövüyorlardı. Bu sefer silah sesleri sağ çaprazdan, adamdan geliyordu. Atışlar tek tek idi. Nişangâhına kilitlediği her teröristti saf dışı bırakıyordu. Panikleyen teröristlerden kalan ikisi teslim olmak istediklerinde, Hüseyin ve dört kızın yaylım atışlarıyla yere serildiler. Şarjörlerindeki mermiler bitene kadar parmaklarını tetikten çekemediler. Boşalım yaşıyorlardı. Sema yanlarına gidip “tamam çocuklar, öldüler” dedikten sonra kendilerini topladılar.

Adam da kayalıklardan inerek yanlarına geldi. Teröristlerin yanına gitti. Önemli evrakları aldı. Çocuklarda silah ve mühimmatları aldılar. Arabaya geldiler ve bindiler. Kadın direksiyona, çocuklar da arka koltuğa geçtiler. Adam evraklara göz gezdirdi. Yeni bir şey yoktu. Diyaloglar, avro ve dolarlar vardı. Paraları çocuklara verdi. Kabul etmediler. Adam;

- “Doğruyu yapıyorsunuz. Ancak buralardan uzaklaşmanız için bunlara ihtiyacınız var. Lütfen başka türlü düşünmeyin.”

Adamın söylediklerini yaptılar. Adam telsizi açtı;

- “1.9.2.3... Bayrak.”

- “1.9.2.3... Bayrak.”

- “Bayrak konuşan 1.9.2.3.”

- “Bayrak dinlemede... Yaşıyor musunuz? Nerelerdeydiniz 1.9.2.3.”

- “Filistin de...”

- “Ne... Nasıl ya!”

- “Esir düştük... İşkence yaptılar. Filistin askısına aldılar. Tabii biraz da hırpaladılar.”

- “Öldünüz sandım.”

- “Zaten ölüme gidiyoruz.”
- “Saçmalama kaptan.”
- “Bayrak, bu kararı almasak buralara kadar gelebilir miydik?”

- “Duyuyor musun Bayrak? Orada mısın?”
- “Aptallık diyeceğim, cahil de değilsiniz.”
- “ ‘Size ölmeyi emrediyorum’ cümlesiyle bir vatan kurtuldu. İşte kılavuzumuz bu, Bayrak.”
- “Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şimdi neredesiniz?”
- “Hacıpaşa dağ yolunda, mağara idik.”
- “Yani?”
- “Çıkışta da gözetlemedeki diğer beş kişi ile çatıştık.”
- “Herhalde onlarda tarih olmuşlardır.”
- “Evet. Ama...”
- “Ama ne, 1.9.2.3.”
- “Bu sefer yalnız değildik.”
- “Nasıl yani?”
- “Yanımda beş genç vardı.”
- “Kim onlar?”
- “Rojda, Helin, Berfin, Dilçem ve Hüseyin.”
- “Kim onlar?”
- “Bizi mağaradan kurtaran ve çatışmada yardımcı olan gençler.”
- “Anladım.”
- “Bayrak...”
- “Evet.”
- “Onları sana yolluyorum. Çocuklara yol göstereceğinden kuşukum yok.”
- “Tamam kaptan.”
- “1. 9. 2. 3.”
- “Dinleme de.”
- “Çocuklar Erbaşı da.”

- “Anlamadım Bayrak.”
- “Cemal’ler Erbaşı’nda.”

Duyduğuna inanamadı. Sevinçten ne yapacağını da şaşırıldı, adam. Kadın da çok mutlu olmuştu bu habere.

- “Te... Teşekkürler bayrak. Hepinize teşekkürler çocuklar.”
- “Orayı biliyor musun?”
- “Tabii ki de biliyorum.”
- “O zaman çocukları da alın ve gelin.”
- “Emrin olur, Nevres binbaşım.”
- “Âlem adamsın be ihtiyar.”
- “Bol şans bayrak, sizlere de çocuklar.”
- “Bol şans 1. 9. 2. 3.”

Tüm birlik sevinç çığlıkları atıyorlardı. Binbaşımın yüzü de askerlerine yansımıştı, askerler de alkış tufanı koparıyorlardı.

Marşa basarak yola çıktılar. Bölgeden hızla uzaklaştılar. Yola devam ederken arabanın içinde ki atmosfer ise son derece duygusaldı. Rojda;

- “Sizleri hiç ama hiç unutmayacağız. Sanki bize ömrümüzün kalanı için, ‘alın istediğiniz gibi yazın’ diye yeni bir defter sundunuz.

- “Eğer öyle düşünüyorsanız kızım, hayatınıza doğru şeyleri katacağımıza inanıyoruz. Umarız yüzünüz hep güler.”

Rojda, Berfin, Dilçem ve Helin ağlıyorlardı. Konuşmalar öyle bir duygusal hale gelmişti ki, gözler yaşları kontrol edemiyordu.

Bunun ne demek olduğunu bilir misiniz bilmiyorum ama sanırım ölmek üzereyken yeniden doğmak gibi bir şey olsa gerek. Kadın başını sallayarak, “çok iyi biliyorum” dedi içinden. Berfin;

- “Mucize bu olsa gerek” dedi.

- “Yaratana şükredip bizlere sunulan bu ikinci hayatı tüm evren adına yaşamalıyız” dedi Dilçem. Helin ise hıçkırarak ağlıyor, söylenenlere ancak başını sallayarak katılıyordu. Hüseyin, belki de

sevdiklerini kaybettiği için hiç konuşmuyordu. Güzel kardeşini ve onu dünyaya getiren cefakâr annesini düşünüyordu, belki de.

- “Bunları düşünemediğinize göre sakın ola ki geleceğinizin bir anını bile kaçırmayın ve kaçmaması için de sıkıca sarılın” dedi kadın.

Hacıpaşa yolu yakınlarına geldiklerinde durmalarını söyledi Hüseyin. Jip’ten indiler, vedalaştılar. O iki kız adama sımsıkı sarıldılar. “sizi hiç unutmayacağız, baba” dediler... Hüseyin de kadından özür diledi ve teşekkür etti. Çocuklar dağ yoluna diğerleri de çocuklarına doğru yola devam ettiler.

Karanlık çökmek üzereydi. Sınıra çok bir yol kalmamıştı. Kendilerine kuytu bir yer aradılar. İlerlediler. Tepelik bir yer buldular. Buldukları yerden çatışma bölgelerini görebiliyorlardı. Konuşlandıkları alanın solunda yüksek ve uzunca bir yar, sağında “Cehennem Deresinin” engebeli inişi, sağ arka tarafında mıntıkaya ait köy bulunuyordu. Önlerinde ise derenin yatağı ve kıvrılarak Suriye’ye doğru gözün alabildiğince uzanan dere vardı. Derenin her bir yanı yeşil ve düz arazi ile kaplıydı.

Dalmıştı “cehennem deresine”. Her kıvrımında ayrı ayrı anılarıyla kol kola geziniyordu. O gece geldi aklına; köyü tek başına dolaşmıştı, o gece. İçinde bir sıkıntı beynindeki söze dökemediği problem ve yüreğinde ki tanımlayamadığı duygularla olduğu, o gece. Neredeyse tek tek gezmişti köyün sokaklarında. Bir gariplik vardı ama çözememişti. Sonra mıntıkaya indi. Tek başına gezindi, sınır boyun da. Hala cevap bulamamıştı bu gezinmelerin sonunda. İç daralıyor ve daha da sıkılıyordu, o gece. Yetmedi her pusuya uğradı ve her bir eratıyla bire bir konuştu, o gece. Anormal bir seyrin olmadığını söylediler ama içi rahat değildi. Karakolun hemen altında bulunan “topçam’ın” altında oturdu tanyerine kadar. Cehennem deresinin Türkiye girişine hâkimdi, topçam. Hudut boyunu defalarca seyretmişti, o gece

ama cevabı yine bulamamıştı. Gün ağarmış pusulardaki erat görev yerlerinden karakola dönüyorlardı. Ve hala huzursuzdu. Yerinden kalktı doğruca sınır boyuna indi. Sınır tarlasında iz görünmüyor, sanki vukuat yokmuş gibi duruyordu. Cehennem deresine geldiğinde ayak izlerini gördü. İrkildi. Daha dikkatli baktığında ise izler, Türkiye'den Suriye'ye doğru gidişi, yani bir çıkışı gösteren taze izlerdi. Demek ki dün gece ya da bir gün önce geçiş olmuştu. Sayıca yedi-on kişilik bir guruptu. Rapor vermeliydi ve saat geçmek üzereydi. Hızlıca rampayı tırmanarak karakola geldi. Nizamiyedeki asker, “bir şey mi oldu, komutanım” diye sorduğunda, “bir şey yok” dercesine kafasını salladı. Hızlıca komutan odasına girdi. Yatağının yanındaki masasının üzerinde duran “Sahra” telefonuna uzandı. Manyetoluydu sahra telefonu. Manyeto kolunu tam çevirecekken duraladı. Bu oda onun odasıydı, komutan odası. Erat ile abi kardeş gibilerdi. Ve şimdi “iz var, vukuat var” diye rapor verdiği an, kendisi hariç tüm erat ceza alıp hapse girecek, çocukların yarısından fazlası evli bir kısmı da nişanlıydı. Tek bekâr kendisiydi, aralarında. Bunu yapmalıymıydı acaba. Sonrasında, doğru rapor vermediği için kendisi hakkında da soruşturma açılıp, divanı harpte yargılanabilirdi. Bir müddet öylece kala kaldı. Sonra kafasını kaldırıp Sahra telefonunun manyeto kolunu çevirmeye başladı. Karşıdan gelen ses, “burası bölük seni dinliyorum, Erbaşı. Raporun nedir?” dedi. “İz ve vukuat yoktur” dedi. Ahizeyi kapattığında koltuğuna çöktü. Dakikalarca öylece kala kalmıştı. Yerinden kalktı, odasından çıkarak koğuşa geçti. Silahlarını çıkarıp ranzaya astı. O da eratıyla koğuştaki yatıyordu. Kendi odasını hiç kullanmamıştı. Geziniyordu koğuştaki. Her ranzanın başında durarak üstlerini örtüyor ve uzun uzun süzüyordu, çocukları. Sonra ranzasına geçti. Sırtına yastıkları koyup yaslanarak oturdu. Ellerini de ensesine kilitledi, düşünüyordu. Uzunca bir süre böyle kaldı. Ve gözleri kapandı, uykuya daldı.

Pusuya çıkış vakti yaklaşmıştı ve yemek hazırdı. Yüzünü

yıkayıp o da masaya oturdu. Erat onu izliyordu, bir gariplik vardı. “Afiyet olsun” dedi. Ve devam etti;

- “Bu gece sizlerden görev bekliyorum. Gözümüzü dahi kırpmadan sabaha kadar tam anlamıyla görev yapacağız.”

Herkes yemeği bırakıp onu dinliyordu. Belki ki bir şeyler olmuştu. Ve o problem bu gece çözülecekti.

- “Gece Suriye’ye geçiş olmuş. Bir önceki gece de olabilir. Ancak bu gece geri döneceklerini sanıyorum. Belki de bir sonraki gece. Ama muhakkak giriş yapacaklar.”

Aşçıya dönerek devam etti;

- “Herkesin erzak torbasını doldur. Gözetlemeden gelenlerle beraber karakol sorumluluğu da nöbeti de sende.”

- “Tamam komutanım.”

- “Bugün normal pusu yerleşiminin dışında düzen oluşturacağız. Korkan varsa şimdi söylesin.”

- “Hayır” sesi öyle gür çıkmıştı ki karakolun duvarlarına bir şamar gibi çarptı.

- “Teşekkür ederim arkadaşlar. Sanıyorum ki “cehennem deresinden” giriş yapacaklar. Köyden iniş patikası ve büyük kayanın karşısındaki noktaya ben pusu atacağım. Benimle bu nöbeti tutacak iki yiğit varsa, kabulümdür.” Der demez hep bir ağızdan;

- “Ben varım” sesi, bu sefer duvarlarda yankılanarak doluyordu.

- “İstanbul sen.”

- “Ben mi?”

- “Evet, Ahmet sen! Bir de Urfalı sen, Emcet. Bu gece beraberiz.”

- “Onur duyarız komutanım.”

- “Teşekkür ederim, arkadaşlar. Hakkım varsa hepimize helaldir. Şimdi yemeğimizi yiyelim.”

- “Bizimde hakkımız size helaldir komutanım” dediler hep bir ağızdan.

Yemekhaneden çit bile çıkmıyordu. Yemekler yendi, tabakları

tezgâha bırakan koğuşa gidip karakolun önünde düzen sırasına geçtiler.

- “Söylenecek fazla bir şey yok. Cehennem deresine atacağımız üçlü pusu “C” düzeninde olacak. Yar’ın bitimi derenin başlangıcındaki sağ kanat bizim. Uşak’lı sen arkadaşlarınla göbektessin, sol kanatta sizlerin Artvinli. Bu arada benim silahımın ilk beş mermisi “iz mermilerinden” oluşuyor. Mermilerin gittiği yönü dikkatlice takip edin. Şimdi silah ve mühimmatlarınızı kontrol ve bakımını yapın.”

- “Tamam, komutanım” dediler ve her biri kontrollerini azami dikkatle yapmaya başlamışlardı.

Günbatımı yaklaşmıştı, askerler avcı düzeninde pusularına ilerlemeye başlamışlardı. Her birini kendi elleriyle yerleştirmişti pusularına komutan. Son nöbet yerineyse Ahmet ve Emcet ile yerleştiler.

Hava kararmıştı. Herhangi bir hareket görünmüyor, seste duyulmuyordu. Anlaşılan gece uzun olacağı benziyordu. Bir an adamın aklına köyden inen patika geldi. Tam buldukları pusunun arkasına geliyordu, patika. Adam sessizce Ahmet ve Emcet’e;

- “Geri dönüp patikayı izleyeceğim, köy inişine doğru. Sizler de dikkatle çevreyi gözleyin. Farklı bir şey görürseniz bana haber verin” dedi. “Tamam” dediler.

Adam köy yolunu gözetlemeye başladı. Dalmıştı, komutan. Daha bir yıl önce askerlik kararını aldırıldığında Almanya’dan yeni dönmüşü, bulamamıştı sevdiği kızı ölüm haberiyle de geri dönmüşü. Zor günlerini atlatabilmek için de askere gitme kararı almıştı. Nefesinde yaşatacağı aşkıydı, Sema. Boğazın her noktasında yaşamışlardı aşklarını. Hüzünlendi, gözleri dolu dolu oldu. O anda Ahmet koluna dürttü. “Dereye iniyorlar, komutanım” dedi. Döndü, gelenler tam karşısındaydı. Teröristlerdi bu gelenler. Tüfeğini hedefe doğrulttu, parmağı tetikteydi, dokunamadı. Nihayetinde insandı gelenler. Sonra pusudakilerini düşündü. Birçoğunun çocukları bekliyordu, bazıları da yeni

doğmuş yavrularını henüz görmemişlerdi bile. Diğerlerininse nişanlıları, sevdaları bekliyordu, anaları, babaları, kardeşleri yolları gözlüyorlardı. Herkes için bitim anıydı, o an. Yeni bir başlangıç ya da. Kendini düşünmüyordu bile, komutan. Parmağı tetik boşluğunu çoktan almış, dokunmuştu tetiğe. Önce iz mermileri yol aldı. İlk mermide duymuştu yiten hayatın sesini. Sonra seri atış başladı, yanındakiler destek verdi, peşinden pusudakiler seri de atış yapıyorlardı. Müsademe karşılıklı cep-helerde devam ediyordu. Gidip gelen mermilerin ardı arkası kesilmiyor, müsademenin seyri de değişmiyordu. Komutan, “Emcet, Ahmet beni koruyun”. “Nereye komutanım?” dediler. “Yamaca” der demez pusudan çıkarak kayalıkları tırmandı. Uygun bir yere konuşlanarak çevreyi süzdü. Önce kendi pusularına baktığında çocuklar korku içinde sinmişlerdi. Duygu yoğunluğunda seride ateş ediyordu, komutan. Teröristler hedef değiştirip kayalara doğru ateş etmeye başlayınca Ahmet ve Emcet destek atışına devam ederken pusudakiler de yaylım atışına tekrar aralıksız devam ettiler. Yaklaşık bir saat sonra mermi sesleri kesildi. Herkes tedirgindi. Komutan pususuna döndü. Karşı pusuya seslendi. “Arkadaşlarınız geliyor dikkatli olun ve koruyun. Haydi, çocuklar sıra sizde. Sonra ben geleceğim.” Pusuya geldiğinde çocuklar titriyor ve dua ediyorlardı.

Şafak sökmüştü. Yanına Ahmet ve Emcet’i alarak çatışma alanını dolaştılar. Derenin ilk kıvrımında oturur vaziyette ilk cesedi gördüler ve diğerleri. Karakol yolunu hızla tırmanarak odasına girdi ve sahra telefonunun manyeto kolunu çevirdi. “Burası bölük seni dinliyorum, Erbaşı. Raporun nedir?” dedi. “İz var vukuat var” dedi...

- “Kaptan, ne oldu?” Dedi Sema.

Tebessüm ederek “önemli değil” dedi. Kadın anlamıştı, “yine geçmişe yolculuk” dedi içinden. Bu sahneye havaalanındaki kafeteryadan tecrübeliydi.

Sonra sınırdaki Suriye köyleri baktı. Karanlık çöktükçe yer yer

sokak lambaları kısmen de evlerin ışıkları loşta olsa görünüyordu. Yine yıllar öncesi geldi aklına, adamın. Çoğu zaman buralarda, bu tepelerde yalnızlığını paylaşırdı, ayışığıyla. Yine bu görüntüleri seyreder; o sokaklar da ve evlerin içinde hangi hayatların hikâyeleri vardır, diye düşünürdü. Ve yarım kalan kendi hikâyesini de. Her ayın bu günlerinde paylaşırdı yüreğindeki, ayışığıyla...

Adam kendine geldiğinde;

- “Günaydın” dedi Sema.

- “Âlemsin be Sema.”

- “Yine nerelerdeydin?”

- “İşte buradayım.” Diye cevaplayınca, Sema elinin sağ işaret parmağı ile başını göstererek, “nerelere gittin?” diyerek soruyu yineledi.

- “Yıllar önce ve yıllar sonra ve ben yine aynı yerdeyim.”

- “Yani!”

- “Uzun hikâye.”

- “Olsun, anlat!”

- “Uzun hikâye dedim ya.” Dese de kadın anlatması için diretmişti. Adam da eliyle pusuları ve çatışma alanlarını göstererek yıllar önceki yaşananları anlattı.

- “Vay be!” Dedi Sema.

Etrafa bakındılar. Bombalanmış küçük bir mağara gördüler, arabanın girebileceği yer kadardı. Jip’i oraya park ettiler. Telsizle son bir konuşma daha yaptı, adam;

- “Bayrak... Burası 1.9.2.3.”

- “Burası 1.9.2.3... Bayrak.”

- “Bayrak dinleme de...”

- “Erbaşı karakolunun sırt yarındayız. Uzaktan sesler duyuluyor. Çatışma aralıklı devam ediyor.”

- “Neden?”
- “Sanırım geceyi bekliyorlar.”
- “Gereğini yap, kaptan.”
- “Başüstüne Bayrak...” Yine gülüştüler.
- “Bol şanslar kaptan.”
- “Sağol bayrak. Sizlere de.”

Telsizi kapattıktan sonra dışarı çıktılar. Girişi çalılarla kapattılar.

- “Biz nereye park edeceğiz” dedi kadın. “Arabayı sağlama aldın, çok önemli gibi.”

- “Onca yolu yürüyerek mi geri döneceğiz?”

- “Döneceğimize inanıyor musun?”

- “Tabii ki inanıyorum. Sadece çocuklarımızı görmeye gelmedik. Onları da alıp döneceğiz” dedi adam.

Bu sözleri duyduğunda kadın sevinme becerilerini bile unutmuş, garip tepkiler veriyor, kekeliyordu. Adam içinden, “bir annenin duygularını fütursuzca dışa vurması, sanırım” dedi. Bir an, “seni seviyorum be, adamım.” Cümlesi çıkıverdi dudaklarından, kadının. Adam şaşırıldı. Kadın, ne söylediğinin farkında olmadan mutluluk çemberinde hopluyor, dans ediyordu. Bir anda adama sarıldı.

- “Ne oluyor Sema? Bana da anlatır mısın?”

- “Çocuklarımızla eve döneceğiz. Daha ne olsun ki!”

- “Biraz önce başka bir şey söyledin. Neden?”

- “Ne söyledim ki?”

- “ ‘Seni seviyorum be adamım.’ Bunu bana bir tek kişi söylerdi.”

- “Yosun gözlü” dedi kadın. “Artık zamanı geldi” dedi içinden.

- “Evet. Sen nereden biliyorsun?”

- “Hala aptalsın be Cemal. Hala üzerim diye rahat olamıyorsun be, adamım.”

- “Nasıl ya! Bu kadar benzer sözler.”

- “Benim ben. Salacakta, Kız Kulesi meyhanesindeki Sema. Sandalyesine çarptığın kız.”

- “Şaka yapma. Bu konu ile hiç mi hiç şaka yaptırmam. Sana saygım var. Ama özel insanım için sana da söz hakkı vermem.”

- “Saçmalama Cemal. Mekân sahibi Mustafa baba, yataktan kalktığımızda senin hazırladığın sofraya, yemekleri de sayayım mı? Domates Çorbası, Patatesli ızgara köfte, Çoban Salata ve masa da mumlar.”

Adam şok geçiriyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Şimdi bilinçsizce tepkimelerin sırası kendisindeydi.

- “Ama... Yo... Yok... Nasıl ya... Ama sen. Seni öldü dediler. Mustafa baba öldüğünü söyledi. Üstelik senin oturduğun bina Mustafa babanınmış. Sende onun bir üst dairesinde oturuyormuşsun.”

- “Ben de sonra öğrendim babamın arkadaşı olduğunu. Babamın üniversiteden arkadaşıymış. O yıllarda hem aynı evde kalıyorlarmış hem de kader arkadaşımıışlar. Beraber öğrenci olaylarından dolayı hapiste bile yatmışlar. Annemle de bu öğrenci olaylarında tanışmış. Bir yıl sonra da ben dünyaya gelmişim. İlkokula başlamadan önce de annemi kaybettim. Çoğu zaman da ananemde kaldım. Kürtçeyi de o zamanlarda öğrendim. Sonrasında okuldan atılmış babamlar. Mustafa baba İstanbul da kalmış babam da Almanya’ya gitmiş. Üstelik okul yıllarında kaldığım binayı da beraber yapmışlar. Çok sıkı dostlarmış yani.”

- “Defalarca gittim salaş meyhaneye. Garsonu gördüm. Konuştum. Hatta o gece, tanıştığımız akşamın gecesi, garson gitmeden başını yukarı kaldırdığında, pencereden Mustafa babadan onay aldığı için geri dönmüş. Yani Mustafa baba her şeyi hatta senin hasta olduğunu da biliyormuş. Beni gözü tuttuğu için hatta sevdiği için seninle olmama müsaade etmiş. ‘Belki bir umut olur’ demiş ve son günlerin olduğu için ses çıkartmayıp yaşasın demiş, kendince.”

- “Vay be! Bunları ben de bilmiyordum. Dedim ya kızı gibi severdi beni. Ama ev sahibim olduğunu da bilmiyordum. Kaldı ki, binayı babamla yaptıklarını da babamın vefatında öğrendim. Demek ki gözünün önünde olalım diye bizim guruba özel

ilgi gösteriyordu.” Adam, kadının anlattıklarının çoğunu duymuyordu bile. Ömrünce hasretini her nefesinde hissettiği kadını karşısındaydı. Bir yandan da yaşadığı özlemlerini ve eyleme koyduğu arayışlarını sese dönüştürüyordu.

- “Almanya’ya da gittim. Seni bulurum diye geldim yanına.”

- “Biliyorum.”

- “Nasıl? Nereden?”

- “Mağarada inerken söyledin.”

- “Yani sen biliyordun.”

- “Mağarada öğrendim, dedim ya. Havaalanı kafeteryasında defalarca, “sensin” dediysem de, sen, sevdiğin kadının öldüğünü söyleyince umutlarım her seferinde yok oldu. Çok üzülmüştüm.”

- “Biliyor musun? Ben de her seferinde senin için aynı şeyleri düşündüm. Hele ki yosun gözlerini unutmam imkânsızdı. Ama öldüğünü söylediklerinden ve onca sene sonra kabul etmek zorunda kaldığımdan, bir türlü bağ kuramıyordum. Sahi, o zamanlar sen de kanser başlangıcı varmış. Nasıl oldu da hastalığı yendin.”

- “Almanya’ya gidişim bu yüzdendi. Babam tedavinin orada olmasını istemişti. Seninle görüşemediğimiz ilk günler çok hasta idim.”

- “Yani ben geldiğimde evde miydin?”

- “Evet.”

- “Bunu nasıl yaparsın kapıyı neden açmadın.”

- “Sana kötülük yapamazdım. Duygularıma yenik düşerim diye Elmas teyze vardı yanımda, Mustafa babanın hanımı. Aslında duygularıma yenikte düştüm, üçüncü gelişindi. Yataktan kalkmak istedim ama Elmas teyze müsaade etmedi. Sana kapıyı o açtı. Almanya’ya gittiğimi söyledi. Akşamında da babam geldi ve ertesi gün Almanya’ya gittik.”

Adam ağlıyordu. Yıllara, yaşadıklarına ve kaybettiği sandığı kadını kavuştuğuna ağlıyordu.

- “Nasıl iyileştin?”

- “Avrupa da tıp ve hastane donanımları üst düzeydi. Ancak bu

değişiminin yani iyileşmemi onlarda tıbben yorumlayamadılar.”

- “Yani?”

- “Senin sayende.”

- “Anlamadım.”

- “Senin sayende işte, adamım. Hayatımda ilk defa öyle bir şey yaşadım. İlk erkekte sendin zaten.”

- “Başka?”

Güldü kadın. Aynı soruyu o da sormuştu Salacakta, Kız kulesi meyhanesinde.

- “Bir olmak” dedi. “Ha ikinci de oldu galiba... Ama ne yazık ki o da sensin.”

- “Seni...”

- “Adi mi diyeceksin?”

- “Yok be. Çok... Çok özelsin.”

- “Bak işte burada dur.”

- “Ne oldu ki?”

- “Şimdi üstüme atlar. Yuvarlanmaya başlarız. Ancak bu sefer kanepeden düşmeyiz. Yamacın ucundayız, direkt uçurumun dibine ineriz.”

- “Her şeyi dün gibi hatırlıyorsun.”

- “Sayende dediğim buydu zaten. Her gün defalarca seyrediyor ve yaşıyordum. Sanırım beni ayakta tutan hayata tutunduran bu olsa gerek.”

- “Bir de diğer erkek beni hayatta tuttu.”

- “Çocuğunun babası mı?”

Kadın yine güldü ve devam etti;

- “Hamile olduğumu öğrendiğim de çok sevinmiştim. Gerçekler ortada olunca da çok üzüldüm. Eğer dünyaya gelmeye yetişirse annesiz büyümesi beni çok üzüyordu.”

- “Zaten babası da ölmüştü” demiştin.

Kadın cevap vermeden devam etti;

- “Sonradan bir ilahi güçle oğlumun varlığına adadım kendimi. Hayata hep pozitif bakmaya başladım. Yaratandan sunulan

ve babasından emanet bu yavruyu korumalıydım. İşte beni hayata tutunduran ikinci erkekte oğlumdu.”

- “İki erkek. Oğlun ve ben, sanırım babasına haksızlık yapıyorsun.”

- “Evet, haklısın. Babasına yeterince haksızlık yaptım. Onu acılar içinde bıraktım. Yetmedi. Bir çocuğu olduğunu söylemedim. Aslında babasını aramalıydım ama o da yuva kurmuştur diye rahatsızlık vermek istemedim. En azından bir çocuğu olduğunu bildirmeliydim. Sanırım burada egoistlik edip büyük hata yaptım.”

- “Anlayamadım.”

- “Bu halini çok seviyorum be adamım. Hatta bayılıyorum.”

- “Ne demek istiyorsun, yosun gözlüm. Açık konuşur musun?”

- “Seviyorum seni be adamım. Seni hep sevdim.”

- “Hala anlamış değilim.”

- “Bana bir oğlum var demiştin, hatırlıyorsun değil mi?”

- “Evet.”

- “Ama şimdi ben sana iki oğlum var diyorum.”

- “Yani... Na... Nasıl... Ne... Ne demek istiyorsun?”

- “Büyük Cemal de senin oğlun. Unuttun mu, babasının adını verdim, demiştim.”

Adam şok geçiriyordu. Boşluğa bakar gibiydi. Gözlerini kapadı. Olanları anlamaya çalışıyordu;

- “Şimdi. Yüzbaşı be... Benim oğlum mu?”

- “Evet.”

- “İnanamıyorum. Benim oğlum.”

- “Bizim oğlumuz.”

- “Affedersin. Bizim oğlumuz, öyle mi?”

- “Tabii ki de bizim oğlumuz.”

- “Yosun gözlüm.”

- “Evet dostum. Söyle adamım.”

Adam yutkunur, bir şeyler söylemek ister ama sadece

yutkunur... Uzun ve çok uzun nefesler alır, bırakmak istemez. Sağanakta kalmış gibiydi, adam. Hatta fırtınaların ortasında ama artık yalnız değildi. Huzurlu ve mutlu, tabii biraz da şaşkıncı. Kadına sımsıkı sarıldı. Göğsüne yasladı, tüm geçmişin ve yaşanmamışlığın özlemiyle sarıldı. Bırakmak istemedi.

- “Yosun gözlüm! Sana kavuştuğuma mı yoksa çocuğumuza mı sevinmeliyim, bilemiyorum.”

- “Neyi hissediyorsan onu yaşa adamım. Senin geç kalmış hakkın bu.”

Bir müddet öyle kaldılar. Gecenin karanlığını yırtan mermilerin ışıkları ve sesleri duygu anaforundan çıkmak zorunda bıraktı bu çok eski sevgi insanların ve yine yarım kalmıştı, ertelemek zorunda bıraktılar aşklarını. Yaşamlarından hatta canlarından daha önemli canları için gelmişlerdi. Ve sırası değildi mutlu olmanın, yine kızma zamanıydı. Hem de çok kızma zamanı olduğunu ikisi de çok iyi biliyordu. Önce kadın çıktı bu döngüden;

- “Evet, kaptan ne yapacağız, şimdi?”

Adam yerden bir çöp aldı. Zemini temizledi, buldukları konumu ve çevreyi çizdi.

- “Burası Erbaşı karakol binası, çocuklarımızın bulunduğu bina, biz de bu yardayız. Sağ arkamızda Erbaşı köyü var. Yarın dibinden gidip Suriye sınırında devam eden dere de “cehennem deresi”. Köy yolunu kullanamayız. Konuşlanmışlardır, oraya. Yardan inmemiz gerek. Zor ama başka çaremiz yok. Cehennem deresi boyunu da kullanmak tehlikeli olur. Pusu ya da gezici devriye vardır, büyük ihtimalle.”

- “Her yer tehlikeli nasıl gideceğiz?”

- “Tehlikeli olmayan yer yok. En uygun suyun yardan dere yatağına düştüğü nokta. Yar dibinde oluşan sudan tünel var. Orayı kullanacağız.”

- “Kaptan!”

- “Efendim.”

- “Şimdi biz bu dik yerden aşağı mı ineceğiz.”

- “Evet, yosun gözlüm. Sorun var mı?”

- “Sen varsan sorun yok. Nasılsa beni bırakmayacaksın. Sonra da çocuklarımıza kavuşacağız.”

- “Montunu çıkar. Benim montumu giy. Ben de senin montunu kazağımın altına giyeceğim.”

- “Neden ki?”

- “Açık renk giysiler yerimizi belli eder. Senin montunu da üşümemek için giydim.”

- “Anladım kaptan. Anladım adamım.”

Yola çıktılar. Mümkün olduğunca sessiz ve dikkatli inme-ye çalışıyorlardı. Bazı yerler dik olmakla beraber, basacak yer tutunacak bir dal bile bulamıyorlardı. Çok zorlanıyorlardı. Zaman zaman kayma tehlikesi hatta düşme durumuyla karşılaştılar. Son metrelerde devriyenin yaklaştığını gördü adam. Kadına susmasını ve kıpırdamamasını işaret etti. Kadın titremeye başladı. Birkaç küçük taş parçasını ayağının çarpmasıyla düşürdü. Adam yanına gelerek üstüne kapandı, cesaret verdi. Devriyedekiler de fark etmediler. Aralarında ki konuşmalar da gecede duyulabilecek küçük sesleri örtüyordu. Dönüp gittiler. Hayli uzaklaştıklarında ise adam atlayarak zemine ulaştı. Kadına paniklemeden onu tutabileceği mesafeye kadar yer göstererek inmesini sağladı. Sonra da kendisini bırakmasını söyledi. Kadın birkaç adım daha indi, sonra da kendini bıraktı adamın kollarına doğru. Adam kadını yakalasa da beraberce yere düşüp yuvarlandılar. Adam kadının altında kaldı. Göz göze geldiler.

- “Sırası değil, scarlet” dedi adam.

- “Yine bir kitaptan alıntı, değil mi?”

- “Evet. Martı. Jonathan Livingston.”

- “Hımm... Güzel bir cümle, devamını evimizde anlattırırım.”

Bu cümle de adamın çok hoşuna gitmişti. Ama duyguları yaşamanın sırası değildi.

- “Haydi kalk! Şu an konuşuyorlar. Karşı devriye gelmeden su tüneline girelim.”

- “Tamam adamım.”
- “Ciddiyeti muhafaza et. Modtan ayrılma.”
- “O ne demek o?”
- “Takımdık ya! Sen de kızgın olacaktın. İşte mod bu. Çabuk olalım. Karşı devriye geliyor.”

Kadının elini tuttu, taşların üzerinden sekerek tünele girdiler. Devriye geldi. Gayri ciddiydiler. Dere yatağından geri döndüler. Kadın tünelin diğer ucundan çıkmak istedi. Adam kadının hamle yapmasını engelledi ve “bekle” dedi.

- “Zaman aralıklarını bilmeden çıkmamalıyız. Karşı devriye ile buluştukları nokta 50 ya da 75 metre gibi. Yani 100 ya da 150 metre ötede puslu var. Devriyeler buluştuğunda bizim buradan çıkıp karşı çalılıklara geçmemiz gerekiyor. Elimi bırakma. Mümkün olduğunca da arkamda kal.”

- “Anlaşıldı kaptan. Elini ise hiç ama hiç bırakmam.”
- “Unutma kızgın olma zamanı.”

Devriyeler buluşma noktasına geldiler. Yine sohbete daldılar. Anlaşılan mıntıkaya çok hâkimler ki rahat hareket ediyorlardı. “Şimdi” dedi adam. Su tüneline çıktılar. Karşı çalılıklara geçtiler. Önlerinde ki kayanın arkasını kendilerine siper ettiler. Çöküp beklediler. Kadın nefes nefeseydi. Adam da gergindi. Devriyeler yürümeye devam ettiler. Adam kadını kaya ile kendi arasına aldı. Kadın önce paniklese de sonra rahatladı. Sevdiği adamın kanatları altındaydı, artık. Nefes almadan devriyenin hareketlerini izliyordu, adam. Tekrar aynı noktada geldiklerinde mevzii değiştirdiler. Bunu birkaç kez daha yaparak, pusuda ki manganın karşısına kadar geldiler. Şimdi daha dikkatli olma zamanı idi. En az on çift göz durağan halde etrafı gözetliyorlardı. Biraz soluklandılar. Onlarda çevreyi termal dürbünlerle izliyorlardı. Kadın, “karakola ne kadar kaldığını” fısıldadı. Yaklaşık 300 metre kaldığını işaret ile anlattı, adam. Çok seviniyordu, kadın. Diğer taraftan da, yaklaştıkça heyecanlanıyor, ürküyor ve nasıl davranacağını bilemiyordu. Nitekim mevziden fırladı. Görmüştü...

- “Orada birisi var” diye bağırdı, pusudaki ve namlusunu o yöne çevirerek tetiğe bastı, seride ateş ediyordu. Aynı anda tüm namlular da oraya döndü. Bağırmanın ateş ettiği istikamete diğerleri de gayri ihtiyari olarak ateş etmeye başladılar. Adam mevziden bir panter hızıyla fırlayıp kadının üstüne atlayıp yere kapaklandılar. En azından hedef küçültmüşlerdi. Ortalık kızıl alev okları gibi aynı istikamette aralıksız hız alırken, ışık koridoru oluşmuştu.

Silah sesleri karakolun arkasındaki pusudan duyuluyordu. Pusudaki askerler çevreye baktıklarında kendilerine yönelik bir saldırının olmadığını fark etmişlerdi. Aslında karakolda farkındaydı, tek bir mermi isabet etmemiş, arkadan gelen bu silah sesleri de neyin nesi idi. Yüzbaşı;

- “Bizimkiler geldi galiba. Onların geri pususu ile karşılaşıtlar. Müsademeye girdiler” dedi.

Karakoldaki askerler seviniyorlardı. Nihayet gelenler olmuştu.

- “Dikkatinizi dağıtmayın” dedi Yüzbaşı.

- “Yardıma gitmeliyiz komutanım” dedi Asteğmen.

- “Çavuş!”

- “Emret komutanım.”

- “Yanına bir manga al. Arkada ne olduğuna bak.”

- “Emredersin komutanım.”

Çavuş mangayı alıp karakolun arka kapısından çıktı. Karakolun arka pususuna gelip konuşlandılar.

- “Durum nedir, Antepli?” Diye sordu çavuş.

- “Onların mevzisinden aniden silah sesleri duyuldu.”

- “Çatışma ne tarafa doğru?”

- “Sanırım köy altına doğru ateş ediyorlar.”

- “Bizimkiler yani takviye gücü olabilir mi?”

- “Öyle olduğunu düşünüyoruz.”

Çavuş, “biraz bekleyelim sonra da manga ile biz ilerleyeceğiz” dedi. Pusudaki askerler dikkatlice bakıyorlar, ateş ise kesilmiyordu. Adam ve kadında buldukları yerden kıpırdamıyor, mermiler aynı ritim ile yağmaya devam ediyordu.

Başlarında ki, karşı taraftan ateş edilmediğini görünce “-rawestin ağır- Ateş kes!” diye bağırdı. Silah sesleri sustu. Mevzi değiştirmek istiyorlardı ama beklemek zorunda kaldılar. “Ateş edelim” dedi kadın. Beklemesini söyledi, adam. “Neden?” diye sorunca, “Yerimizi belli ederiz” dedi. Karşı tarafın, bir domuzun hareketliliğine aldanmış olabileceklerini düşünmüş olsa gerek ki ateş etmeye devam etmediler, diye düşünüyordu, adam. Yine de çevreyi süzüyor, bir kıpırtı göremiyorlardı. Pusu lideri devriyedeki adamlarına seslendi.

- “Take size baş creek. Kontrol bike tracks şexsi. Ma hun fem? (Dere boyuna iyice bakın. İzleri tek tek kontrol edin. Anlaşıldı mı?)”

- “Okay, em binerin niha, heval. (Tamam, şimdi bakıyoruz, arkadaş.)”

Çatışma kısa sürmüştü. Çavuş;

- “Sanırım bu durum başka bir şey. Takviye değil gibi.”

- “Neden ki, çavuşum?”

- “Çatışma çabuk bitti.”

- “Zaten pusuda da iki mangaya yakın terörist var.”

- “Öyle de, seste yok harekette yok.”

Her şey normale dönmeye başlamıştı. Adam dikkatlice etrafa baktı. Etraf sakindi. Termal dürbünle daha bir inceledi, çevreyi. “Şimdi ve sürünerek önümüzdeki büyük ağaca gitmeliyiz. Başını ve poponu kaldırmadan beni takip et” dedi. Birkaç kez daha mevzi değiştirdiler. Pusudakilerini 50-60 metre kadar geçmişlerdi ki adam önünde kıvrılarak giden yılanı son anda gördüğünde panikledi ve kendini ters yöne attığında parmağı tetiğe dokundu, silah ateş aldı. Pusudakiler sesin geldiği yeri yoğun ateşe aldılar. Adam vurulmuştu. Sesini çıkarmadı, kadını itekleyerek kendilerine yeni bir mevzi edindiler. Artık karşılıklı ateş başlamıştı.

- “Çavuşum çatışma yeniden başladı.”

- “Herkes tetikte olsun. Manga hazır olun çıkıyoruz.”

- “Tamam çavuşum.”

- “Bizleri koruyun. Sizlerin solundan ilerleyeceğiz” dedi çavuş ve mangasıyla sol taraftan destek vermek için pusudan çıkarak ilerlediler.

- “Fazla mermi harcamadan aralıklı ateş et” dedi kadına, adam. Kendiside sürünerek uygun bir yer buldu. Dürbünlü tüfeği ile ateş ediyordu. Pusudakiler birer birer eksiliyordu. Çavuşta yetmişmişti. Sağ çaprazındaydı. İki ateş arasında kalan pusu darmadağın olmuştu. Bir ara kadının sesi duyuldu. “Buralar” diye bağırdı. Kontrole çıkan devriye idi gelenler. Adam o yöne döndü. Kadına yaklaşan ilk teröristi, dürbünün hedefine kilitleyip, tetiğe bastı. Alnından vurulmuştu. Mekanizmanın kolunu çekip tekrar sürdü. İkincisine nişan aldı, tetiğe bastığında terörist kalbinden vurulmuştu. Arkalardan gelen iki kişi ise dönüp köy yoluna doğru kaçmaya başladılar. Çavuş mangasıyla adamın yanına geldiğinde şaşkınlık içindeydi.

- “Komutanım... Şey... Abi...” Diğer iki askerde kadını görünce şaşkırdılar.

- “Çavuşum. Burada bir kadın var!”

- “Ne diyorsun Samsunlu.”

- “Ya da abla...”

- “İyi misin oğlum sen?”

- “Geliyoruz çavuşum.”

Çavuş ve askerler gördüklerinin karşısında şaşkındılar. Çavuş;

- “Sahi siz kimsiniz?”

- “Tanımadın mı, çavuş?” Dedi adam. Çavuş daha da şaşırıp kekelemeye başladı,

- “Tanımadım efendim” diyebilirdi.

- “Bizler...” Çavuş adamın sözünü keserek;

- “Anladım efendim. Hepimiz askeriyiz.”

Askerler duygulanırlar. Dadaş olan asker;

- “Vurulmuşsunuz, efendim.”

Sema panikledi. Ne yapacağını bilemedi, sarıldı. Üzülümüştü ve ağlıyordu.

- “Nerenden vuruldun?” dedi.

- “Bir şeyim yok. İyiyim. Bacağımdan bir sıyrık aldım, o kadar. Abartılacak bir şey yok.”

Sema kaşkolünü çıkarttı ve adamın yarasına bağladı.

- “Gidelim” dedi çavuş.

Karakola doğru yola çıktılar. Çavuş önde, kadın adamın yaralı bacağı tarafında payanda ve manga da avcı düzeninde arkada pür dikkat ilerliyorlardı. Karakolun arka kapısında siper de duran asker içeriye seslendi.

- “Komutanım bizimkiler geliyor.”

Çavuş kapının yanında durdu. Askerler de diğer yanda. Tektikte beklediler. Adam;

- “Sen geç Sema” dedi. Ve kadına yol verdi.

- “Beraber.”

- “Zaten geçemeyiz. Ben de sözümü tuttum, oğluna kavuşturdum” dedi.

Kadın gülererek adama baktı ve içeri girdi. Yüzbaşı gördüklerine inanamadı. “Anne” diye bağırdı.

- “Senin burada ne işin var, anne?”

Demeye kalmadan, kadın çocuğuna sarıldı. Yüzünü okşadı. Yara beresi var mı diye elleri ve gözleriyle kontrol etti. Adam öylece seyrediyordu. Biri kadını diğeri bilmediği çocuğu... Yüzbaşı annesinin tek olmadığını fark eder;

- “Bu adam kim, anne?”

Kadın yüzüne gülücük kondurarak adama dönüp;

- “Bu adam mı? Bu adam...”

- “İhtiyarın biri yüzbaşım” dedi adam.

Kadın bir şeyler söyleyecekken sözünü kesmişti adam. Tekrar konuşmaya yeltenirken, arkadan bir ses;

- “Baba! Babam... Ne işin var burada?”

Herkes şaşkındı. Yüzbaşı daha da şaşırılmıştı. Gerçi, asteğmen önceki sohbetlerin de anlatmıştı, babasının burada yıllar önce askerlik yaptığını, bunu bilmesine rağmen yine de kardeşi

gibi gördüğü asteğmenin babası ve kendi annesi savaşın ortasında beraberce çıkıp gelmelerine pek bir anlam veremiyordu. Bu kadar mı tesadüf olurdu. Fakat bu tesadüfler bile yeterli gelmiyordu yüzbaşıya. Sorular ve şaşkınlıklar hat safhadaydı. Asteğmen koştu ve babasına sarıldı.

- “Vurulmuşsun baba” dedi.

- “Küçük bir sıyrık oğlum, büyötmeye gerek yok.”

Asteğmen babasını kucakladığı gibi içeriye taşıdı. Hep beraber salona geçtiler. Babasını sandalyeye oturturdu, yaralı bacağına altına da başka bir sandalye çekti. Yaranın üzerindeki bez kan olmuştu. Bezi çıkarttı, bıçakla pantolonu kesti. Yarayı iyice temizledi ve tentürdiyot dökerek sardı.

Aşçı, yoldan gelen bu insanlara yemek hazırlamak istedi. Kaptan, “Varsa çay içebileceklerini” söyledi. Aşçı çay demlemek için mutfağa giderken yüzbaşı da bir kısım askerlere görev yerlerine gitmelerinin talimatını verdi. Bu gece daha da uzun olacağı için çok dikkatli olmaları gerektiğini hatırlattı. Görevli askerler talimat doğrultusunda yerlerine gittiler.

- “Oğlun bu demek” dedi kadın.

- “Hoş geldiniz efendim.”

- “Teşekkür ederim oğlum” dedi kadın. Yüzbaşı;

- “Cemal!”

- “Emret komutanım.”

- “Daha önce tanışmıştık.”

- “Pardon abi, buyur.”

- “Benim annem senin annendi, biliyorsun.”

- “Evet abi. Özür dilerim. Nasılsın anne?”

Kadının gözleri pırıldadı. Bir yandan da adama bakıyordu. Asteğmene kollarını açtı.

- “Teşekkür ederim oğlum. Gel, sana sarılırsam daha mutlu olacağım.”

Asteğmen kadının yanına gitti ve sarıldılar. Kadın onu da kokladı, öptü. Çocuklarını hayranlıkla izliyorlardı. Hele kardeş

gibi ilişkileri de çok memnun etmişti, her ikisini de.

- “Demek kardeşim dediğin yiğit bu.”

- “Evet, anne.”

- “Dediğin kadar da varmış. Hatta gönderdiğin fotoğraftan daha yakışıklıymış.”

- “Teşekkür ederim anne. O güzellik sizin.”

- “Siz nasılsınız efendim?” Dedi yüzbaşı.

- “Ben de teşekkür ederim. İhtiyarın biriyim, demiştim.”

- “Hiçte öyle görünmüyorsunuz.”

Resmi konuşmalar kadının hoşuna gitmemişti;

- “Oğlum, kardeşine diyorsun ama sen de resmi konuşuyorsun.”

- “Haklısın anne. Özür dilerim efendim.”

Kadın tekrar lafa girmek istese de adam sözünü kesti;

- “Binbaşı Nevres bizim geleceğimizi bildirmede mi?”

- “Telsizimiz parçalandı. Anlayacağımız muhaberat yok.”

Adam telsizi açtı;

- “Bayrak... Burası 1.9.2.3.”

- “Bayrak... Duyuyor musun? Burası 1.9.2.3.”

- “Bayrak dinlemede... Seni ihtiyar kurt yaşıyorsun. Pardon efendim.”

- “Sorun yok. Rahat ol, yaşıyoruz.”

- “Neredesiniz?”

- “Hedefteyiz.”

Bu sözleri duyan binbaşı ve birliği, sanki Türkiye Brezilyaya gol atmış gibi tezahürat ediyorlardı. Yüzbaşı çok duygulanmıştı.

- “Anlaşılan umut olmuşsunuz efendim.”

- “Teşekkür ederim yüzbaşı. Adım Cemal.”

Anladım efendim. Oğlunuzla adaş olduğunuzu biliyorum. Bizim gibi, yani babamla ben de adaşmışız, dediğin de başını öne eğdi, ses tonu ve yüz ifadesi değişti. Durumun farkında olan adam hafif tebessüm ederek, konuşmaya devam edecekken binbaşı;

- “Orada durum nedir 1.9.2.3.”

- “Yüzbaşıyı vereyim.”

- “Emret komutanım.”
- “Durum nedir? 1.9.2.3.”
- “Bir bölükten fazla terörist var. Biraz önce temizlenen iki mangayı da sayarsak.”
- “O mangalara ne oldu ki?”
- “Sizin ihtiyar kurt tarihin sayfalarına dâhil etti onları.”
- “Şimdi?”
- “Bu çatışmadan dolayı toparlanırlar ve kısa bir süre sonra da saldırırlar.”
- “Anlaşıldı 1.9.2.3.”
- “Tamam Bayrak...”
- “Dualarımız sizinle.”
- “Bizimde Bayrak.”

Telsizi kapattılar. Muhaberat onbaşı cihazi şarja taktı. Adam hala yüzbaşıya bakmaktaydı. Sevecen ve süzen gözlerle, yüzbaşı da farkındaydı.

Mutfakta masalar birleştirildi. Kaptan, ilk masanın geniş tarafının başucuna Sema’yı oturttu, yanına da kendisi oturdu. Karşı tarafa asteğmen ve yanına, adamın karşısına yüzbaşı oturdu. Diğer masalara da askerler oturdu. Çaylar geldi, yüzbaşı adamı Sema da her iki oğlunu izlerken adam da askerlerle sohbet içindeydi.

- “Evli olanınız var mı?”
- “Ben varım efendim” dedi onbaşı.
- “Çocuğun?”
- “Kısmetse 19 gün sonra dünyaya gelecek.”
- “Hayırlı olsun. Başka var mı?”
- “Asker dönüşü düğünüm olacak. Nişanlıyım.”
- “Trakyalı mısınız?”
- “Edirne Uzunköprü’den.”
- “Düğün üç gün üç gece yani.”
- “Biliyorsunuz.”
- “Yıllar önce burada beraber görev yaptığım bir asker arkadaşım vardı, adı Şemsettin, MG3 makineli tüfeği kullanırdı.

Onun düğününe gitmiştim. Pomak köyü idi. Koyun ve danalar kesilmek için beklerken pirinç çuvalları ve alkol de kamyonetlerle taşınyordu.”

- “Ne kadar yıl oldu, efendim?”

- “Sanırım senin doğumuna en az 10 yıl vardı.” Dediğinde herkes gülüştü.

- “Bizde de yaklaşık böyledir. Yer sofralarının ucu bucağı belli olmaz. Bir de silahlar konuşur, Karadeniz’de olduğu gibi. Aslında Anadolu’nun birçok yerinde böyledir” dedi Mezopotamyalı.

- “Ne güzel bir vatanımız var çocuklar. Tepelerinde kar varken Toros dağlarının, sahilinde yüzölür Mersin’in, Antalya’nın. Doğası, madenleri, hayvanları, bitki örtüsü kısaca bir tek yok’u yok bu toprakların. İşte bunun için saldırılar bize çocuklar. Lütfen uyanık olun ve oyuna gelmeyin. Yoksa kırılan bardağa birleştirdiğiniz kadar sahip olursunuz. İyisi mi, varken, sağlamken sahiplenelim.”

- “Ağaç kesildikten sonra yeri belli olur, derdi büyükbabam.” Askerlerden biri.

- “Rahmetli babam da bu deyimi çok kullanırdı.”

- “Babanız asker miydi?” Diye sordu Karadenizli muhaberat onbaşı.

- “Rahmetli babam asker kökenli değildi. Aslında sülalemizde de asker yok. Ama kurtuluş savaşına ve önceki harplere katılan atalarımın olduğunu büyüklerimiz hep söylerlerdi. Babamsa askerliğini ünlü ‘Yavuz Gemisinde’ çavuş olarak yapmış. Askerlik anılarını anlatırdı.”

- “Rahmetli babanızın da kahramanlıkları var mıydı, sizin gibi?”

- “Asıl kahramanlar sizlersiniz. Ben kahraman değilim. Babamsa bir keresinde casus yakaladıklarını anlatmıştı. 2,5 lira mükâfat ve haftasonu izni vermişler, gururlanırdı anlatırken.”

Adam farkındaydı. Yüzbaşı ondan bir açıklama bir yorum bekliyordu.

- “Yosun... Şey... Sema ile Hatay havaalanında bir kafeterya da tanıştık. Daha doğrusu kafeteryadan yarım saat önce karşılaştık.”

- “Aç iki kız çocuğuna yiyecek alırken, genç bir çocuk cüzdanımı elimden alıp kaçtı.”

- “Anne!”

- “Dur be oğlum! Bu adam cüzdanımı bana getirdi.”

- “İkimizde size geliyorduk. Tanıştık. Bu kadar...”

Bu anlatılanların Yüzbaşıya yeterli olmadığını hissetti kadın;

- “Bak oğlum. Bu adam...” Adam tekrar söze girerek Sema'nın anlatacaklarını önüne geçerek;

- “Şimdi beni bir yığın kahramanlık yapmış gibi anlatacak. Bir iki ufak tefek şeyler.”

- “Filistin askısında baygın kaldığın anlara ne diyorsun.”

- “Babaaa...”

- “Yok, bir şey oğlum, Filistin askısından da beni bu yiğit kadın kurtardı.”

- “Harbiye yol ayrımı, yol kesenler, devriyede ki beş terörist, kabasakal, karakola gelirken pusudakiler. Beni kaç kez ölümden kurtardın.”

- “Abartma Sema.”

- “Bak oğlum. Baban var ya. Beni ölümden kurtarıırken iki manganın üzerinde terörist öldürdü. Ha, bu arada manganın kaç kişi olduğunu biliyorum.”

Yine hep beraber gülüştiler.

- “Sen de kabasakalı öldürdün.”

- “Siz daha önce tanışıyor musunuz?” Dedi yüzbaşı.

Buz gibi bir hava esti. Herkes adama baktı. Adam soğukkanlılığını bozmadan tam cevap vereceksen, nefes nefese çavuş içeri girdi,

- “Komutanım! Saldırıya geçtiler” diye bağırdı.

- “Herkes pozisyonunu korusun. Sizlerde burada kalın.”

- “Anlamadım” dedi adam.

- “Lütfen annemle burada kalın. Zaten yaralısınız. Haydi, teğmenim gidelim.”

Adam oğullarının arkasından omuz omuza gidişlerini seyrediyordu. Kadın da adamın yanında bakışlarına destek verdi.

Mermiler bıçak gibi havayı kesiyor, birbirleriyle çarpışıp düşüyorlardı. Kızıla boyanmıştı gökyüzü. Ne kulaklar duyuyor ne gözler görebiliyordu. Dere cehenneme dönmüştü. Her koldan saldııyorlardı. Karakol zor anlar yaşıyordu. Karşı çapraz iki tepeden makineli çalışmaya başladı. Askerler mevziilerinden kafalarını çıkaramıyordu. Komutan;

- “Susturun şunları.”

- “Başımızı kaldıramıyoruz komutanım.”

- “Ne yapacağız Cemal?”

- “Ben kuleye çıkayım.”

- “Dur be oğlum. ALLAH kahretsin. Bizde kıpırdayamıyoruz.”

Yoğun ateş devam ediyordu, mermi ve insan sesleri birbirine karışmıştı. Adam;

- “Sema. Burada böyle oturamayız. Gel çıkalım buradan.”

Yine roketatar sahne aldı. İlk hedef karakoldu ve karakolun salonu roketle vuruldu.

- “Anne!”

- “Baba!”

Her ikisi de karakola gitmek istediler. Mermi selinden dolayı birbirlerini engelliyorlardı. Acıları büyüktü. Ağlıyorlardı. Fakat yapacak bir şeyleri de yoktu.

Roket gelmeden çıkmışlardı. Arka kapının önündeki pusuya Sema'yı yerleştirdi. Adam, uzun namlulu tüfeği ile hızla kuleye vardı. Yaralı bacağına aldirmeden kuleye çıktı. Uzun namlulu tüfeğin ayaklarını kurdu ve mekanizmaya mermiyi yerleştirdi. “Haydi, ihtiyar kurt hiç ıskalamaman lazım” dedi kendine. Nişan alıp ateş etti, soldaki makineli tüfeği devre dışı bıraktı. Yüzbaşı;

- “Ne oluyor Cemal” dedi.

- “Bizler pusudan kafamızı kaldıramıyoruz. Takviye değilse, babamdır bu.”

- “O zaman yaşıyorlar.”

- “Büyük ihtimalle karakoldan çıkmışlardır. Eli kolu bağlı duracak bir adam değildir babam.”

- “Sıra sağdakinde” dedi. Ancak o arada ikinci roket su deposunu vurdu. Adam ikinci makineliyi de düşürdü. Komutanları kuleyi gösteriyordu. “-birca guleyan, birca gulean- *Kuleyi vur, kuleyi vur*” diye bağıriyordu, roket atana. Hedefini değiştirip kuleye nişan aldı, roketi atan. Hedefler karşılıklı nişan almışlardı. İki nişancıda birbirlerini görüyordu. “-Ez e te bikujim-*Seni geberteceğim*” diye bağıriyordu, roketatari kullanan. “Bu toprakları ve bu çocukları sana vermeyeceğim” diyordu adam. Tetiğe bastılar. Kule isabet almıştı. Büyük bir gürültüyle kule çatırdamaya başladı. Kısa bir sürede devrildi. Roketatarı kulananda yere serilmişti. Alnından vurulmuştu. Çatışmanın seyri değişmiş, komutanları küfürler savurarak geri çekilmelerini emretti. Asteğmen ağlıyordu. Mevziiden çıktı koşmaya başladı, yüzbaşıda. “Mevzileri bak çavuş. Emir komuta sende” diyerek kardeşinin peşinden koşuyordu.

Kadın gördüklerine inanamıyor, pusudan çıkıp devrilen kule yığınları arasında sevdiği adamı arıyordu. Ağlıyordu kadın. Bilinçsizce her kaldırdığı yığın parçalarının altında arıyordu, adamını ama bulamıyordu. Kendini kaybetmiş halde her dokunduğu parçayı kaldırmak, adamını bulmak istiyordu. Cılız bedeni ile büyük bir kütüğü kaldırmak istedi, kaldıramadı. Ağlayarak bedenini zorladı. Asteğmen;

- “Bana bırak anne” dedi.

Kütüğün bir tarafını kaldırdığında, babasının bedenini gördü. Kadın kütüğün altına girdi. Adamı tutarak kenara almak istedi. Kütük ağırdı, zorlanıyordu asteğmen. Yüzbaşı geldi. Kütüğün diğer ucundan tutarak kenara attılar. Kadın adamın üstünde yüzünü siliyor. Diğer taraftan okşayıp öpüyordu. Yüzbaşı

ve asteğmen şaşkınlıkla kadını seyrediyorlardı.

- “Ne bakıyorsunuz. Babanızı kaldırıp karakola götürelim” diye bağırdı çocuklarına.

Daha bir şaşırmışlardı. Asteğmen babasını sırtladı ve hep beraber kapısı olmayan karakola girdiler. Adamı masaya yatırdılar. Kadın su istedi. Adamın yüzünü ve açılan yarasını yıkadı. Yüzbaşı sağ işaret parmağını adamın burnuna tuttuğunda nefes aldığı anladı.

- “Yaşıyor” dedi.

Durumun şartlarından dolayı yaşadığına seviniyorlardı. Yüzbaşı ve asteğmen hala şaşkın, durumu anlamaya çalışıyorlardı. Kadın iki eli ile adamı sallıyordu.

- “Beni bırakma! Beni bırakmayacağına söz vermiştin. Uyan artık. Beni bırakamazsın.”

Bu cümleler her iki subayı da şoke etmişti. Birbirlerine bak-
tılar. “ne oluyor?” diyorlardı bakışlarıyla.

- “Anne, bizim bilmediğimiz bir şeyler mi var?”

- “Evet, var oğlum hem de bilmediğiniz çok şeyler var.”

- “Nedir, peki? Bize de anlatır mısınız?”

- “Bu adam... Var ya bu adam. Se...”

Adam eliyle kadının ağzını kapattı. Kendine gelmişti adam.

- “Sırası değil Sema.”

- “Baba ne oluyor?”

- “Sorun yok oğlum” dedi.

Yüzbaşı Cemal’e işaret etti.

- “Gel mevziilere bakalım.”

- “Tamam, komutanım gidelim.”

Kafalarında soru işaretleriyle karakoldan çıktılar.

- “Çavuş!”

- “Emret komutanım.”

- “Mevziiden bir iki asker al. Karakola git ve mutfakta ne varsa erzak torbalarını doldur. Tüm erzakı askerlere dağıt.”

- “Emredersin komutanım.”

Kadın adama, gerçekleri söylemesini neden engellediğine sordu. Bir yandan da yaralarını sarıyordu. Sevgi dolu bakışlarını da eksik etmiyordu. Ama söylenmeye devam ediyordu.

- “Sırası değil” dedi adam.

- “Adı üzerinde cehennem deresindeyiz. Buradan sağ bile çıkmayabiliriz. Bu kadarına oğlumuzun hakkı var. Söylemeliyiz.”

- “Bak yosun gözlüm. Evet, adı üstünde cehennem deresindeyiz. Burası beni bir kere korudu. Yine koruyacak. İnaniyorum. Ve yine inanıyorum ki hepimiz sağ olarak buradan gideceğiz.”

- “Ne olur? Gidelim artık.”

- “Gideceğiz yosun gözlüm. Son bir işimiz daha var. Bu koridoru onlara açtırmayacağız. Bu vatan, bizden de çocuklarımızdan da önemli. Anlıyorsun beni, değil mi?”

- “Anlıyorum.”

- “O zaman, şu an çocukların dikkatini dağıtmayalım.”

Telsizden sesler gelir.

- “1.9.2.3... konuşan Bayrak...”

- “1.9.2.3... kimse yok mu?”

- “1.9.2.3... dinleme de...”

- “Komutanını ver.”

- “Komutanım!”

- “Evet onbaşı.”

- “Bayrak sizi istiyor.” Telsizi yüzbaşıya uzatır.

- “Bayrak dinlemedeyim.”

- “Ne oldu orada.”

- “Makineliler ve roketatar ile saldırdılar.”

- “Durum nedir?”

- “10-15 dakika kafamızı kaldıramadık. Roket ile karakolu ve su deposunu vurdular.”

- “Başka zayıt?”

- “Roket ile kuleyi de vurdular.”

- “Yani?”

- “İhtiyar kurt kuledeydi.”

- “ALLAH kahretsin. Ne işi var onun orada?”
- “O, makinelileri ve roketatarı oradan vurdu.”
- “Nasıl yani, şimdi nerede o.”
- “Yığınların altından aldık.”
- “Durumu nedir?”
- “Şimdilik iyi sayılır.”
- “Bu adam... Bu adam akli evvel mi yoksa ileri mi, bilemiyorum.”
- “Çok iyi savaşıyor.”
- “Adam gerilla diyorsun.”
- “Bu yaşta bile bizi sallarsın binbaşım.”

- “Bayrak.”
- “Dinlemede.”
- “Erzak ve mühimmat yeterli değil.”

117

- “Diğer karakollara saldıranlar, ihtimalle takviye olarak gelecekler.”
- “Anladım 1.9.2.3.”
- Yutkunuyordu, Nevres binbaşı. Verebilecek cevap bulamıyor, kendine kızılıyordu.
- “Takviye gerekiyor.”
- “Üzgünüm, yalnızsınız.”
- “Anlaşıldı Bayrak.”
- “Gazanız mübarek olsun” dedi ve telsizi kapattı Nevres binbaşı.

Ağlıyordu Osman Nevres. Vatani için ölüme meydan okuyan bir avuç kahramanlara bir şey yapamamanın kahrını yaşıyordu. Askerler farkındaydı. Onlarda çaresizliğin bu denli çukur noktasına isyan ediyorlardı. Osman Nevres önüne gelen her şeyi tekmeliyor, kadere ve eli kolu bağlı olmaya sitem ediyordu.

- “Üzülme yüzbaşım. En azından iki fazlayız. Bu da bir şey demek, umutsuzlaşma.”

Yüzbaşı ani bir dönüşle kaptana bakarak; bir avuç askerle tek başına kalmışlığa, yardıma gelememelerine ve belki de ölüme acımsı bir gülümsemeyle;

- “Sen umudun ne olduğunu bilir misin? Her solduğunda yeniden yeşertmenin ne zorluklar içerdiğini bilir misin? Sabah umutla uyanmanın, gün boyu kol kola gezmenin, gün batımında yok oluşunu seyretmenin ne demek olduğunu bilir misin? Bilir misin umuda sarılıp yatmanın ne demek olduğunu?”

- “Dur oğlum. Lütfen sus.”

- “Yüzbaşı haklı Sema, bırak konuşsun.”

- “Sen neden konuşmuyorsun?”

- “Samimi isen ve de inanyorsan, o umut seni bulur. Unutma ki umut her toprakta kök salmaz. Senin anlayacağın ölüm bile göze alman gerek. Gözünü kırpmadan.”

- “Hıh, ne kadar kolay değil mi? Bu beylik cümleleri söylemek.”

- “Sus artık! Bilmiyorsun.”

Sema yine yol ayrımındaydı. Adam söze girdi;

- “Bilmediklerin var oğlum” dedi ve yutkundu. İlk defa “oğlum” diye hitap etmişti. Kendini toparlayarak devam etti.

- “Sen benim oğlumsun.” Dediğinde ise herkes şaşırılmıştı. Yüzbaşı ve asteğmen de şaşkındı. Sema’nın gözleri bir anda parıldadı. Adam konuşmasına devam etti.

- “Asteğmen de oğlum. Buradaki herkes benim oğlum. Bu kadının da oğullarısınız. Bizim oğullarımızsınız. Beylik sözler mi, istiyorsun? Bu yiğit kadın ve ben sizleri bir umut gibi yüreğimizde yeşertmeseydik, ne o pusuları geçebilirdik ne de buraya gelebilirdik.”

Herkes susmuş ve başları önde ne diyebileceklerini düşünemiyorlardı, bile. Yüzbaşı, içinde ki onca senelerin özlemine,

kahrını dışa vurmuştu vurmasına ama aldığı cevap ile mahcup olmuştu. Adam, konuşmasına devam etti;

- “Şimdi ölümü göze almanın ne demek olduğunu anladın mı? Oysa asıl umut vatandır. Vatanın devamlılığıdır. Buna yürek gerek ve de ölümü göze almak şimdi başlıyor. Anladın mı oğlum?”

Çavuş koşarak içeri girdi.

- “Komutanım. Güney batı tarafından kalabalık bir gurup onların karargâhına geliyor.”

- “Düşen karakollarımızdan gelen teröristler. Toplanıp çoğalıyorlar. Burası düşerse koridoru açarlar” dedi yüzbaşı.

- “Ne demek istedin oğlum?” Diye sordu kadın.

- “Boş ver anne.”

- “Cemal. Şey... Ne diyor bu, ihtiyar kurt.”

- “Senin anlayacağın Sema, burası son kale adı da Cehennem Deresi, yani burası düşerse; o emperyalistlerin yolu, koridoru açılır. Bu vatanın kurtuluşunda ki şehitlerimizin de şimdi ki çocuklarımızın da kanları boşa akmış olacak demek.”

- “Çocuklarımızı bulmuşken burada ölecek miyiz? Korkuyorum Cemal.”

- “Sana daha önce de söyledim. Korkma zamanı değil. Senin kızma zamanın. Anladın mı beni yosun gözlü. Senin kızma zamanın.”

- “Anladım kaptan.”

- “Madem kaptansın Askerlerin başına sen geç” dedi yüzbaşı.

- “Olmaz öyle şey. Askeri düzen içindeyiz ve komutan olan sensin.”

- “Ben bu birliğin komutanıysam, size seve seve komutanım derim. Çavuş!”

- “Emret komutanım.”

- “Tüm eratı buraya topla.”

- “Emredersin komutanım.”

- “Yüzbaşım bunu yapma.”

- “Ben ne yaptığımı biliyorum, kaptan. Bizler askeriz ve bu

anlayış ile eğitildik. Siz, savaşmayı bildiğiniz gibi sivil olduğun için farklı açılardan bakabiliyorsun. Ben de bunu görebiliyorum. Bundan dolayıdır ki, emir komuta sizindir.”

- “Çavuş eratı getirir ve düzen sırasına dizer.”

- “Biliyorsunuz ki bu mıntıkanın komutanı ben, yardımcım da asteğmenim. İyi dinleyin; tüm karakollar düştü, sadece biz yani Cehennem Deresi kaldı. Burası da düşerse, emperyalistlere ve kandırılmış maşalarına yol açılacak. Şimdi görevimizin ağırlığını daha iyi anladığınızı sanıyorum. Şu an her vatan evladından daha da önemlisiniz. Bu durumu çok iyi idrak edin ve görevinizi ve içinde bulunduğumuz şartları sakın unutmayın. Bundan sonra takım kaptanımız ihtiyar kurt olacak. Evet, kaptan ne diyeceksin.”

- “Arkadaşlar, bizler son kalenin son askerleriyiz. Tarihte esaret altında yaşamamış bir milletin çocuklarıyız. Ya ayakta duracağız ya da ayakta duracaklara zaman kazandıracacağız.”

- “Çanakkale gibi mi, kaptan?” Dedi içlerinden bir asker. Çocuklar her şeyi net anlamışlardı. Ve hep bir ağızdan;

- “Ya istiklal ya ölüm” dediler.

- “Yüzbaşım ve Asteğmenim, ben bu ihtiyarla beraber muhaberatçı onbaşı, aşçı ve iki askerle göbekteyiz. Sizlerde kalan eratı paylaşıp sağ ve sol kanata yerleşin. Özellikle Cehennem Deresine giriş ve köyden dereye iniş noktalarına dikkat edin. Sağ kanattaki arkadaşlarda, önünüzdeki büyük kayanın sağ tarafı kör noktadır. Eğer oradan kaçıracağınız her bir terörist burnunuzun dibine gelmiş demektir. Bir de kayanın tepesi, uzun namlulu tüfek için uygun bir yer. Sürekli aynı mevzii de durup yerinizi tespit ettirmeyin. İletişim için telefonlara ihtiyacımız var?”

Yüzbaşı askerlere dönerek;

- “Kim de varsa söylesin.”

- “Ben de var komutanım.”

- “Bende de var.”

Herkeste telefon vardı.

- “Birbirimizin numaralarını kaydedin. Ancak ses kısık olsun.

Sürekli irtibatla kalalım. Telefonda bir gurup oluşturun ve herkesi kaydedin.”

- “Gurubun adı ne olsun” dedi askerin biri.

- “Sınırsızlar” dedi kaptan ve konuşmasına devam etti;

- “Unutmayın sakın. Sizler umuda, ölümü göze alacak kadar sarılabiliyorsanız, tanyeri çok yakın demektir.”

- “Gazamız mübarek olsun.”

- “Âmin” dediler hep bir ağızdan. Herkes yerlerini aldı.

Dört askerde iki ihtiyara kaldı. Askerleri süzüyordu, adam.

Onlar da yarı tekmiyle kendilerini tanıtmaya başladılar.

- “Ben Karadenizliyim” dedi muhaberatçı onbaşı.

- “Ben Kürdüm” dedi erlerden biri.

- “Ben Çerkezim” dedi diğer er. Ve aşçı olanı da;

- “Ben de Yörük’üm” dedi.

- “Bakın çocuklar, önemli olan insan kalabilmektir. Biz bu topraklarda doğduk ve bu topraklar büyüttü ise bizi, hepimiz bu vatanın çocuklarıyız. Bize nefes olan bu topraklara, şimdi biz sarılmamız vatan kalsın diye...”

- “Anlaşıldı kaptanım.”

- “Sen onbaşı! Telsiz senin kalbin, unutma.”

- “Sen Mezopotamyalı. Çoraklaştırdıkları bu toprakların yeşilsin. Aklından sakın ola ki çıkarma.”

- “Ya sen aşçı, bacan her zaman tütmeli senin. Afyon tepelerinden baktığında, o tüten bacaları görünmeli.”

- “Çerkez, sen de atalarını unutmamalısın. Bu vatan için verdikleri canların ve döktükleri kanların bir hilal uğruna olduğunu unutmamalısın.”

- “Siz üçünüz karakolun arka pususuna geçin. Her biriniz sağ, sol ve arka kısmı gözetleyin. Biz de karakolun ön kısmında olacağız. Haydi yerlerinize.”

- “Biz ne yapalım, kaptan?”

- “Onbaşı, karakolun altındaki MG3 Makineli yuvası sağlam mı?”

- “Evet kaptan.”
- “Anneyi de alıp oraya inin.”
- “Ben seni bırakmam.”
- “Duygusallığın sırası değil, kızma zamanı hem de çok kızma zamanı yaklaşıyor Sema.”
- “Sen ne yapacaksın.”
- “Tüfeğime uygun bir yer bulmam gerek. Öndekileri korumalıyım.”

Kadın adama sarıldı. “Kendine iyi bak” dedi. Adam da kadına aynı dileklerde bulundu. Herkes yerlerine geçti. Kaptan da uzun namlulu tüfeği kullanabilecek hâkim bir nokta aradı kendine. Karşı tarafın uzun namlusuna, makinelerine ve roket atabilecekleri yerleri keşfetmeye çalışıyordu. İyice bakındı. Birkaç kez dürbünle gezindi karşı tarafı ve sırtları. Yamacın inişinde bir düzlük vardı. “makineli 1” dedi. Sağ taraftaki kayalığın üstü fazla düz değildi. “Uzun namlulu” dedi. Tam karşı arka taraflara doğru bir set vardı. Mesafe uzun gibiydi. Roketatar diye düşündü. İyice bakınca mesafenin uzak olduğunu fark etti. “Çok müsait bir yer ama uzak” dedi. Arka sol tarafta bir karartı gördü. Gözetleme kulesiydi, bu. Ağaçların arasına inşa etmişlerdi. “Evet, burası ya roketatar ya da makineli 2 olur” dedi. Defalarca etrafı taradı ancak başka yer yok gibiydi. Bilgileri subaylarla paylaştı. O noktalara dikkat edilmeliydi. Anlık hata düzeltilmesi güç ve sonuçları çok ağır olurdu.

- “Hareket halinde bir ışık konvoyu var. 2. Takviye bölüğü de geliyor. Yani şu an karşı taraf 3 bölük oldu. Kısaca 3 bölüğe karşı 1 takımımız.”

- “Sorun yok yüzbaşım.”
- “Kaptan çok rahatsin.”
- “O kadar değil. Kendime hâkim bir nokta arıyorum.”
- “Karakolun çatısı.”
- “Güzel bir espiri. Herhalde ölmemi istiyorsun.”
- “Kabul, kötü bir espiri idi.”

- “Karakol ilk vurulacak yer. Sanırım yamaca çıkmalıyım. Başka uygun yer yok.”

- “Sen halledersin, ihtiyar kurt.”

- “Hıh, sağ ol be yüzbaşım.” Gülüştüler.

- “Bu kadar konuşma yeter sanırım.”

- “Bir şey daha var yüzbaşım ve de Asteğmenim. Umarım yanıyorum. Bunlar askeri düzende olduklarından bir bölük daha olmalı.”

- “Bir tabur olmalılar diyorsun.”

- “Evet. Dilim varmıyor ama o bölük Suriye tarafından gelmezse...”

- “Evet kaptan?”

- “Arkamızdan, yani köy yolundan gelecekler büyük ihtimalle.”

- “Çok kötü.”

- “Uyanık olmalıyız. ALLAH bizimle.”

- “ALLAH bizimle.”

Kaptanın gözü yamaçta bir yere takıldı. Emin olmak için iyice baktı ve G3 piyade tüfeğini sırtına ters ve çapraz astı, uzun namlulu tüfeğini de eline alarak hızlıca yamaca tırmandı. Etrafı iyi görebilecek bir yer buldu. Uzun namlulu tüfeğin ayaklarını yerleştirdi uygun bir açıda hazır bekletti ve yan tarafına uzanarak G3 ile etrafı gözetlemeye başladı. Arada da arkasına dönerek köy yolunu bakıyordu. İçinden bir ses 4. Bölüğün buradan geleceğini söylüyordu. Ya da öyle hissediyordu.

Gece çok uzun olacaktı anlaşılan. Hava soğuk ve puslu, beklemek sinir bozucuydu. Hele hareketsiz beklemek vücut kasılmasına sebep oluyordu. Ama yine de sessiz ve hareketsiz beklemek zorundalardı.

Yamaçtan Suriye köyleri görünüyordu. Sık olmasa da sokak lambaları yanıyordu. Sema ile oldukları son gece geldi aklına. Tanyerine doğru ayrılmıştı, evden. O zamanda sokak lambaları henüz sönmemişti. Yolun karşısında bir lambanın altında durup ona baktığında, Sema da pencereden ona el sallıyordu.

Uzunca seyretmişti, onu. Bilemezdi ki son görüşüydü. Çok uzun bir süre yüreğinde ateş topu ile yaşadı. Hüzünlendi, ama şimdi mutluordu. Lakin “yıllar sonra bulduğunda ise böyle mi olmalıydı.” Göz ve yaşları birbirlerine hükmedemiyordu adamın. Göz kapaklarını kapattı. Yanaklarından süzülen yaşları sildi. Baş öne düşmüştü ki, patlama sesleri ardı ardına yankılandı. Gök yüzü aydınlandı. Anlık körlük oluşmuştu. Kulakları sağır eden mermi ve sesleri birbirinden fazlaydı. Makineliler çalışmaya başladı. Yoğun ama çok yoğun mermi sağanağı vardı.

Kendi mevzilerine doğru bakınca, çocuklar sinmiş kafalarını bile kaldıramıyorlardı. Çocuklarına baktı. Onlarda aynıydı. Guruba yazdı;

- “Sakın hamle yapmayın. İleri bir hareket olursa size bildireceğim.”

- “Anlaşıldı” karşılığını yazdılar.

- “Onbaşı! Bayrakla, Nevres Binbaşı ile temasa geç. Durumu anlat.

Ondan da “tamam” mesajı geldi.

Adam pür dikkat inceliyordu, çevreyi. Yamaçtaki ve kuledeki makineliler aynı noktaya ateş ediyorlardı. Sağ taraftaki kör noktadan giriş yapmayı düşünüyorlardı. Anlaşılan geçiş planları buydu. Kayanın üstüne bakınca uzun namluluyu gördü. Durumu subaylara bildirdi. Sağ kanatta Asteğmen vardı. “Yerlerinden ayrılmamalarını söylediği” anda sniper bir Mehmetçiği şehit etmişti. Bu atış kuleden gelmişti. Sniper sayısı da ikiye çıkmıştı. Adam hedef değiştirip kuledeki sniper’a nişan aldı. Tetiğe bastı, Sniper vurulmuştu. Sıra kuledeki makinelideydi. Nişancı şaşkındı. Arkadaşı yanı başında kanlar içinde ve cansızdı. Paniklediler, arkadaşına hamle yaptığında artık çok geçti. O da vuruldu. Makineli de susunca arka tarafta telaş başladı. Nereden ateş ediliyordu. Görmeye, bulmaya çalışıyordu. Tekrar

namlusunu büyük kayaya çevirdi, nişancıyı görebilmesi için asteğmen ve askerlerin hareket etmesi gerekiyordu. Asteğmene durumu yazdı. “Hazır olun... Şimdi mevzii değiştirin asteğmenim” dedi adam. Hareketleri fark eden kayadaki sniper görmek için başını kaldırdığında, hatasını canı ile ödedi. Şimdi bir makineli kalmıştı. Ama hala roketatar görünürlerde yoktu. Karşı taraf kargaşa içinde sağa sola koşturuyorlardı. Hedefe giren her hareket düşüyordu. İhtiyar kurt hiçte boş değildi. Komutanlarından biri karakolu gösteriyordu, kuleye. Oysa kulede kimsenin olmaması gerek diye düşündü. Kulenin ağaç dallarıyla örtülü tarafından roket ateşlendi. Karakol önceki yerinden isabet almış, kapı girişi ve salon artık yoktu. Karakol iki odacık gibi duruyordu. Peşinden bir roket daha geldi. Karakolun solundaki yatakhane yerle bir oldu. Komutan yamaçtaki makineliye sağ kanata atış yapmasını söyledi. Makineli tetiğe bastı. Şerit bitene kadar parmağını çekmedi. “Demek ki yamaca iki makineli kurulmuş” dedi. Yardımcısı şerit takarken bedenini açıkta bıraktı. An o andı ve şeridi takamadan mermiyi sol şakağından yemişti. Nişancı kısa şaşkınlıktan sonra şeridi takmak için hamle yaptığında o da sağ şakağından vuruldu. Roket atan görmüştü hedefi. Yeni roketi alıp omuzuna koydu. Nişangâhtan baktığında ihtiyar ile göz göze geldi. Küfürler ediyordu. “Bu sefer değil” dedi ve tetiğe bastı. Roket namludan çıkmadan atıcısı kapalı olan sol gözünden vurulmuştu. Roket ve atanı ayrı ayrı düştüler yere.

Karşı cephe şaşkınlık içinde sağ kanata yaptıkları hamleyle devam ediyorlardı. Yamaçtaki 3. makineli yol açmak için sağ kanadı dövüyordu. Çocuklar kıpırdamıyor, mermiler başlarının üzerinden geçip bir metre gerisinde toprağa saplanıyordu. Ne adam makinelinin hedefinde ne de makineli adamın hedefindeydi.

- “Yüzbaşım, makineli hedefimin dışında, o da beni görmüyor. Onu sizin susturmanız gerek.”

- “Başımızı bile kaldırmaya müsaade etmiyorlar.”

- “Ya da atış yapmasını engelleyin. Ben sağ kanada girişi kesmeye çalışacağım.”

- “Tamam kaptan.”

- “Asteğmenim durum nedir.”

- “Bir şehit bir yaralımız var.”

- “Kahretsin. Dikkat edin sızmaya başladılar. Çavuş, sağ kanada asteğmene destek ver.”

- “Anlaşıldı kaptan.”

Adam, mermileri bitene kadar sağ kanadın ilerlemesini kesmişti. Sol kanat makinelinin rahat çalışmasını engellemiş, karşı taraf ileri kolun püskürtüldüğünü görünce geri çekilme emri verdi.

- “Geri çekiliyorlar. Anı değerlendirmeliyiz. Beni koruyun. Makineli yuvasına gidiyorum.”

- “Gitme baba” diye yazdı Asteğmen.

- “Evet. Gitme baba” diye ekledi Yüzbaşı.

- “Teşekkürler çocuklar. Sizi seviyorum.”

Atak yapmadan önce şarjörünü çıkarttı. Mermileri kontrol etti. Şarjörün yarısından azında mermi vardı. Bu da yeter diyerek mevzisinden çıktı.

Çok mutluordu. Yüzbaşı “baba” demişti. “Daha ne olabilir ki” iç sesiyle kendine yükleme yapıyor, mutlu bir şekilde kayalardan zıplayarak düşman makineli yuvasına yaklaşıyordu. Yüzbaşı ateş etmeyi serbest edip makineliye nefes aldırmiyordu. Yuvaya 50 metre kala rahat atış yapacak bir yer buldu kendine, sırtını kayalara yasladı, G3’ün kayışını dirseğine, kalan boşluğu da bileğine dolayarak destek sağladı. Nişan alıp tetiğe bastı, nişancı kanlar içindeydi. Yardımcı makineliye geçerken tüm mermiyi boşaltı, yardımcı da kanlar içinde birçok yerinden vurulmuştu. Aşağıdakiler durumu fark ettiler ve yaylım ateşine başladılar. Adam ilerleyemedi. Bu durumu subaylar gördüler, yeni hedef için emir veridiler. Bu sefer yoğun ateş karakol tarafından geliyordu. Anı değerlendirmek için diğer kayaya atladı. Tutunduğunda sarkık halde kendini yukarı çekmeye çalıştı. Aralıklıda

olsa karşı taraftan gelen mermilerden isabet aldı. Sol kolundan vurulmuştu. Tek eli ile bedenini çekemiyordu, bir müddet sonra yoruldu ve düştü. Hep bir ağızdan “babaaa” diye bağırdılar. Adam kayalara çarparak bir düzlüğe yüzüstü kapaklandı. Başını da çarpmıştı. Yüzü kan içindeydi. Kendine gelmeye çalıştı. Sol kolunu da fazla hareket ettiremiyordu. Bir iki hamleden sonra kendini toparladı. Kalktı. Önündeki ağaca baktı. Birkaç adım gerilip hız alarak koşmaya başladı ve kendini boşluğa fırlattı. Kalın bir dalı yakalayıp oradan da kule direklerine geçti. Tırmandı ve MG3’e ulaştı. Şeridi taktı. Namluyu geriye döndürdü. Nişan aldı. Büyük kayanın oradaki teröristlere mermi yağdırıyordu. Birlik neye uğradığını şaşırmış, darmadağındı. Çoğu vurulup yere düşüyorlardı. Bilinçsizce kaçıyorlar, kaptan fırsat varken hiçbirini kaçırmayı düşünmüyordu. Şerit takıp ateşe devam ediyor, seslerden oluşan gürültü neredeyse mermi seslerini bastırıyordu.

Artık sesler kesilmişti. Herkes geri çekilmiş, askerlerin bir kısmı mevzii de kalarak karakola gelmişti. Yaralılar taşındı. Sema yaralı askerlerle ilgilenirken gözleri de sevdiği adamı arıyordu. Göremedi. “Kaptan nerede?” diye seslendi, oğluna. Yüzbaşı görmediğini söylerken annesinde ki hüznün, sevgi ve şefkati de yakinen tanıyordu. Kadın telaş ve hüznüyle şekilde etrafa bakıyordu. Asteğmen “Babam bu, geliyor” diye bağırdı, sevinçle. Mg3’ü boynuna asmış, şeritler her iki yandan sarkıyordu. Ellerinde ise şerit kutularını zor taşıyordu. Koştı babasına sarıldı. “Yaralısın” dedi. Adam, şerit kutularını uzattı. Kolu ve başı kanıyordu. Beraberce karakola yürüdüler. Yüzbaşıda gelmişti. Mg3’ü aldı. Sağ tarafından destek verdi adama. Adam anı yaşıyordu. Sağ tarafında büyük oğlu yüzbaşı sol eliyle babasının belinden tutmuş omuzu ile de payanda olmuş, adam da sağ eliyle oğlunu sarmalamış mutlu ve huzurlu bir şekilde oğlunu seyrediyordu. Akan gözyaşlarına kana bulanmış sakalları da set olamıyordu. Kadın gördüğüne inanamıyordu. Adamı ve iki oğlu sarmaş dolaş geliyorlardı. Adamı kanlar içindeydi. Zor yürüyordu.

Gördüğüne mi üzülmeliydi yoksa yaşadığına mı sevinmeliydi. Koştı, adama sarıldı. Eliyle yüzünü okşamak istedi, kan içindeydi. Adamın kolundan da kanlar akıyor, pantolonu da kırmızıya bulanmıştı. Kazağını sıyırdığında sol boşluktan da vurulmuştu. “Babanızı yatırın” dedi çocuklara. Artık hiçbir şey garip gelmiyordu. Kadının hali, konuşmaları ve tavrı herkes için sıradan olmuştu. Kazağını sıyırdı. Gördüğü manzara kötü idi. Mermi karşı taraftan çıkmıştı. Yıkayıp temizledi yarayı, tampon yapıp sardı.

- “Çok dik adamsın be dostum” dedi.

- “Bildiği doğrudan şaşmaz” dedi Asteğmen.

- “Evet oğlum, doğru bildiğinden şaşmaz.”

- “Dinlenmelisiniz” dedi Yüzbaşı.

- “Şimdi değil” dedi adam.

- “Daha ne yapacaksınız ki? Koca ordu ile tek başınıza sa-
vaşıyorsunuz.”

- “Annen gibi sen de abartıyorsun. Ama resmi konuşmayı bırakamadın.”

- “Özür dilerim kaptan. Ama dinlenmelisin.”

- “Tamam yüzbaşım. Beni karakolun arkasındaki pusuya götürün.”

Çocukları adamı pusuya götürür.

- “Şimdi MG3 makineli tüfeği kurun. Bir tane de tüfek bırakın.”

- “Şimdi ne yapacağız?”

- “Muhaberat, binbaşı ile görüştün mü?”

- “Herşeyi bildirdim, baba. Bir şey yapamamaktan delirdi. Size de sitemlerini söyledi.”

- “Onun yapabileceği bir şeyi yok.”

- “Bakın çocuklar. Onlar hayli zayıf verdi. Toparlanıp “silme” taarruzu yapacaklar. İyice dinlenin.”

- “Nasıl yani baba” dedi asteğmen.

- “Topyekûn yani. Ancak hala 4. Bölük muamma. Sanırım bu köy yolundan gelecekler. Ön taraf sizlerin, arka tarafta Mezopotamyalıyla benim.”

- “Ben de burada kalacağım” dedi Sema.
- “Sen önce ALLAH’a sonra muhaberat onbaşısına emansin. Anladın mı, onbaşı?”
- “Anladım baba.”
- “Ya siz yiğit subaylar. Birer sigara yakalım mı?”
- “Ama yerimiz belli olur.”

Adam gülererek;

- “Belli olmayan neremiz kaldı ki?”

Asteğmen paketi çıkarttı önce babasına sonra da abisine uzattı, sigarayı. Yüzbaşıda sigaraları yaktı. Anne ise gururla seyrediyordu.

- “Bir tane de ben mi yaksam acaba?” Dediğinde,

Hep birlikte “Hayır” dediler. Sonra da gülüştiler. Kadın adamın yanında yığının üstünde oturmaktan rahatsız değildi. Yılların özlemi hayalleriydi, yanında ki, ondan hiç ayrılmıyor, hep yanında yanı başında oturuyordu. Yaş itibariyle olsa da bir arada görünseler de bu durum herkes için bir ünlem taşıyordu. Ama kimse konuya nereden gireceğini bilemiyordu. Aslında ortamı da pek bozmak istemiyorlardı.

- “Bana anlatmadığınız çok şey var, biliyorsunuz değil mi?” diyerek söze başladı yüzbaşı.

- “Konuşuruz oğul. Önümüzdeki çer çöpü temizleyelim. Konuşuruz.”

- “Tamam. Konuşuruz baba.”

- “Memnun oldum.”

- “Herkes baba diyor, sanırım bende modaya uydum.”

- “Yine de güzeldi. Gururum okşandı.”

Sema konuşmaları pür dikkat dinliyor ve izliyordu. Her defasında ramak kalıyordu finale. Bu heyecanı an be an yaşıyordu. Öyle ki bazen kalbi yerinden çıkacak hissine kapılıyordu.

- “Erattaki son durum nedir?”

- “İki yaralı bende var” dedi yüzbaşı.

- “Bir şehit ve dört yaralıda bende” dedi asteğmen.

- “Onbaşı! Yaralıları yanına al, anneyi de. Mezopotamyalı

benim yanımda. “C” düzeni ile yerleşeceğiz. Yüzbaşım bir manga ile düzenin sol ucu yine senin. Bir manga ile sağ uca senin asteğmenim. Kalan bir manga ile göbekte senin Çavuş.”

- “Bizim manga komutanı kim baba?” Dedi onbaşı, tebesüm ederek.

- “Tabii ki annen, kaba ve sakal gibi bir psikopatı vurdu senin manga komutanın.”

- “Onur duyarım kaptan.”

Yine gülüştüler. Herkes yerlerine geçti. Yine bekleme zamanı. Adam Mezopotamyalı ile baş başa kaldı.

- “Nasılsın oğul.”

- “İyiyim efendim.”

- “Bu savaşın ne olduğunu biliyor musun?”

- “Evet efendim. Ülkemin millet ya da ırklarla savaşı değil.”

- “Yani?”

- “Dediğiniz gibi. Bizler bu topraklarda doğduk ve bu topraklar büyüttü bizi. Atalarımın şehit olduğu bu tertemiz Anadolu toprağını koruma görevi şimdi benim. Kandırdıkları iş birlikçileri olsa bile, hiçbir emperyalist bu toprakları kirletemez. Geldikleri gibi giderler.”

- “Aferin evlat. Milletimizin kalanı da bu aydınlıkta olabilse...”

Asteğmenden mesaj gelir.

- “Durum nedir?”

- “Normal.”

- “Normal.”

- “Sızma harekâtı yapıyorlar, sanırım bu sefer gürültü çıkartmadan ilerleyecekler. Çok dikkatli olmalıyız.”

- “Çavuş, her iki kanattan kaçanlar sizin. Merkez sensin. Dikkatli ol.”

- “Anladım efendim.”

- “Yüzbaşım, yamaç ve zeytinlikler önemli.”

- “Farkındayım. Sizde durum nedir?”

- “Gayet iyi. Mezopotamyalıyla muhabbet ediyoruz.”

ta ta ta ta...

- “Ahh... yandım anam...”

Grav grav...

Sesler sağ kanattan geliyordu. Sol kanat sessiz. Göbekten de silah sesleri gelmeye başladı. Demek ki sızanlar olmuştu.

- “Onbaşı, tetikte ol ve çavuşa destek ver.”

- “Tamam baba.”

Onbaşının bulunduğu yerden de ateş desteği başladı. Akabinde sol kanattan da silah sesleri duyuldu. Anlaşılan çatışma her noktada kızışmıştı.

- “Çok dikkatli olmalıyız evlat. Gözünü dört aç.”

- “Anladım efendim.”

- “Sen MG3’e geç. Biraz ağrılarım var. Sırtımı yaslayıp karakol tarafını gözetleyeceğim.”

- “Peki efendim.”

Ön taraf cephenin göğüs göğüse çarpışma arifesindeydi. Çatışma, taraflar arasında mesafeyi daraltmış ve çok çetin geçiyordu. Üç askeri daha vurulmuştu asteğmenin, zor durumdaydı. Yaralıları almak için “koruyun beni” dedi yanındakilere ve hamle yaptı. İlk müdahaleyi yaptı, üçüncü askeri başından vurulmuştu. Pantolondan kestiği kumaş parçasıyla askerin başına bandaj yaptı. Sırtladı askerini, mermi yağmurunun altında zorlukla taşıdı. Emniyetli bir yere getirip bırakırken sağ omuzundan vuruldu. Sesini bile çıkartmadı asteğmen. Yanındaki eratlardan biri durumu bildirdi.

- “Ben oraya gidiyorum” dedi yüzbaşı.

- “Yerinde kal. Ben giderim” dedi kaptan.

- “Sen zaten yaralısın.”

- “Fark etmez, konumunuzu bozmayın ve çok dikkatli olun.”

- “Pekiyi kaptan” dedi yüzbaşı.

- “Onbaşı Yörük’ü benim yanıma gönder.”

- “Hemen baba.”

Yörük geldi, adam birkaç şarjör daha takviye aldı ve mevzii-den fırladı. Oğlu vurulmuştu, bir yandan da duygularını zapt

etmeye çalışıyordu. Karakolun sağ arka çalılıklarında kayboldu. Yaralarına aldırmadan hızlı hareket ediyordu. Asteğmenin bulunduğu mevziinin üst tarafına pusu attı. Şarjörleri yanına dizdi ve tek tek atış yapmaya başladı. Hücum edenler de mevziidekiler de şaşkınlık içindeydi. Panikleyip düzeni dağıtan teröristler kendilerini açık hedef haline getirdi. Bu durumu hem mevziidekiler hem de kaptan iyi değerlendiriyorlardı. Kaptan şarjör değiştirerek seri atış yapmaya başladı. Çatışma artık tek taraflı gibiydi, fazla uzun sürmedi. 10-15 dakikada onların sol kanadı çökmüştü.

Bu sefer sağ kanatlarından yüklenmeye başladılar. Yüzbaşı hattı bozmadan disiplinli bir şekilde savunmadaydı. Çatışma 5 dakika gibi kısa bir zaman sürdü. Aniden karşı taraf çekilme kararı aldı. Hiçbir neden yokken, kimse anlam verememişti.

Bir anda mıntıka boşaldı. Yüzbaşı yaralı olanları, sadece mutfağı kalmış karakola taşınmasını, diğerlerinin de çok uyanık olup mevziide kalmasını söyledi. Sağ kanattakilerde yaralıları taşıdılar. İki şehit daha vardı, asteğmende. Kendisi de omuzundan vurulmuştu. Baba oğlunun yanına gitti, oğlunu oturur şekilde gördü. Silahını yere atarak yanına çöktü. Gördüğü manzara adamın içini dağlıyordu ama sırası değildi duygusallığını diyerek dişlerini öyle sıkıyordu ki, ısırıldığı dudaklarından kan akıyordu, adamın. Sadece gözler konuşuyordu. Yarasına baktı, kalkıp sırtına aldı oğlunu ve karakola götürdü.

Sema yine yaralı askerlerle ilgileniyordu, yüzbaşı da. Kaptan sırtında oğlu ile geldi, herkes şaşkınlık içindeydi. Yüzbaşı ve askerler koştu ve kaptanın sırtından asteğmeni aldılar. Üstünü çıkarttıktan sonra yüz üstü yatırdılar. Mermi kemikte kalmıştı. Kaptan, ateş yakılmasını söyledi, bir de kasatura istedi.

- “Ne yapacaksın” diye sordu Sema.
- “Mermiyi çıkaracağım.”
- “Delirdin mi, sen?”
- “O ne yaptığını biliyor, anne. Meraklanma sen.”
- “Ama narkoz yok oğlum.”

- “Gerek yok anne.”

Kadın oğlu gibi sarıldı, asteğmene. Elini tuttu. Diğer eli de abisindeydi.

Mikroptan arınmış kasatura adamın elindeydi, Sema yaranın etrafını temizledi. Kaptan kasaturanın ucuyla mermi çekirdeğini oynattı. Yüzeye kadar mermiyi çıkarttı ve bıçağı bırakarak dişleriyle çekirdeği çıkarıp aldı. Sema hemen müdahale etti. Temizleyip tampon yaptı. Sıkıca bandajladı. Asteğmen terler içinde, yüzü de kıpkırmızıydı. Ama hiç sesini çıkartmadı.

- “Bitti oğlum, gık bile demedin. Geçmiş olsun. Çok kuvvetliymişsin.”

- “Çocukken bolca tereyağı ve bal yedirdiyordu, babam da... Teşekkür ederim anne. Eline sağlık.”

- “Babanın eline sağlık oğlum” dedi kadın.

- “Babam nerede?”

- “İleride sigara içiyor.”

- “Anne!”

- “Efendim oğlum.”

- “Yanına git istersen, ağlıyordur o.”

- “Anladım oğlum.”

Adam oradan uzaklaşmış, arkası dönük sigara içiyordu. Kadının yanına gelip elini tuttu. Başını omuzuna yasladı. Kadın da onunla ağlıyordu.

- “Sanki onca mücadeleyi sen vermemiş gibisin” dedi kadın.

- “Neden ki?”

- “Ağlıyorsun.”

- “Sen de ağlıyorsun. Kaldı ki bu mücadeleyi de beraber veriyoruz.”

- “Neden ağlıyoruz o zaman?”

- “İnsanız be gülüm, insanız be yosun gözlüm. Her ne kadar ölümle kolkolaysakta insanız, işte. Çocuklarımız vuruluyor, ölüyorlar. Yanlış öngörünün, kandırılmanın ya da çıkar merkezine ulaşılık etmenin bedellerini, henüz baharını yaşamamış

bu gencecik yavrular ödüyor. Adalet bu değil. Bir millet hoyratça bu şekilde böyle harcanamaz, harcanmamalı da. Özellikle atalarının kanlarıyla kurulan bu vatanın milleti böyle harcanamaz. ALLAH kahretsin bu zihniyetleri” diye bağırdığında yaralıları sağladı o tarafa döndü. Baba kızgındı ve hala söylenmekteydi.

- “Baba bir şey mi oldu?” Dedi yüzbaşı.
- “Çok şey olduğundan boş ver oğlum. Durum nedir?”
- “Üç şehit ve on yaralımız var. Sıyrık alanları saymıyoruz.

Siz ve asteğmen de hariç.”

- “Erzak?”
- “Yok.”
- “Mühimmat?”
- “Yok gibi...”
- “Tüm mühimmata sayım yaptır.”
- “Tamam baba.”
- “Çavuşa söyleyin dolu olan şarjör sayısını bildirsin.”
- “Emredersin komutanım.”

Adam düşünüyordu. Mıntıkayı ve olanları göz gezdirdi. Bir daha defalarca yaşayarak düşündü. İşin içinden çıkmalıydı. Ama olmuyordu bir türlü. Gözlerini kapattı. İstanbul’u düşünüyor gibi Cehennem Deresini düşündü. Adım adım her milimetre karelerinde gezindi.

- “Yüzbaşım.”
- “Efendim.”
- “Düzeni aynen koruyacağız. Sen yerindesin. 10 askerle dizilişi yaparsın. Çavuş 6 askerle aynı yerde. Onbaşı 4 askerle de sen sağ kanattasın. Çatışmaya girebilecek yaralılar, Yörük, Mezopotamyalı ve iyi nişancıardan da 3 asker bu pusuya. Sema, diğer yaralılarla aynı yerdesin, telsizde sende asteğmenim.

Çavuş tüm askerlerdeki mühimmata sayım yapıp geldiğinde sonuç suratına yansımıştı.

- “Komutanım!”
- “Evet çavuş.”

- “Adam başı bir şarjör mermimiz var.”
- “Bu çok kötü” dedi yüzbaşı.
- “Hedefi yaklaştırmadan ve tek tek atış yapmalıyız, boşa sıkılacak mermimiz yok. Asıl kötü olansa ve tahminimce şafakta saldıracaklar. Bu sefer sol kanadımızdan saldıracaklar. Bu bir. İkincisi ise muamma olan 4.bölükleri. Onlar da tepeden yani köy yolundan saldıracaklar. Nedenine gelince çatışmayı ansızın kestiler. Bu da büyük ihtimalle muamma olan 4. Bölük-ten gelen emir olduğunu düşünüyorum.”
- “Bunu neden yapsınlar ki” diye sordu asteğmen.
- “Çünkü sabaha karşı çift taraflı kıskaç operasyonunu yapacaklarını sanıyorum. Sizlerin fikirleri nedir?”
- “Mantıklı görünüyor.”
- “O zaman anlaşılmayan bir şey var mı?”
- “Yok efendim.”
- “Onbaşı telsizi ver.”
- “Buyur baba.”
- “Bayrak konuşan 1.9.2.3”
- “Bayrak dinlemede.”
- “Bu bir rapordur, bayrak! Toplanıyorlar. Şafak vakti harekete geçecekler. 4.bölükleri de köyden saldıracak. Yani senin anlayacağın çift taraflı kıskaç yapıp silme taarruzunda buluncaklar. Şimdi, erzak yok, mühimmat ise adam başı bir şarjör.”
- Bayrak konuşamıyordu. İnanılmaz bir durumla karşı karşıya idi. “Resmen ölümü bekliyorlar” dedi içinden.
- “Bayrak orada mısın?”
- “E, evet...”
- “Bu da sana son konuşmamdır. İyi dinle.”

- “Binbaşım... Osman Nevres... Hasan Tahsin iyi dinle bu son sözlerimi. Karşı taraf bir tabur biz ise bir takımdık. Şimdi onlar yarım tabur biz ise şehitlerimiz ve yaralılarımızla hattı savunacağız.

Alaydan, ordudan gelen yoksa eğer, şimdi... şimdi...”

Devamını getiremedi ve telsizi asteğmene fırlattı. Kimseden ses çıkmıyordu. Kaptan tüfeğini kaptığı gibi;

- “Mezopotamyalı, Yörük benimle gelin” dedi ve başka bir şey demeden Cehennem Deresi boyunca yürüdü.

- “Siz ikiniz arkanda kalın ve beni koruyun.”

Karakola gelirken çatıştığı bölgeye geldiler. Yerde yatan teröristleri göstererek;

- “Erzak çantaları, şarjörleri varsa tıbbi malzemeleri toplayın.”

- “Tamam baba.”

- “Baba kalaşnikof var, burada.”

- “Dönüşte, bu pusuda ne varsa hepsini alalım.”

- “Tamam.”

- “İleride iki kişi daha olacak. Onlardan da ne varsa alıp geri dönelim.”

136 Etrafa ve özellikle köy yoluna baktılar, herhangi bir hareket görünmüyordu. Geri dönüp terörist pususunda ne varsa toplayıp karakola döndüler. Sema heyecanlı ve endişeli bir şekilde adamın yanına gidip;

- “Nerelerdeydin sen?”

- “Geldim yosun gözlü. Bu erzakları ve mermileri çocuklara dağıttın. Bu tıbbi malzemeleri de guruplara tanzim edin. Bir de köy yolunda şimdilik hareketlilik yok.”

- “Bu iyi oldu baba!”

Çavuş ve onbaşı yanlarına birer manga alıp sağ kanattaki büyük kayanın oraya ve sol kanattaki cehennem deresinin girişindeki çatışma alanlarına gitsinler. Orada da erzak, cephane ve ne varsa alıp gelsinler.

- “Tamam” dedi yüzbaşı. “Bir sigara yakalım mı, baba?”

- “Yakalım oğlum.”

Yüzbaşı sigaraları uzattı ve yaktı.

- “Herkes sigara verin yaksınlar. Her nefes alışlarımı farklı noktalarda tuttursunlar. İçmeyenlerde yaksın.”

Kaptanın niyetini anlayan yüzbaşı birkaç askeri pusulara göndermek için görevlendirdi.

- “Emredersiniz komutanım. Şimdi mevzilere gidiyorum.”

- “Annene de bir sigara yakıp verir misin?”

- “Peki efendim.”

- “Şimdi tam sırası, sonra konuşacağımız soruya gelelim.”

- “Anlatmak zorunda değilsin, baba.”

- “Sor oğlum sor. Madem bu gece ya da bu sabah bizim son anlarımız, bilmekte hakkınız.”

- “Pekiyi baba. Tanışıyor musunuz?” Diye sormuştum.

- “Yolculuk başlarken tanışmıyorduk. Kafeteryada ayrı masaların karşılıklı cam kenarlarında oturuyorduk, yani sizlere gelmeyi beklerken. Arada, annende bende sesler duyar gibi oluyorduk. Şaşkınlık içindeydik.”

- “Duyar gibi olduğunuz sesler nasıl bir sestir, efendim?”

Tren sesi, telsiz sesleri ve de çatışma sesleri gibi seslerdi.

- “Nasıl yani, baba?” dedi asteğmen.

- “Kafeteryada sadece biz duyabiliyorduk bu sesleri. Diğer insanlar normal yaşamlarına devam ediyorlardı.”

Tüm askerler şaşkınlık içinde dinliyorlardı. Hepsinin nutku tutulmuş anlamsız gözlerle ve hayretler içinde birbirlerine bakıyorlardı. Devam etti adam;

- “Yardım çağrılarını telsizden gelen sesler. Sonra makiNELİ ve roket sesleri bastırıyordu dua eden askerlerin seslerini. Bir bir düşüyorlardı.”

- “İnanılır gibi değil. Sanki görür gibi” dedi yüzbaşı.

- “Evet çocuklar” dedi kadın. “Sesi görür, görüntüyü duyar gibiydik” diye ekledi.

- “Öyle ki; bu durum bizim suratımıza yansımış ve birbirimize baktığımızda da şaşırıyorduk, böyle tanıştık ve aynı yere yolculuk yapmamız da ayrı bir tesadüftü.”

Kadın adamın yanına gelerek oturdu. Gözlerine bakıp seyrediyordu.

- “Ancak biz yıllar önce tanışmıştık” dediğinde yüzbaşı, asteğmen ve oradakiler şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı.

- “Nasıl yani, aşk mı yaşamıştınız?”

- “Evet, oğlum.”

- “Nasıl hatırlamazsınız?”

- “İlk andan itibaren şüphe içindeydik. Ama bana annenin öldüğünü söyledikleri için, işte bu kadın “Yosun Gözlüm” diyemiyordum.”

- “Bende aynı şüpheler içindeydim. Sevdiği kadının öldüğünü söyleyince umutlarım havada kalıyordu.”

- “Ancak Filistin askısında baygındım, sayıklamışım. Annen o zaman benim olduğumu anlamış. Bana ise, ta ki karakolun yamacına gelip arabayı sakladıktan sonra havanın kararmasını beklerken söyledi.”

- “Vay be. Duyuyor musun, kardeşim, tanışıyorlarmış. Acaba birbirimizi ondan mı çok sevdik. Anne, sen yoksa bu adam için mi tekrar evlenmedin?”

- “Evet oğlum. Ben bu adam için hiç evlenmedim.”

- “Anlamadım anne!”

- “Yani zaten evli de değildim.”

- “Ne diyorsun anne. Nasıl yani? Hüviyetimde yazan “baba” kim? Yoksa senin oğlun değil miyim?”

- “Sen bu güne kadar sadece babanı sordun. Evliliğimizi değil.”

- “Ortam kritik, hassas hatta ölüm deresi olduğundan, annenin anlatmasını ben engelledim. Konsantrasyonumuz bozulmasını diye.”

- “Tabii ki de benim oğlumsun. Seni ben dünyaya getirdim. Almanya da olduğumuz için de evli olmam gerekmiyordu. Baba adı olarak da... İşte bu adamın adını yazdırdım, hüviyetine.”
Dediğin de Sema, herkes donup kalmıştı. Yutkunarak;

- “Çünkü... Çünkü...”

- “Çünkü ne anne?”

- “Çünkü... Bu adam senin baban!”

Herkes şokta ve oldukları yerde kala kalmış bir şekilde ağlıyorlardı. Yüzbaşı ne diyeceğini bilemedi. Onca sene ölü bir baba vardı hayatında. Yıllarca babasız büyümüşü ve onca sene sonra babası karşısındaydı. Travmalık bir durumdu, ne yapmalıydı. Koşup boynuna mı sarılmalıydı yoksa yakasına yapışıp yılların hesabını mı sormalıydı. Aslında buna da hakkı yoktu. Adamda oğlundan habersizdi. Yoğun met cezirler yaşıyordu. Annesi yanına gitmek istedi, cesaret edemedi. Babası yanına gitti.

- “Böyle düşünceli olmuyor, oğlum. Ortama geri dönmelisin. Hesap soracaksan benden sor. Ama geri dön.”

Yüzbaşı iki elini babasının omzuna koydu.

- “Sen... Sen...”

Herkes sus pus, yüzbaşının tepkisini kestiremiyorlardı.

- “Sen... Babam... Babamsın.” Diyerek sarıldı, dört'ü birden kenetlendiler. Herkes seviniyor, çılgık atarak ağlaşıyorlardı. Bu gözyaşları mutluluğun ifadesiydi. Öyle ses çıkardılar ki karşı cephe bile şaşırılmıştı.

- “Çi diqewime, heval. Ev şabuna çi ye? Hem be tirs u. *(Ne oluyor arkadaş? Bu sevinç nedir? Hem de hiç çekinmeden.)*”

- “Ez texmin dikim ku lezedekirina. Ew ji bo wi keyfxweş bibin. Runin ü ji aliye leşkeran ve bi çixare nezi a Bolugur teqand ü heta niha li texmin. *(Sanırım takviye geliyor. Onun için seviniyorlardır. Sigara ateşlerine bakılırsa şu anda bile sanırım bir bölüğe yakın asker var.)*”

- Bila bisekine we erişe. *(O zaman saldırıyı öne alalım.)*”

- No heval. Femandare Mc. Carter got ji bo min sekandin. Herdu aliyan lepen plan, ma te ji bir? *(Olmaz arkadaş. Komutan Mc. Carter beni bekleyin dedi. İki taraftan kısaç planı, unuttun mu?)*”

- “An ji em niha biminin. *(Ya geç kalırsak?)*”

- “Ku femandaren. *(Komutan o.)*”

- “Damn. *(Lanet olsun.)*”

Cehennem Deresinin bu yakasında ise; sevinç, hüznün, mutluluk, gözyaşı hepsi birbirine karışmıştı. Yaralılar bile neredeyse kalkıp oynayacaklardı.

Onbaşı;

- “İşte şimdi bizi yenemeyecekleri kesinleşti” dedi Karadeniz şivesiyle. Yine gülüştüler. Yüzbaşı kardeşi Asteğmene dönerek;

- “Yıllarca babasızlık içimde kabuğu olmayan bir yara idi. Ama en çokta senin gerçek kardeşim olduğuna sevindim.”

- “Sanırım kardeşin daha çok sevinmiştir” dedi adam.

- “O niye ki, aynı sayılır.”

- “Şöyle ki, ben bir çocuğum daha olsun istiyordum. Kardeşin istemiyordu. Bir gün, sanırım üzüldüğümü sanıp, bana ‘tamam bir çocuğun daha olsun, ama abim olsun’ dedi.”

Asteğmen biraz mahcup ve utangaç bir sesle;

- “Baba yaaa...”

Hep beraber gülüştüler ve gülmeler tekrar kahkahaya dönüştü. Sema;

- “Bakın çocuk ileri görüşlüymüş. Hakkını yememek lazım, doğmadan öncesini bile görmüş. Buna ne denir bilmiyorum.”

Kahkahalar etrafı ses dumanına çevirdi, dalga dalga yayılıyordu.

- “Vay be birader, millette öngörüü zor bulurken sende dört bir görü var. Boyutlar arası yani... Hımm...”

- “Mahcup ediyorsun beni be abi.” Dediğinde yüzbaşı kardeşine öyle bir sarıldı ki, dağlar bile saygı duruşuna geçmişti.

Adam bu tablodan çok mutluydu, kadını yanında başı omzunda, iki oğlu karşısında. Daha ne olsun ki...

- “Baba! Bu çok zor bir durum, seni ve kardeşimi bulmuşken...”

- “Sus oğlum. Sırası değil.”

- “Tamam baba. Anladım. Şimdi daha da güçlüyüm.”

- “Bak böyle daha iyi.”

Çavuş mangasıyla döndü rapor için.

- “Onbaşının topladıklarıyla yaklaşık adam başı on şarjörün üzerine çıktık komutanım.”

- “Aferin çavuş.”

- “Bunlarda kalaşnikof. Altı tane kadar...”

- “Ne yapalım, baba.”

- “O silahları, bu mevziide bırakalım. Buradaki silahları da öndeki mevziilere paylaşır. MG3 mermisi var mı?”

- “Kuleye gidemedik efendim. Ancak büyük kayadan Sniper’ı aldık. Mermileri de hayli var.”

- “Bu çok güzel oldu. Teşekkür ederim, şimdi gidebilirsiniz.”

- “Emredersin efendim” dedi çavuş. Mangasıyla beraber silahları ve mermileri dağıtmaya başladılar.

- “Yine ne yapacaksın, baba?”

- “Yamaçtaki düzlüğü gördün mü? Önünde küçük bir ağaç var. Sanırım orası hem köy yolunu hem de Suriye tarafını görüyor. Dereye de hâkim. Sniper ile oraya pusu atacağım.”

- “Baba çok zorluyorsun kendini.”

- “Düşünceyi ve eylemi geniş tutamadığımız sürece onlar gibi oluruz. Sayıca da üstün olduklarına göre...”

- “Ben de konuşuyorum işte. Hem de sana.”

- “Tanımaya başladın, abi.”

- “Şimdi ne olacak baba?”

- “Tetikte bekleyeceğiz. Tanyeri ile saldırıya her iki taraftan başlarlar. Aslında ön cephede bu cephede zor direnecek.”

- “ALLAH’ın izniyle başarırız.”

- “ALLAH’ın izniyle, oğlum.”

Susunluğu Sema bozdu. Adamın elini tuttu diğer eliyle de oğlunun elini. Sustular, sadece ten ve gözler konuşuyordu. Adam arada gökyüzüne bakıyordu. Bulutların ağırdan hareketlenmeye başladığını gördü. Tanyeri yaklaşıyordu. Yarım saat sonra şafak sökecekti. Artık veda zamanıydı.

- “Evet, çocuklar, gurupların komutanları belli herkes yerlerine. Bu mevziide senin Asteğmenim. Unutmayın! Artık maçın

intikalarındayız. Gazamız mübarek olsun.”

- “Gazamız mübarek olsun” diyerek herkes yerlerine geçti.

Kaptan sniper’ı alarak yamaca hareket etti. Mezopotamyalı;

- “Efendim bende geliyorum.”

- “Yerinde kal çok tehlikeli.”

- “Sizi yalnız bırakmam. Öleceksem de bu güzel uğurda ve de sizin yanınızda ölmek bir şereftir.”

- “Deli çocuk.” Diyene kadar Mezopotamyalı yanına geldi, hatta bir koruma gibi önünde ilerliyordu. Yamaca tırmandılar. Uygun bir yer bulup yerleştiler. Mezopotamyalı dereyi karşına aldı. Arada Suriye tarafını da gözetliyordu.

Artık şafak vaktiydi. Tepenin başında bir karartı belirdi. Dürbünle iyice baktığında üç koldan inişe geçmişlerdi, 4.bölük. Seyir düşündüğü gibi geliyordu. Hemen guruba yazdı, “4.bölük köy yolunda ve üç koldan iniyorlar”. Yüzbaşı da asteğmen de şaşırمامışlardı, “Buradakiler de bizden yana ağırlıklı üç koldan ilerliyorlar. Eş zamanlı yani.” Diye yazdı, yüzbaşı. “Haydi bismillah.” Dedi adam.

- “Görmediğin hiçbir şeye ateş etme Mezopotamyalı.”

- “Tamam efendim. Merak etmeyin.”

- “Öncüler geliyor. Ateş etme, ben ateş etmeden de sakın ateş etmeye başlama. Bırak sana kadar gelsinler. Hatta seni de geçsinler, pusudakiler onları karşılarlar. Asıl hedefimiz diğerleri, sahaya inmesini bekleyeceğiz.”

- “Anladım efendim.”

Öncüler görüş alanındaydı, adamın. Bekledi. Hatta dereye bile inmişlerdi. Çocuğun görüş alanına girdiklerinde o da ateş etmedi. Öncüler pusuyu geçmiş karakol mevziisine doğru ilerliyordu. Teröristlerin komutanı karşılık gelmediğini görünce adamlarına top yekûn iniş emrini verdi. Ve kalabalık inişler başladı. “Şimdi dere senin” dedi adam. Soldan inenleri hedefine alıyor ve tek tek indiriyordu. Bir an ne olduğunu anlayamadılar. Geri de çekilemediler. “Peşve... Peşve. İleri... İleri” diye

bağırıyordu, komutanları. Sniper'ın hedefinde bir bir düşüyorlardı. Kurtulanlar ise Mezopotamyalıya yakalanıyordu. Mezopotamyalı da dereden gelenleri avlıyordu.

Ön tarafta ki çatışma da şiddetlenmiş, savunma çok iyi yapılıyordu. Göbekteki çavuşta sol kanata destek veriyordu. Sağ kanadın durumu daha iyiydi. Henüz çatışma şiddetlenmemişti.

Her iki tarafta geri çekilmeden ilerliyordu. Zayıatları fazla olsa da geri çekilmeyi düşünmüyorlardı.

Bir anda sağ kanada yüklenme oldu. Onbaşı zor durumdaydı. İki askeri vurulmuş kendiside isabet almıştı. Yüzbaşı çavuşta destek emri verdi. Sağ kanadı açmamalıydı. Göbek artık Sema anneye kalmıştı. Birkaç yaralıyla orta alana göz açtırmıyorlardı.

Sniper'ın mermileri bitmişti. Piyade tüfeği ile devam ediyordu, adam. Karşı taraf, dirençle karşılaştıklarında geri çekilirlerdi ama bu sefer her iki yönden de düşmelerine rağmen durmuyor, ilerliyorlardı. Çok garipti. Dere kan rengine bulanmış ve hala geliyorlardı. Komutanları, karşı yakadakilere yamacı gösterdi. Düzenli ve seri ateş başladı yamaca. Kafalarını kaldıramıyorlardı, Mezopotamyalı vurulmuştu. Adam, Mezopotamyalıyı menzilden çıkarttı. Ancak o da vurulmuştu. Yamaç sustu.

Asteğmen farkındaydı. Dere sağ yanında kalıyordu. Yamaçtan da ses gelmiyordu. Vurulmuşlardır, diye düşündü. “Yinede bir yerlerden çıkıp gelir babam”, diyordu kendine ya da acısını basturmak için avutuyordu kendini. O an cehennem deresinden yağmur gibi mermiler yağıyor, başlarını kaldıramıyorlardı.

Asteğmen;

- “Haydi, geçit vermemeliyiz Mehmetlerim” diye haykırdı. Artık seride ateş ediyorlardı.

Sağ kanatta ise hayli zayıat vermişlerdi. Çavuşun desteği de kırılmak üzereydi. Guruptan sadece onbaşı kalmış, o da kanlar içindeydi. Dört arkadaşı da vurulmuş, alkanlar da yatıyordu. Çavuş iki askerin onbaşıya yardım etmelerini söyledi. Hamle yaptıklarında ikisi de vuruldu. Kıpırdamıyorlardı. Yine de

çavuş zig zağlar çizerek onbaşının yanına geldiğinde, sol bacağına topuğuna ve baldırına iki mermi isabet etmişti.

Sol kanatta yüzbaşı da farklı değildi. Neredeyse üç kişi kalmışlardı. Göbekte ise burun buruna çatışmaya ramak kalmıştı. Artık cehennem deresi düşmek üzereydi. Askerlerden biri;

- “Anne sen buradan çık. Asteğmenimin yanına git.”

- “Sizi bırakmam.” Dediye de askerler çıkması için zorlandılar. Çıktı. Asteğmenin yanına gitti.

- “Burada ne işin var, anne?”

- “Düşüyoruz oğlum. Onbaşı, çavuş hatta abin ve askerler hepsi vuruldu. Baban, baban nasıl?”

Asteğmen yutkundu. Anlamıştı Sema. Sevdiği adam da vurulmuştu. Aklına “Hero ve Leandros geldi.” Kız Kulesindeki bu sona, “bir olmak” demişti, sevdiği adam. Yerden kalaşnikof’u alarak fırladı.

- “Anne ne yapıyorsun? Nereye?”

- “Babana oğlum, adamıma gidiyorum.”

- “Annemi koruyun. Destek atışı yapın.”

Kadın fırladığı gibi bir solukta yamacın dibindeydi. Tırmanmaya başladı. Son hamlesi kalmıştı ki, makineli tüfeği ile iki terörist sevdiği adama yaklaşıyordu. Teröristlerden biri arkasına dönüp komutanına seslendi.

- “Ku mirov ne li vir e femandare. Ez çi bikim. (O adam burada komutanım. Ne yapalım?)”

- “Bi şidandina sere, kuştına efsereki. (Sıkın kafasına, gebertin o adamı.)”

Bu sözleri duyan Sema çok gerilmişti, “adamıma böyle hakaret edemez bu itler” diyordu. İki teröristte adama döndüler, tetiğe basarken peş peşe gelen mermilerle yere düştüler. Biri olduğu yere yığılmıştı diğeri de kayalıklardan yuvarlandı. Sema son hamle ile düzlüğe çıktı. Koştı ve sevdiği adama sarıldı.

- “Neden buradasın?”

- “Bir olmak” dedi.

- “İşte benim kadını. Mezopotamyalı vuruldu. Sanırım nefes alıyor. Onunla ilgilenir misin?”

Cevabı beklemeden makineliyi gördü. Silahın ayaklarını bile açmadan şeridi yerleştirdi ve dereyi tam anlamıyla cehenneme çevirdi. Şaşırmışlardı. Asteğmen babasının hala hayatta ve savaştığını görünce, “atış serbest” emriyle, askerleriyle beraber karşılık veriyorlardı. Bu direnci hiç beklemiyorlardı. Kaçışırken bile yığınlar halinde düşüyorlardı.

Teröristlerin komutanı geri çekilme emri verdi. Adam;

- “Çocuğu sırtıma koy” dedi kadına.

- “Yaralısın, taşıyamazsın.”

- “Önemli değil. Sen arkadan gel. Bizi koru.”

- “Tamam kaptan. Tamam adamım.”

Kaptan yaralarına aldırılmıyordu. Bir an önce oğullarının yanına gitmek istiyordu. Özellikle ön mevziilerinin sıkıştığının farkındaydı. Asteğmen babasını görünce yardım için birkaç asker gönderdi. Mezopotamyalıyı sırtından aldılar. Küçük oğlunun yanına geldi.

- “Nasılsın baba?”

- “Asıl sizler nasılsınız?”

- “Sen ayakta durdukça bizlerde sayende ayaktayız.”

- “Sağolasın oğlum. Çocuklara ve annene iyi bak. Ben abinin yanına gidiyorum. Yörük, bir iki arkadaşınla beni takip et” dedi ve doğruca sol kanada yönelerek yüzbaşının, oğlunun yanına gitti. Ancak durum çok kötüydü. Mevziiye giremediler. Döndüler ve karakolun MG3 yuvasının üstüne makineliyi kurdu. Çocuklara da sağ tarafa pusu atmalarını söyledi. Makineliyi çalıştırdı. Düşman panikledi ve oldukları yerde kalıp ilerleyemediler. Bu bir fırsattı. Mevzii değiştirip gelmelerini söyledi, yüzbaşına. Hepsisi üç kişiydi ve yaralıydılar.

- “Yörük, sağ kanada git. Alabileceğin kim varsa getir. Sizi buradan koruyacağım.” Adam bu sefer MG3’ü sağ kanada çalıştırdı. Askerler fırladılar. Onbaşı kötü durumdaydı. Yörük

sırtına aldı. Çavuş şehit olmuştu. Birer yaralı alıp döndüler. Adam, mevzii değiştirerek karakolun arkasına gitmeyi işaret etti yürüğe. Sadece kaptan ve yüzbaşı kalmıştı.

- “Hadi baba. Ben seni korurum.”

- “Sen fırla oğlum” dedi gülerek.

- “Hayır. Bekleyenin var.”

- “Seni hayat bekliyor. Yosun Gözlüm bekliyor. Unutma ona sözüüm vardı.”

- “Haksızlık bu. Yıllar öncesinde yarım kalan aşka ihanet etmem, edemem baba.”

- “Yıllarca babasız kaldığına, umutlara sarılıp yatmana sebep olan da benim.”

- “Varlığımdan haberin yoktu ama. Haberin olsaydı muhakkak bulurdun beni. Nasıl cehennem deresine aldırmadan geldiyse, biliyorum ki hiçbir engele de aldırılmaz ve gelirdin.”

- “İşte bu sözlerin yeter bana oğlum. Şimdi izin ver de bir kerede olsa babalık görevini yapayım. Haydi git.”

Yüzbaşı babasına sarıldı, ağlıyordu ve de bırakmak istemiyordu.

- “Seni çok seviyorum baba. Ne olur hemen yanımıza dön.”

- “Yanınıza geleceğim. Seni koruyorum. Kaybol artık” dedi adam.

Son yarım şeridi de aralıksız düşmanın üzerine yağdırdı. Oğlu gitmişti. Etrafa baktı, yarım olan silahları kullanarak geriye çekildi. Adamım geliyor, dedi kadın. Onu koruyarak mevziye aldılar.

Çatışma hala devam ediyordu, arkalı önlü. İyice sıkışmışlardı. Adamın gözü bir an sevdiği kadına takıldı. Vücudundan ve kolundan kanlar akıyordu.

- “Vurulmuşsun Yosun Gözlüm” dedi.

- “Önemli değil. Sen ve çocuklarımız yanımızda ya, bu kadarı önemli değil” dedi.

Gün iyice kendini göstermişti. Neredeyse yerdeki çöp bile net görünüyordu. Çatışma devam ediyor, çember her dakika

daralıyordu. Artık düşman karakola kadar girmişti. Düşmanın iki hattı arasında 100 metre kadar bir mesafe vardı ve tam ortada kalmışlardı.

Kaptan, Cehennem Deresinin karşı yakasındaki bayrak direğine tırmanan birini gördü. Bayrağın ipini kesiyordu. Nişan aldı ve son mermisini teröristin kafasına gönderdi. Sesini bile çıkaramadan düşürmüştü, ama ipi kesmişti, terörist. Bayrakta yalpalanarak düşmeye başladı. Adam hiçbir şey demeden ve de tereddüt etmeden mevziiden fırladı. Mevziiden çıkışı ve derenin üzerinde uçar adımlarla yol aldığını zor gördüler. Bayrak direğine yaklaştığında bayrak yere düşmekteyken, kalecinin topa yaptığı dalış gibi bayrağa attı kendini. Havada yakalamıştı bayrağı. Dönerek düşüyordu, her mermi de. Bayrak bedenine sarılı yere düştü. Vurulmuştu. Bayrağa ve rengine bulanmıştı bedeni. Mevziiden;

- “Babaaa...”

- “Babaaa...”

- “Cemalll...” diye bağıryorlardı, sevdikleri adamın arkasından. Üçü de mevziden çıkıp babalarına, adamına koşuyorlardı. Bayrak direğinin yanına geldiklerinde adam bayrağa sarılı uzanmış yatıyordu. Dizlerinin üzerine çöküp sevdikleri adama sarılıp ağıtlar eşliğinde ağlaşıyorlardı.

- “Komutanım... Komutanım... Bizimkiler” diye bağırdı Yörük.

Üç koldan Cehennem Deresine iniş yapan bu bölük Türk askerleriydi, Nevres Binbaşı idi bu gelen, anlaşılan duygularını bastıramamıştı.

- “Haydi çocuklar. Göz açtırmayın. Hiç birini kaçırmayın” diye bağıryordu, en öndeki rütbeli. Binbaşı Osman Nevres’di bu. Bu Hasan Tahsin’di. Tek mangayla ortadan ilerliyor, ikişer mangayı da kanatlardan indiriyordu.

Fazla sürmemişti. 20 dakika içinde düşman yerle bir olmuştu.

Yarım manga terörist ve iki komutan teslim olmuşlardı. Yakalananların yanına giderken;

- “Çocuklar her noktaya iyi bakın. Şehit ya da yaralı bizimkileri bulup getirin.”

- “Emredersiniz komutanım” dedi teğmen.

- “Komutan sizler misiniz?” Diye haykırdı, Nevres binbaşı. Öyle bağırıyordu ki, ses yamaçlara çarpıp Amerikalı komutan Mc. Carter’ın yüzünde patlıyordu.

- “Ew ferdan. (*He komutan*)” dedi kötü Kürtçesiyle Mc. Carter. İri gövdesini büzüştürmüş bir kedi gibi görünüyordu.

- “Beni mi kandırıyorsun, it. Sen Kürt’te Arap’ta hatta Ermeni de değilsin. Yani sen, kısaca bu topraklardan değilsin. Amerikalısın. Para karşılığı hizmet ettiğin emperyalist yaratıklara karşılık gencecik insanların canlarını, mallarını, namuslarını alıyorsun. Neden?” Diye bağırıyordu. Kendini kaybetmişti Nevres. Ne kadar ve ne zamana kadar vurduğunu hatırlamıyordu. Teğmen araya girip komutanını kenara aldı.

- “Bağlayın şu itleri. Kordon oluşturun teğmen.”

- “Emredersin komutanım.”

- “Teğmen.”

- “Emret komutanım.”

- “Önce yaralılarımızı sonra da şehitlerimizi hastaneye ulaştırın. Her yaralımızın yanında bir asker olsun.”

- “Emredersin komutanım.”

Teğmen ve emrindekiler itina ile yaralıları köy girişine taşıdılar. Şehit olanları da düzlüğe getirdiler. Binbaşının gözleri ihtiyar kurdu arıyordu. Anneyi, yüzbaşı ve asteğmeni de göremedi. Sonra fark etti ki, üçü de bayrak direğinin oradaydılar. Yanlarına gitti. Kaptan bayrağa sarılı kanlar içinde yatıyordu. Teğmeni çağırıyordu. Bunları da götürün dese de hiç biri gitmek istemedi.

- “Teğmen bana yardım et. Kaptanı götürelim.”

Binbaşı ve teğmen kaptanı jip’e götürdüler. Üçü aracın arka koltuğuna bindiler. Adamı kucaklarına aldılar. Kadını, adamın

başını göğsüne yaslamış yüzünü okşuyor, orta da yüzbaşı başı önde elleri, Türk bayrağına sarılı babasının bedenindeydi. Ayakucundaki asteğmen ise konuşmuyor, babasının ayaklarına sarılmış hıçkırıyordu.

Binbaşı araç şoföründen anahtarları aldı. Marşa bastığı gibi tam gaz ana yola çıktı. Korna çalarak hastane yolunu, bir go-cart pilotu gibi hız kesmeden kat etti. Hastanenin aciline korna sesini kesmeden geldi. Araçtan indi ve koridora dalarak bağırıma başladı, yardım istiyordu. Tüm personel seferber oldu. Sedyeye aldılar. Acil yoğun telaş içindeydi. Binbaşı yoldayken durumu bildirmişti. Yüzbaşı ve asteğmeni ameliyata aldılar. Kaptan hala acil odasında idi. Sema onu bırakmadı, adamın yanı başında ağlıyordu. Ameliyat için diretseler de adamını bırakmadı. Doktor hemşireye işaret etti iğne yapması için, binbaşı müsaade etmedi. “Bırak kalsın” dedi doktora. Kalbi yenik düştü kaptanın. Elektro şoka bağladılar. 200... 300... 400... volt verseler de kaptan tepki vermiyordu. Hıçkırıklara boğuldu Sema. Kapandı sevdiği adamın üstüne. Binbaşı doktora baktı doktor iki eliyle “x” işareti yaptı. Binbaşı da kahroldu, inanamadı. Bunca zorluğa göğüs geren ve inanılmazları başaran bir yiğidin sonu böyle olmamalı, diye düşünüyordu.

- “34 yıl sonra yeni bulmuştum seni. Bırakamazsın beni. Söz vermiştin, bırakamazsın. Beni terk etmeye hakkın yok. Gitme sana yalvarıyorum, gitme.” Sema ağlıyordu, kendinde değildi. İki elini yumruk yapıp adamın kalbine vuruyordu. Adamda yine tepki yoktu. Bilincini neredeyse kaybetmişti, Sema. Bir an gözü pansuman tepsisindeki bisturiye takıldı. Kaptı ve ağzından tek bir cümle çıktı, “bir olmak”, kalbine doğru hamle yaptı. Binbaşı bileğini havada yakaladı.

- “Ne yapıyorsun anne” dedi.
- “Bir anlamı kalmadı ki oğlum.”
- “Seni bekleyen iki oğlun daha var.”

Sema cevap veremedi. Ağlamaktan hali kalmamıştı, sendeledi,

düşerken binbaşı tuttu, yandaki sedyeye yatırdı. Hemşireler müdahale ettiler. Kendine gelir gibi oldu. Elini uzattı ve sevdiği adamın elini tuttu. Soğuk gibiydi. Ürperdi. İlacın etkisiyle uyudu.

Ameliyathanede de yoğun koşuturma vardı. “Sınırsızlar” takımından hayatta kalanlarını yaşatmaya çalışıyorlardı. Tüm sağlık ekibi onları hayatta tutma çabasıındaydı. Bir yandan kan yetiştirmeye çalışıyorlar, dört bir yandan bisturiler kesip biçiyor, pense ile alınan mermi çekirdekleri kabına sığmıyordu.

Binbaşı küfürler ederek hastane kapısının dibine çökmüştü. “Böyle olmamalıydı”, diye söyleniyordu. Kalktı deliler gibi turluyordu. Kendini hastanenin bahçesine attı. Hala turluyordu. Önüne ilk gelen askere;

- “Bir sigara versene” dedi.

Sigarayı yaktı. Turlamaya devam etti. Sigarayı içmiyor sanki yiyordu. Turluyordu, kendini bilmez şekilde dönüp duruyordu. “daha önce yapmalıydım, benim yüzümden kaptan, affet beni” diye söyleniyordu. Ne kadar söylenmiş ve ne kadar tur atmış bilinmez, bir anda ortalığı bir bağırıtı inletiyordu,

- “Binbaşısı...”

Biri ona seslenmişti. İrkildi. Dondu bir an. Sanki gaipten geliyordu ses. Tekrar;

- “Binbaşısı...”

Rengi solmuştu, binbaşının. Titremeye başladı.

- “Nevres, sana sesleniyorum. Neredesin?”

Koridor inliyordu. “Nevres” hitabını sadece o, o söylerdi. Bir ok gibi fırladı. Giriş kapısına çarptığını bile fark etmedi. Eli kesilmişti. Hissetmiyordu, bile. Acile geldi. Paravanın perdesini açtığında gördüğüne inanamıyordu. Sarıldı. Gözyaşları neredeyse sedyeyi ıslatmıştı. Hıçkırık ve şaşkınlığından kelimeler boğazına düğümlemişti.

- “Yosun Gözlüme ne oldu?”

- “Sen... Sen... Yaşıyorsun?” Diyebildi sadece.

- “Görmüyor musun? Yosun Gözlüme ne oldu?”

Nevres cevap vermeden acilin ortasında bağıırıyordu.

- “Doktor... Doktor yok mu? Hemşire.”

Bankodakiler koşuştular. Acile geldiler. Herkes şaşkıındı. Adama müdahale etmeye çalışıyorlardı. O ise sevdiği kadına bakmalarını, bağırarak yineliyordu. Kadın yarı baygın gözlerini açmaya çalışırken; “dostum” diyebilirdi. Ve bayıldı. Adamın da takati kalmamıştı, o da bayıldı. Her iki sedyeyi de ameliyathaneye hızla götürdüler.

Saatler geçmişti. Ameliyathaneden ses yoktu. Arada hemşireler çıkıyor bir yerlere koşturup ellerinde malzemelerle dönüyorlardı. Binbaşı birine bir şey soracak olsa, işin mahiyetinden olsa gerek ne duyuyorlar ne de görüyorlardı. Acil çok acil koşturmaları, bunlar. Binbaşı da acilin kapısında beklemekte, her kapı açıldığında çıkanın gözlerine bakıyor ama onu kimse görmüyordu. Gece yarısı olmuştu. Hala bir haber yok. Artık gün ışımıştı. Binbaşı kapının duvar tarafına çökmüş eli ve başı dizlerinde öylece bekliyordu. Kapı açıldı. Önce umursamadı. Doktor neredeyse yağmurda ıslanmış gibiydi.

- “Hastaların yakınları kim?”

- “Be... Benim...” Diyebilirdi, ürkek ve korkulu bir sesle. Nefes almakta güçlük çekiyordu, binbaşı.

- “Hastaları birazdan odalarına alıyoruz. Üçü iyiye gidiyor. Ancak yaşlı olanı için kesin bir şey söylemek henüz erken.”

- “Nefes alıyor mu?” Diyebilirdi binbaşı. Yaşadığı yoğun duygularından olsa gerek ki, böyle garip bir soru çıkmıştı ağzından.

- “O ne demek öyle.”

- “Nefes alıyorsa yaşar doktor bey” dedi.

Doktor şaşkıınlıkla tebessüm ederek,

- “İlginç bir tanı” dedi. Çok kritik bir evrede, ne kadar sürer bilmiyoruz. Sabah, ertesi sabah ya da günlerce bu hali devam edebilir.

Doktorun son sözlerini duymamıştı bile, binbaşı. O, şükrediyordu yaratana. Sonra doktora dönüp;

- “Ne zaman çıkar ameliyattan.”

- “Bir saate yakın.”

Ameliyathanenin kapıları ardına kadar açıldı. Önce Sema anne çıktı, ardından yüzbaşı ve akabinde asteğmen. İhtiyar Kurt yoktu. Kapılar kapandı. “Olsun. Nefes alıyorsun ya sen, kefeni kesin yırtarsın” dedi içinden. Hastaların koğuşuna gitti. Üçü de narkozun etkisiyle uyuyorlardı. Yaklaşık bir saat sonra uyanırlar, diye düşündü. Asansöre binerek tekrar hastane bahçesine çıktı. Dünkü asker oradaydı. Kantinden kendine sert bir kahve askere de çay sandviç bir de sigara aldı.

- “Al oğlum” dedi.

- “Ama komutanım” dedi şaşırarak asker.

- “Dünden beri buradasın. Bir şey yememişindir. Al bunları. Ananın ak sütü gibi helal olsun.”

- “Sağol komutanım.”

- “Ha... Adın ne senin” diye sordu.

- “Fevzi. Dedemin adı.”

- “Güzel. Gel, şu ağacın altındaki bankoya oturalım Fevzi.”

- “Ama efendim.”

- “Gel oğlum, gel.”

Cebinden sigara paketini çıkartıp açtı. Bir dal aldı. Paketi askere uzattı. Çekinme al, dedi. Asker sigarasını yaktı. Binbaşı sigaradan derin mi derin bir nefes çekti. Sonrada kahvesini yudumlamaya başladı, sigarasıyla. Sigara paketini askere bırakıp bahçe de turlamaya devam etti.

On beş dakika bir saat gibi gelmişti, binbaşıya. Yönünü hastane kapısına çevirip doğruca ameliyathanenin önüne gitti. Henüz çıkmadığını öğrendi. Oradan odaya. Odadakiler de henüz uyanmamışlardı. Tekrar ameliyathaneye gitti. Çıkan hemşireye ne zaman çıkacağını sordu. Birazdan dedi, hemşire. O biraz hiç geçmiyor gibiydi. Turlamaya başladı. Kapı açıldı. Sedyeler geliyordu. Hortumlar, bantlar, bandajlar... Dokunulmayan yeri yoktu, neredeyse.

Binbaşı tekrar odadakilerin yanına gitti. Cama yapışık bekliyordu, uyanmalarını. Yekpare camı boydan boya geziniyor, birinin

kıpırdamasını bekliyordu. Önce Sema anne tepki verdi hayata, ardından yüzbaşı ve asteğmende gözlerini açtı. İlk binbaşı görmüştü odadakileri. Aslında onların da gördüğü ilk surat binbaşının yüzüydü. Sonra kendilerine ve birbirlerine baktılar. Baba yoktu. Sema işaretle nerede olduğunu sordu, binbaşıya. Ameliyathane-den çıktı geliyor dedi, sesini duyamıyorlardı ama anlamışlardı.

Bir müddet öyle kaldılar. Kapı açıldı. Sedyeye geldi. Baba gelmişti. Hala uyuyordu. Semanın yan tarafına aldılar. Cihazlar bağlandı. Gerekli kontroller yapıldı. Durumunu sordu, Sema. Bekleyeceğiz, dedi doktor ve çıktı. Kapıda doktora;

- “İçeri girebilir miyim” dedi.

- “Şimdi değil. Yarın belki olabilir” dedi doktor.

Binbaşı bir müddet inanılmaz hikâyesi ve yüreği olan bu bir avuç insanı seyretti. Biraz da hayıflanmıştı. Camdan gitmesi gerektiğini işaret etti. Başlarını salladılar. Binbaşı hastaneden ayrıldı.

Ertesi gün geldiğinde durumda değişiklik yoktu. Binbaşı yine camda sadece seyrediyordu, içeriye, koğuşa girmesine yine müsaade etmediler. Anlaşılan durumun ciddiyeti devam ediyordu.

Bir sonraki gün binbaşıya telefon geldi. Sabahın 05:47 idi. Panniklemişti Nevres binbaşı, ekranda hastanenin ismini görünce açmakta tereddüt etti. Telefon hala çalıyordu. Eşi uyandı, Nevres binbaşının yüzüne bakınca her şey çok net görünüyor ve okunuyordu. Ama açmaktan başkada çaresi de yoktu. Açtı telefonu binbaşı;

- “E... efendim...”

- “Nevres oğlum günaydın, ben Sema.”

- “Günaydın anne” diyebildi çekingen bir sesle.

- “Kaptan biraz önce tepki verdi.”

- “Oğlum orada mısın?”

Duymuştu Sema anneyi hem de çok iyi anlamıştı da. Sevinçinden mi yoksa dayanılmaz beklentisininin dışı vuruşundan mı bilinmez, bağırıyordu.

- “Seni ihtiyar bunak... Doktor, “Eh işte nefes alıyor” dediğinde, tamam yaşayacak demiştim. Geliyorum anne.”

Telefonu kapattığında ağlıyordu. Eşi her şeyi biliyormuş gibi sadece sarıldı, binbaşuya. Alelacele giyindi ve çıktı.

Binbaşı hastaneye geldiğinde asansörlere yönelmeden koşarak merdivenlerden koğuşa girdi. İlk defa girmişti odaya, dördü de yatıyorlardı, yataklarında. Asteğmen ve yüzbaşı yataklarında toparlandılar. Binbaşı her ikisini de tebrik etti, durumlarını sordu. İyi olduklarını söylediler. Kadının yanına gitti ve elini öptü. Sarıldılar. Gözü hala kaptandıydı. Adam hala kendinde değildi ya da derin uykudaydı. Binbaşı bir sandalye çekti, adam ve kadının yatak koridoruna. Hikâyeyi kadın anlattı. Bu adam kadının, yıllarca görmediği sevdiği adam, yüzbaşı da tanımadığı oğlu idi. Asteğmenle de kardeş. Gözleri dolu dolu dinliyordu, Sema anneyi. Binbaşının onları uğurladıktan sonraki yaşananları bir bir anlattı, Sema. Kendisini teröristin elinden nasıl aldığını, Filistin askısında bir kum torbasına dönmesine rağmen gık çıkartmadığını, hele Cehennem Deresini ayrıntılarıyla anlattı, ağlayarak. Kayalara tırmanışını, kuleye çıkışını, makineli tüfek ile teröristleri darmadağın edişini, sniper ile her atışında ilerleyen timleri vurduğunu... Hepsi ağlıyordu.

Çok duygulanmıştı binbaşı;

- “Seni ihtiyar kurt bize hiçbir şey bırakmamış” dedi.

Kaptan kendine gelmiş konuşmaları dinliyordu.

- “Seni duyuyorum Nevres binbaşım.”

Nevres binbaşı sevgi ve gurur dolu gözlerle sese döndü.

- “Merhaba Binbaşı Nevres.”

- “Uyandın demek ihtiyar kurt. Ya da sana hala ölmedin mi, demem lazım?”

- “Üzgünüm zamanı değilmiş. Seni de hayal kırıklığına uğrattım.”

Binbaşı Nevres sandalyeden kalktı, adamın yaralı olmasına aldırmadan sıkıca sarılır.

- “Ahh... Onca çapulcu ve mermileri öldüremedi, sen öldüreceksin beni.”

- “Seni kıskanıyorum...”

- “Neden ki?”

- “Bize bir şey bırakmadın.”

- “Gelseydin.”

- “Geldi. Biz de öyle kurtulduk” dedi Sema.

- “Geldin mi?”

- “Ehh... Sayılır.”

- “Binbaşım birliğiyle gelmeseydi oradan sağ çıkamazdık baba” dedi Asteğmen.

- “Nasıl oldu, Nevres Binbaşım?”

- “Sana nasıl hitap etmem gerekiyor. Bilmiyorum ama ben de baba demek istiyorum.”

- “Gurur duyarım.”

- “Çünkü o son konuşmamızdan sonra telsizi kapattın. Yani kapatmasaydın da söyleyecek hiç bir şeyim yoktu.”

- “Eee... Ne oldu sonra?”

- “Çok kızmıştım. Hani, o son sözlerin var ya; ‘Şimdi onlar yarım tabur biz ise şehitlerimiz ve yaralılarımızla hattı savunacağız. Alaydan, ordudan gelen yoksa eğer, şimdi... şimdi...’ Çok etkilenmiştim. Zaten duygularımı kontrol edemiyordum. Bu konuşma barajın kapaklarının açılmasını tetikledi. Tam emir verecektim ki, arkamı döndüğümde askerler esas duruşta beni bekliyorlardı. Çocukların sadece gözleri konuşuyor ama her yer yıkılıyordu. Ben jipime yöneldim, binene kadar bütün bölük araçlara binmişlerdi. Ve tam gaz yola çıktık.”

- “Sayende yaşıyoruz, yani.”

- “Eh, ne yaptıysak artık ya da ne denirse o.”

- “Aslında Nevres binbaşım...”

- “Yahu, sana baba diyorum. Şu resmiyeti kaldırırsan artık, Nevres de oğlum de.”

- “Peki, Nevres oğlum, aslında seni tanıdığımız ilk günden

beri duygularınla boğuşuyordun. Senin gibiler orada olsa idi, seyir daha farklı olurdu.”

- “Abartma baba ya.”

- “Öyle oğlum öyle! Senin gibi adamlar olsaydı, değil topraklarımıza girmeleri sınıra bile yaklaşamazlardı, o, emperyalist itleri.”

- “Boş ver baba yaşıyorsunuz ya! Kaldı ki koridoru da açamadılar, sayenizde.”

- “Biraz bekler misiniz, baba?”

Binbaşı odadan çıktı. Birkaç dakika sonra kalabalık bir grupla odaya girdi. Önce taksi şoförü Bayram ve oğlu Hüseyin içeri girdi. Taksi şoförü oğlunun yardımıyla yürüyordu. Yaraları fazla idi ama iyi durumdaydı. Bayram hem özür diledi hem de teşekkür etti. Hüseyin ise belki de annesini kaybetmenin acısı ve özlemiyle sarıldı Sema anneye, ellerini öptü. Kadın da Hüseyin’deki özlemleri hissettiğinden oğlu gibi sarıldı, kucakladı ve saçlarını okşadı. Sonra da dört kız geldi. Adama sarıldılar.

- “Nasılsın baba?” Diye sordular.

- “Sizleri görünce çok daha iyi oldum” dedi adam. Rojda;

- “Biliyorsun değil mi baba. Seni ömrümce unutmayacağım. Unutmayacağız da.” Diğer kızlar da aynı temenni de bulundular. Bu sefer mutluluktan ağlıyorlardı.

Ardından Yörük, Mezopotamyalı, Karadenizli onbaşı, Trakyalı, Dadaş, Manisalı, Samsunlu, Antepli ve yurdun diğer bölgelerinden birkaç asker daha;

- “Merhaba baba. Nasılsın?” dediler.

- “Merhaba çocuklar. Sizleri görünce daha iyi olmak zorundayım. En önemlisi de sizlerin iyi olmasına çok mutlu oldum.”

Sessizlik oldu. Sadece gözler konuşuyordu. Adı gibi cehennemden çıkmışlardı, her biri.

- “Dinlenmelisiniz, daha buradayız. Uzun uzadıya sohbet ederiz” dedi adam. Yataklarına dönmek üzere çıkarken hepsi selama durdular.

- “Deli çocuklar sizi” dediğinde adam odayı farklı bir gülümseme kapladı.

Muhabbet kaldığı yerden devam ediyordu ki;

“Dikkat” sesi yankılandı koğuştta. Kalabalık rütbeli topluluğu girdi içeri. Ordu Komutanı General, Alay Komutanı Albay, Tabur Komutanları ve diğer rütbeliler. Dört kahramanda yataklarından çıkarak esas duruşta karşıladılar.

- “Geçmiş olsun” dedi general.

- “Sağol komutanım” dediler hep bir ağızdan.

- “Yaptıklarınızı herkes biliyor. Bizler, sizleri yakından tanımak için geldik. Tanıdığımızdan dolayı da onur duyduk.”

- “Sağolun komutanım” dediler yeniden.

Az bir zaman sonra içeri dört bayan subay girdi. Ellerinde madalyalar vardı. General askerlerle tek tek kucaklaştı, tebrik etti. Madalyalarını takmak üzere;

- “Hepiniz hava değişiminden sonra mükâfat izinlerinizi kullanacaksınız. Ve hepiniz gazisiniz.”

General, emir subayına dönerek, gerekli işlemlerin başlatılma emrini verdi.

General Asteğmene madalyasını takarken;

- “Eğer teskere bırakırsan rütbe ve kıdem alarak devam etme teklifini değerlendirebilirsin, asteğmenim.”

- “Sağol komutanım.”

- “Sen yüzbaşım. Aslında büyük ödülü sen almışsın. Böyle bir kahraman baban olduğu için. Senin de rütben ve kıdemin değişecek.”

- “Sağol komutanım.”

- “Siz bayan... Yüce anne... Büyük insan, müsaade ederseniz elinizi öpmek istiyorum.”

- “Sağol komutanım.”

- “Ya siz. Sahi kimsiniz, siz?”

- “Öncelikle asıl kahramanlar, şehidi ve gazisi ile diğer çocuklardır. Ben ise, insan olarak, Türkiye Cumhuriyetinin sıradan

bir cumhuriyım. Eğer asker olarak sorduysanız, Gazi Mustafa Kemal'in askeriyim, generalim.”

Koğuş sessizliğe büründü. Gözyaşları düştü herkesin ayakuçlarına, General adama sarıldı. Yaraları fazla olmasına rağmen hiç sesini çıkartmadı. Bayan subaya dönerek madalyayı aldı ve kaptanın boynuna astı.

- “Sen olmasaydın...” Adam generalin sözünü keserek;

- “İzinizle düzeltiyorum komutanım. O olmasaydı, bizler olmazdık” İşaret parmağı ile duvarda asılı askeri üniformalı resmi gösterdi. Koğuş yine sessizliğe büründü. Öyle ki damlayan gözyaşlarının şıplamaları duyuluyordu.

General sessizliği bozarak;

- “Aslında önce eylemine şimdi de söylemine söz için kelime bulamıyorum. Evet, ihtiyar delikanlı... Sizler takım halinde gazisiniz. Bu madalyalarda “Üstün Cesaret Madalyası” Hepinize yani -Sınırsızlar- takımına verildi. Sen de Binbaşım, mahkemeye çıkacaksın.”

- “Emredersiniz komutanım, biliyorum.”

- “Bizlerde orada olacağız generalim” dedi adam.

General gülererek onayladı. Tüm heyet çıkarken her biri ile tokalaşıp ayrı ayrı tebrik ettiler.

Koğuşta bulunanlar sanki onca şeyi yaşayanlar değil de muhabbete gelmiş komşular gibiydiler. Her biri yatağın bir kenarına oturup şakalaşıyorlardı. Yüzbaşı;

- “Yani anne... Şimdi bu adam senin sevgilin mi?”

- “Beğenemedin mi? demeyeceğim. O adam yıllarca beklediğim, tek erkeğim. Siz ikiniz de ondan sonra. Ha... Bir de bu adam, senin de baban.”

Gülüştüler. Yaralarına aldırmadan sarıldılar. Anton Çehov dediler hep bir ağızdan. “İçinde yaşadığımız evren ile içimizde yaşadığımız evren arasında kurabildiğimiz bağ kadar mutluyuz.”

